JANE WOODS

Dragoste din întâmplare

Traducerea şi adaptarea
în limba română de
ILEANA JITARU
ALCRIS

Capitolul 1

În sfârşit cortina căzu. Cele câteva aplauze slabe, mai degrabă amabile decât sincere, care marcară sfârşitul spectacolului, confirmară temerile pe care le avuseseră cu toţii de la început. Piesa era un fiasco!

Când actorii se adunară pe scenă ca să salute publicul, toţi se gândeau la acelaşi lucru. Cum puteau să cucerească publicul londonez atât de cultivat, dacă cel al micului orăşel de provincie le făcuse, chiar de la prima reprezentaţie, o primire atât de puţin entuziastă?

Turneul prevăzut de către producători va fi probabil scurtat şi participanţii se vor înscrie din nou la şomaj… Cei doi actori principali făcură un pas înainte şi se înclinară la rândul lor. Recompensa de aplauze fu doar cu puţin mai mare decât a celorlalţi. Nici nu se lăsă bine cortina roşie şi grea că oamenii se şi ridicau de pe scaune. Bineînţeles că nu urmă nicio altă chemare la rampă.

Fără să spună un cuvânt, membrii trupei se întoarseră la cabinele lor. Abby Stevens îşi scoase eleganta rochie de catifea neagră, având grijă să n-o murdărească de pudra şi rujul date din belşug pe faţă. Costumul îi aparţinea şi o costase o mică avere. Pentru că, din lipsă de bani, regizorul îi rugase să recurgă la garderoba lor personală pentru unele costume. Şi Abby n-avea chef să-şi dea rochia la curăţătorie în fiecare zi.

Abby împărţea cabina cu încă două artiste. Una, mai vârstnică, juca în piesă rolul mamei ei, cealaltă, care părea mult mai tânără decât era în realitate, juca rolul fiicei.

— Ce-ar fi să mergem să bem ceva? propuse cea mai vârstnică dintre ele. Asta ne-ar mai ridica moralul, avem nevoie de aşa ceva…

— Oh, da! încuviinţă Abyy cu o veselie un pic forţată. Remarcase faptul că Janie, colega lor mai mică, era gata să plângă… Era prima ei experienţă teatrală şi eşecul acesta

usturător o afecta mai mult decât pe colegele sale, obişnuite de multă vreme cu genul acesta de „neplăceri”. Abby o cuprinse afectuos după umeri.

— Nu te lăsa doborâtă, supărarea se îneacă uşor în alcool…

De îndată ce se schimbară, merseră toate trei într-unul din barurile apropiate de teatru. Mai erau acolo şi un restaurant şi un cinematograf. Toţi ceilalţi artişti împreună cu regizorul ajunseseră înaintea lor. Veniseră şi câţiva tehnicieni.

Atmosfera era posomorâtă. Unul dintre ei se ridică şi se duse să le aducă scaune. Janie îşi ascundea greu neliniştea.

— Cât timp crezi că vom mai juca? îl întrebă ea pe regizorul aşezat lângă ea.

Acesta ridică din umeri.

— Nu prea multă vreme, dacă vrei să ştii părerea mea. Sau, va trebui să facem săli pline în zilele următoare, ceea ce m-ar mira foarte tare.

— Nu s-ar putea să modificăm scenariul ca să-l facem mai atractiv?

— Producătorii nu-şi vor asuma riscul să piardă bani încă o dată.

Oftă prelung, apoi continuă:

— Mă tem că va trebui să te resemnezi: piesa nu va fi în niciun caz capodopera secolului, zise el ironic.

Discuţia se însufleţi. Fiecare îşi spunea părerea despre posibilităţile de prelungire a reprezentaţiilor. După multă vreme de la începutul discuţiilor, Abby avu senzaţia neplăcută că este observată. Se întoarse brusc şi, la o masă apropiată, descoperi un bărbat care o privea insistent.

Îl privi şi ea cu trufie. Bărbatul, de vreo patruzeci de ani, avea acel aer sigur de el şi acea eleganţă naturală a oamenilor bogaţi. Avea părul încărunţit la tâmple, purta un costum cu o croială cât se poate de clasică şi o pereche de ochelari cu rame de aur. Abby mai remarcă şi faptul că

avea un ceas de platină şi o şevalieră discretă pe degetul mic.

Când întâlni privirea feţei, el o salută cu o uşoară înclinare a capului. Îl mai întâlnise oare undeva? Abby îşi scotoci zadarnic memoria, nu găsi nimic care s-o ajute, şi-şi întoarse capul fără să-i răspundă. Încă vreun admirator, fără îndoială.

După cinci minute, chelnerul veni şi le spuse că necunoscutul de la masa alăturată le oferă tuturor o cupă de şampanie.

— Cu plăcere, încuviinţă un tehnician fără ca măcar să-i consulte pe ceilalţi. O cupă de şampanie nu se refuză niciodată.

Şi în clipa următoare, ciocneau veseli cupele mulţumind generosului vecin, care cu un gest al mâinii, care cu un zâmbet.

De îndată ce îşi goli cupa, regizorul se ridică.

— Dragii mei prieteni, eu vă las… Altfel, nevastă-mea mă va primi cu un retevei…

Acesta fu semnalul de plecare. De parcă s-ar fi înţeles, toţi îl imitară. Abby se pregătea s-o urmeze pe Janie când o voce caldă o interpelă.

— Domnişoară Stevens?

Ea se întoarse repede şi dădu cu ochii de admiratorul ei anonim care se apropiase fără zgomot.

— Pot să vă vorbesc o clipă?

— Îmi pare rău, dar ultimul autobuz pleacă în trei minute, răspunse fata înainte să se întoarcă.

El o reţinu de braţ.

— Vă voi plăti un taxi, insistă el. Şi liniştiţi-vă, n-am niciun gând necurat în minte…

— Sunt obosită, pretextă Abby, cam enervată.

— Posibilitatea unui contract de muncă cred că merită câteva minute de atenţie, totuşi…

Timbrul deosebit de blând şi cald al vocii lui o făcu să

ezite. Se putea oare ca bărbatul să fie vreun impresar? în situaţia actuală, nu-şi putea permite să piardă nici cea mai mică şansă, oricât de mică ar fi fost aceasta…

— Nu mă aşteptaţi, le strigă ea prietenelor ei, ne vedem mâine!

Se aşeză pe primul scaun întâlnit în cale.

— Aşadar, ce aveţi să-mi spuneţi, domnule?

— Bradbury. Charles Bradbury, completă el scoţând din buzunar o carte de vizită pe care i-o întinse.

Abby aruncă o privire scurtă. Adresa menţionată era aceea a unuia dintre cele mai luxoase cartiere din Londra. Interlocutorul ei misterios se aşeză pe un scaun alăturat.

— Iată, începu el privind-o drept în ochi. Am cinat aici aseară, din întâmplare cu unul dintre clienţii mei, şi am văzut la intrare fotografii din piesă. Mi-am dat seama imediat că dumneata eşti cea pe care o căutam…

— Pentru ce? întrebă Abby pe un ton bănuitor.

— Povestea este destul de complicată. Dar înainte să-ţi dezvălui ceva, am nevoie de promisiunea dumitale că totul va rămâne între noi. Vezi dumneata, eu nu sunt singurul implicat, şi…

— Nu prea înţeleg ce vreţi să spuneţi, îi tăie ea sec vorba. Treceţi la obiect!

— Mă asiguri că…

— Sunt discreţia întruchipată, oftă ea fără să-şi ascundă agasarea.

— Foarte bine. Voi încerca să fiu scurt. Charles Bradbury inspiră adânc.

— Domnişoară Stevens, eu sunt un industriaş aflat în fruntea unui grup de afaceri renumit sub numele de *întreprinderile Bradbury.* Ca orice persoană care ocupă o poziţie privilegiată, mi-am făcut duşmani, dar rivalii mei chiar şi cei mai înverşunaţi, nu mă atacă decât pe plan profesional, nu-mi încalcă niciodată viaţa privată…

Făcu o pauză, ca şi cum ceea ce urma să-i dezvăluie îi

trezea o durere ascunsă.

— Dar, în urmă cu un an şi jumătate, unul dintre ei, căruia compania mea i-a suflat o afacere în ultima clipă, a hotărât să se răzbune.

Vocea bărbatului deveni mai aspră.

— Ştiindu-mă invulnerabil în afaceri, s-a decis să mă atace pe o latură foarte sensibilă: fiica mea.

— Fiica dumneavoastră? se miră Abby, căreia fără voia ei, reuşise să-i trezească în cele din urmă curiozitatea.

Charles Bradbury îşi scoase ochelarii şi-i şterse cu un şerveţel de hârtie, vizibil pradă unei emoţii greu stăpânite.

— Era tânără, prea tânără, şi mai ales foarte fragilă… Bărbatul acesta i-a… i-a ruinat viaţa…

Părea că fiecare cuvânt este rostit cu un teribil efort.

— În ce mod? întrebă pe un ton blând Abby.

— Deocamdată, nu pot să-ţi spun mai mult, răspunse el cu fermitate. Dar îţi poţi imagina cu uşurinţă, din puţinul pe care ţi l-am povestit, că n-am în minte decât un singur gând: să-l distrug pe acest monstru exact aşa cum el mi-a distrus copila. Îi pândesc cea mai mică greşeală pe plan profesional…

— Tot nu înţeleg ce rol aş avea eu aici… în clipa aceea, chelnerul se apropie de ei.

— Îmi pare rău, dar trebuie să închidem, îi anunţă el cu un zâmbet puţin binevoitor.

Charles Bradbury se scotoci imediat în buzunar şi scoase o bancnotă pe care i-o întinse pisălogului.

— Aş vrea să-mi termin conversaţia cu această persoană, îi explică el calm. Până fumezi dumneata o ţigară şi chemi apoi un taxi…

Chelnerul făcu ochii mari de stupefacţie în faţa generozităţii acestui client. Luă bancnota, îmbunat dintr-odată.

— Bineînţeles, domnule, cum doriţi dumneavoastră… De îndată ce acesta se îndepărtă, industriaşul reluă:

— Îţi spuneam aşadar, că stau la pânda primei greşeli a acestui individ. Dar se pare că se păzeşte bine. Poate că zvonurile care circulă despre afacerile lui la limita legalităţii nu sunt decât simple bârfe…

Îşi scutură nervos părul grizonant.

— Aşa că nu astfel voi reuşi să-mi ating scopul. Singurul mijloc de a-i face rău cu adevărat este acela de a deveni îndeajuns de intim cu el pentru a-i descoperi slăbiciunile şi a profita de ele. Aici intervii dumneata…

Îi trebuiră câteva secunde lui Abby ca să înţeleagă.

— Drept cine mă luaţi? se indignă ea în sfârşit. Nu sunt gata să fac orice pentru bani!

Era de-a dreptul jignită. Se ridică brusc şi se îndreptă spre ieşire. Dar înainte să ajungă la uşă, el veni din urmă.

— Domnişoară Stevens, dă-mi voie să termin ce am de spus înainte să tragi concluzii pripite. Nu vreau ca dumneata să devii intimă cu acest om în sensul în care te-ai gândit… îţi cer doar să devii prietenă cu el. N-aş fi îndrăznit niciodată să-ţi fac o propunere atât de necinstită…

Abby se oprise. Îl asculta, neştiind ce să facă.

— Eşti artistă, n-ar trebui să-ţi fie greu să simulezi interesul pentru cineva ţinându-l în acelaşi timp la distanţă…

— De ce eu? întrebă ea, iritată.

— Pentru că eşti un anumit tip de femeie. M-am informat, el a fost odinioară logodit cu o tânără care era pur şi simplu sosia dumitale.

— Dacă s-au despărţit, poate că nu-i prea înţelept să-i readuci în memorie o amintire dureroasă, obiectă ea.

— Nu s-au despărţit, ea a murit într-un accident de maşină cu doar câteva săptămâni înainte de nuntă.

— Câţi ani are el?

— Treizeci şi patru.

— Nu s-a recăsătorit?

— Nu. De atunci, însă, colecţionează cuceriri, dar niciuna

n-a reuşit să-l aducă în faţa altarului. Se pare că n-a găsit-o încă pe aceea care să-l ajute să-şi uite drama.

Abby se gândi o clipă.

— Toate pe care le cucereşte seamănă cu fosta lui logodnică? întrebă ea brusc.

Însoţitorul ei scutură din cap.

— Nu, nu cred. Ba chiar sunt sigur. Dumneata eşti singura care ar putea să-i amintească de logodnica lui dispărută.

Abby nu se putu abţine să se înfioare. Vocea glacială a lui Charles Bradbury trăda o hotărâre implacabilă. Îngândurată, îl privi câteva clipe în tăcere. Bărbatul acesta nu lăsase nimic la voia întâmplării. Probabil că adunase meticulos toate informaţiile care să-i permită să-şi ducă la bun sfârşit răzbunarea şi acum, asemeni unui păianjen care-şi ţese cu grijă pânza, se pregătea să-şi devoreze prada…

Dintr-odată, Abby se hotărî.

— Îmi pare rău, domnule Bradbury, dar nu vreau să fiu amestecată în povestea aceasta. Găsiţi pe altcineva…

— Scrupulele dumitale te onorează, domnişoară Stevens, îi răspunse el încet. Pentru că este vorba într-adevăr de scrupule, nu-i aşa?

Cum Abby rămase tăcută, el continuă:

— Totuşi, în locul dumitale, m-aş mai gândi înainte să refuz atât de categoric. Chiar dacă eşti o artistă de talent, după piesa pe care am văzut-o aseară – iartă-mi sinceritatea – mă tem că în curând vei fi şomeră… Ştiu că n-ai alte proiecte. Poate că oferta mea vine chiar la momentul oportun…

— Nu este o ofertă obişnuită, replică ea.

— Tocmai de aceea vei fi foarte bine plătită. Ai mult de câştigat… Şi peste scurtă vreme, după ce totul se va fi terminat, îţi promit că mă voi folosi de toată influenţa mea pentru a-ţi obţine un rol undeva…

Abby rămânea bănuitoare.

— Ce înseamnă pentru dumneavoastră „peste puţină vreme”?

— N-aş putea să-ţi răspund cu precizie. Totul depinde de rapiditatea cu care îl vei cunoaşte. După părerea mea, nu vor trece mai mult de trei luni, până când se va îndrăgosti de dumneata… Bineînţeles, există şi posibilitatea ca să nu fie deloc atras de dumneata, şi pur şi simplu, să nu te bage în seamă…

Abby zâmbi în sinea ei. Când îşi punea în minte să seducă pe cineva, puţini bărbaţi rezistau farmecului ei…

— În ceea ce priveşte salariul dumitale, continuă Bradbury, vei primi o mie de lire orice s-ar întâmpla. Dacă reuşeşti să-i câştigi favorurile celui care ne interesează, îţi voi da încă o mie de lire pentru ca să poţi să-ţi faci o garderobă convenabilă. Vei dispune, de asemenea, de un apartament într-un cartier elegant al Londrei atâta timp cât va fi nevoie. Voi închiria atâtea bijuterii şi blănuri câte vor fi necesare. În fine, dacă vei îndeplini obiectivul pe care ţi l-am fixat, îţi voi plăti patru mii de lire în plus.

Chipul feţei era încremenit de stupefacţie.

— Se pare că purtaţi acestui om o ură înverşunată… murmură ea după câteva clipe.

— Într-adevăr, aprobă Charles Bradbury. Nimic nu mă va împiedica să-mi răzbun fiica. Din fericire, am destui bani. Nu mă interesează cât mă va costa…

Cum de putea să fie atât de nemilos? Părea atât de calm, atât de blând chiar… Abby îl întrebă pe neaşteptate:

— Ce i s-a întâmplat fiicei dumneavoastră? După cât pot să-mi dau seama, se pare că a fost un monstru cu ea… Dar ce i-a făcut? Trebuie să ştiu înainte să iau o hotărâre… Nici măcar nu mi-aţi spus cum îl cheamă…

Charles Bradbury schiţă o uşoară grimasă.

— În mod deliberat nu ţi-am spus… răspunse el rar. Îţi înţeleg curiozitatea, absolut legitimă, dar nu pot să-ţi

dezvălui mai mult atâta vreme cât n-am acordul dumitale. În principiu, evident, preciză el.

Tot felul de gânduri trecură ca fulgerul prin mintea lui Abby. Se ridică brusc.

— În cazul acesta, răspunsul este nu, spuse ea cu fermitate. De ce aş avea încredere în dumneavoastră? Nici nu vă cunosc iar propunerea dumneavoastră este cel puţin confuză… Refuzaţi să-mi daţi unele amănunte! Ar fi o inconştienţă din partea mea să accept. Cine mă asigură că omul acela nu este un nebun periculos? Nu vreau să am aceeaşi soartă ca fiica dumneavoastră. După câte înţeleg, nu este deloc o bucurie să-l cunoşti…

Charles Bradbury o asculta, impasibil.

— Şi apoi, s-ar putea să fiu căsătorită…

— M-am informat, nu eşti, replică el calm. Altfel, nici măcar nu te-aş fi abordat.

De unde avea el toate aceste informaţii? De la impresarul lui Abby, probabil… Şi atunci, trebuie că ştia şi faptul că ea n-avea niciun alt proiect de muncă şi alerga de la o audiţie la alta, şi că în curând va fi şomeră. Iată explicaţia siguranţei lui calme şi agasante…

Abby scutură totuşi din cap.

— Tot „nu” rămâne. Găsiţi pe altcineva… El o privi imperturbabil.

— Păstrează cartea de vizită şi mai gândeşte-te, îi spuse încet. Dacă te răzgândeşti cumva. Oricum, contez pe discreţia dumitale.

Îi arătă cu degetul ieşirea.

— Cu siguranţă că taxiul este deja aici, adăugă el.

O conduse până la maşina care, într-adevăr, o aştepta în faţa uşii. În ciuda protestelor feţei, el îi strecură în buzunar o bancnotă care reprezenta cel puţin de două ori costul cursei.

— Şi mai ales, nu ezita să-mi telefonezi dacă te răzgândeşti, insistă el încă o dată înainte să închidă

portiera.

Abby intră în apartament în vârful picioarelor ca să nu-şi trezească prietenele deja culcate.

În timp ce se dezbrăca, se gândea la ciudata propunere pe care i-o făcuse Charles Bradbury. Nu, nu se va răzgândi. Ar fi fost o curată nebunie… Bineînţeles, omul acesta îi era mai degrabă simpatic până la urmă, suferinţa lui abia înăbuşită avea ceva emoţionant, dar de aici până la a accepta orbeşte să fie instrumentul uni răzbunări ale cărei consecinţe nu le putea bănui, era cale lungă!

Se întinse în pat şi oftă adânc. Pe de altă parte, ar fi fost o bună afacere… Cinci mii de lire… Ar fi avut din ce să trăiască fără griji materiale vreo doi-trei ani de zile, dacă nu era prea cheltuitoare. Aceasta i-ar da libertatea să fie exigentă, să aştepte o ofertă interesantă în loc să pândească în permanenţă roluri mediocre al căror sigur merit era… alimentar…

Avea neplăcuta impresie că diavolul încerca s-o deturneze de pe calea raţiunii. Şi iată, nu se simţea în stare să aleagă…

Din fericire, după o vreme, somnul veni să-i pună capăt ezitărilor.

***

Piesa se mai jucă o săptămână. Toată trupa se deplasă deci la Bristol. Publicul însă deveni din ce în ce mai rar şi producătorii hotărâră, după câteva zile, să oprească spectacolul.

Duminică dimineaţă, Abby luă aşadar trenul spre Londra împreună cu restul trupei. Niciunul dintre ei nu părea prea abătut. Asemenea multor actori, erau de un optimism îndârjit şi nu voiau să vadă în eşecul piesei decât un neajuns trecător, inerent profesiunii lor.

Drumul li se păru scurt, timpul trecu repede. Cu puţin

înainte să ajungă în capitală, îşi schimbară între ei numerele de telefon promiţându-şi că vor lua legătura unii cu alţii.

Abby împărţea apartamentul cu încă trei colege, artiste ca şi ea. N-aveau decât două camere, dar cum rareori se întâmpla să fie în acelaşi timp la Londra toate patru, acest lucru, nu le pusese niciodată probleme. Şi oricum, abia reuşeau să plătească împreună chiria acestui minuscul apartament.

În după-amiaza aceasta, Abby rămăsese singură şi profită ca să facă o baie caldă şi să se spele pe cap. Când se privi în oglindă înainte să se coafeze, i se păru că are o mină jalnică. O vacanţă la soare ar fi fost bine venită ca să-i mai redea strălucirea tenului ei atât de palid.

Când, pe la zece şi jumătate, Sue şi Liz care ocupau a doua cameră se întoarseră acasă, Abby stătea în faţa televizorului, cu un pahar de coca în mână.

— Eşti deja acasă? se miră Sue. Şi turneul tău?

— S-a întrerupt! răspunse Abby ridicând ochii spre cer. Prietenele ei se aşezară pe jos, pe covor.

— Ce s-a întâmplat?

În câteva cuvinte, Abby le rezumă situaţia.

— Şi acum, nu-mi mai rămâne decât să mă duc la Tolly, alias John Tollman, agentul meu preferat, încheie ea cu ironie în glas.

— Hei! exclamă atunci Sue. Am o idee… Mâine dimineaţă au loc audiţii pentru înlocuirea unei actriţe care a fost spitalizată în ultima clipă… Cea care filma foiletonul pentru televiziune… De ce nu te-ai prezenta şi tu?

— Excelentă idee! interveni şi Liz. N-ai nimic de pierdut!

— Despre ce este vorba? întrebă Abby.

— Este un serial comic în şase episoade. Mi-a spus despre el Carole, fata cu care am făcut cursul de teatru anul trecut. Îi telefonez imediat ca să-mi dea toate datele.

Sue sări în picioare şi se repezi la telefonul din vestibul.

După cinci minute, reapăru fluturând triumfătoare o foaie de hârtie.

— Iată! Audiţia începe mâine la ora zece şi jumătate la Wood Green Studio. Producătorul este Paul Tait. Sunt sigură că ai şanse, exclamă ea dându-i un ghiont afectuos prietenei sale.

***

Parcă îşi dăduseră întâlnire toate actriţele aflate în şomaj la poarta studioului Wood Green. Doi asistenţi le distribuiră chestionare, recomandându-le să le completeze cu atenţie. O primă selecţie urma să fie efectuată după aceste formulare.

Trecu o jumătate de oră până când cei doi asistenţi reveniră cu lista candidatelor admise la audiţie. Abby oftă uşurată când îşi auzi numele.

Intrară toate într-un fel de hol mare şi începu o aşteptare interminabilă. Când în sfârşit veni şi rândul lui Abby, după-amiaza era pe sfârşite. La audiţie asistau mai multe persoane. În afară de Paul Tait, pe care-l recunoşteai dintr-o mie cu părul lui celebru, mare şi argintiu, Abby nu mai cunoştea pe nimeni.

Îi fu prezentat un tânăr care trebuia să-i dea replica. Abby avusese timp să-şi înveţe textul pe dinafară, ceea ce-i permise să se concentreze asupra dicţiei. Detaliul acesta îl impresionă favorabil pe Paul Tait. Spre deosebire de candidatele precedente pe care le întrerupsese repede, pe Abby o ascultă până la sfârşit. După care, îi făcu un semn cu mâna să se apropie şi, după ce se prezentă, îi puse câteva întrebări despre cariera ei.

— Foarte bine, rămâi prin preajmă, O.K? încheie el după cinci minute.

Plină de speranţe, Abby se duse să bea în grabă o ceaşcă de cafea de la automatul ce trona la intrare, apoi reveni şi

se aşeză în sala de aşteptare. Scoase din poşetă o carte, dar curând o puse la loc. Era prea nervoasă ca să citească.

Era oare doar rodul imaginaţiei ei? I se părea că artistele care intrară după ea ieşeau mult mai repede decât cele dinainte.

În fine, pe la ora şase, fu rugată să mai joace o dată scena, cu acelaşi partener. Când termină, Paul Tait se apropie de ea.

— Este bine. Ai primit rolul, îi zâmbi el. Cu o condiţie totuşi: să poţi să începi imediat.

— Oh, bineînţeles, se grăbi să-l asigure Abby. Aveam un contract pe două luni, dar s-a întrerupt aseară. Sunt liberă ca păsările cerului.

— Perfect. Ai un impresar?

— Da, pe John Tollman.

— Îl cunosc, răspunse Paul Tait. Chiar mâine iau legătura cu el pentru semnarea contractului, şi dacă totul merge bine, vei fi gata să începi lucrul de miercuri sau joi. Vino, să vorbim şi cu ceilalţi.

O prezentă celorlalţi membri ai echipei. Cu toţii o felicitară călduros. Tânăra îşi ascundea cu greu bucuria. În sfârşit, primise un rol!

Porni spre casă, cu scenariul primului episod sub braţ şi, abia în metrou, începu să citească primele rânduri. Era însă prea emoţionată pentru ca lectura ei să fie eficientă…

Când aflară vestea, Liz şi Sue aplaudară şi hotărâră brusc că trebuia să sărbătorească toate trei evenimentul chiar diseară, la excelentul restaurant chinezesc pe care-l ştiau.

A doua zi dimineaţă, la prima oră, Abby îi telefonă lui Tolly.

— Bravo, Abby, îi răspunse el îndată ce-l informă asupra rezultatului audiţiei, eşti pe calea cea bună. Îl voi suna pe Tait chiar acum. Treci pe la biroul meu pe la ora patru. Cu cât semnezi mai repede contractul, cu atât mai bine.

***

Ca să mai treacă timpul, Abby îşi petrecu ziua făcând puţină curăţenie în apartament şi plecând apoi după cumpărături. La ora patru fix se prezentă radioasă la Tolly… şi se încruntă văzându-i expresia.

— Ia loc, Abby, spuse el un pic cam repede, mă tem că am veşti proaste pentru tine…

— Oh, nu! exclamă ea, presimţind ce urma să-i spună. John Tollman dădu din cap, încurcat.

— Din păcate, da… îi confirmă el. Cei de la studio s-au răzgândit. Am încercat totul, n-au vrut să audă de nimic. Şi cum nu fusese nimic semnat…

— Dar… dar de ce? se lamentă Abby. Chiar Tait mi-a promis rolul, mi-a dat chiar şi scenariul.

John îşi aprinse o ţigară, vizibil stânjenit.

— Au găsit pe altcineva cu mai multă experienţă decât tine, se pare. Întotdeauna este aşa, oftă el.

De la începutul discuţiei însă, n-o privise pe Abby în faţă.

— Îmi pare nespus de rău, Abby… N-ai nimic altceva în vedere?

— Mai degrabă eu ar trebui să-ţi pun întrebarea asta, Tolly, zâmbi slab fata.

John ezită.

— Se caută fete pentru filme porno… Reacţia de care se temuse nu se lăsă aşteptată.

— Tolly! strigă Abby bătând cu pumnul în masă. Eu mă refer la roluri interesante. Sunt artistă, nu stripteuză!

John îi aruncă o privire vinovată, ca pentru a-şi cere iertare că îndrăznise să-i facă o asemenea propunere.

— Ştiu… Dar în afară de asta, nu mai există absolut nimic în momentul acesta. Dacă apare ceva, tu eşti prima pe listă, o asigură el. Nu te grăbi…

***

Lui Abby îi venea să plângă de furie. Iluziile ei îşi luaseră zborul! Promisiunea lui Paul Tait nu fusese decât vorbă goală. N-avea ce să facă…

Hotărât lucru, era urmărită de ghinion. Era pentru a treia oară în două luni când pierdea un rol în ultima clipă fără să aibă vreo vină. Prima oară, se prezentase la audiţie a doua zi după ce aceasta avusese loc, datorită „dragului” de John care încurcase data; a doua oară, contractul prin care era anunţată că fusese angajată fusese rătăcit de poştă. În culmea disperării, dar mai ales în criză de bani, Abby se repezise la o agenţie de muncă. Spera să găsească vreo slujbă temporară, chiar şi de vânzătoare, dar care măcar ar ajuta-o să aibă ce mânca până când şansa va fi din nou de partea ei…

Funcţionarul, foarte amabil, o rugase să se înscrie pe listă. Apoi, aşteptase zadarnic să fie chemată…

Şi iată că astăzi, se regăsea exact în acelaşi punct ca acum o lună…

A doua zi, Liz şi Abby tocmai îşi beau cafeaua când se auzi soneria. Liz se repezi să răspundă şi se întoarse cu un mesaj pentru Abby. Intrigată, aceasta desfăcu repede plicul şi citi:

Dragă domnişoară Stevens, încă nu ştiu dacă intenţionezi sau nu să dai curs ofertei mele. În cazul în care mai eşti încă nehotărâtă, îţi propun să iei prânzul cu mine. Sunt dispus să-ţi dau lămuririle necesare ca să te conving. În afară de asta, aş dori să-mi cunoşti fiica. Şoferul meu îţi stă la dispoziţie.

Charles Bradbury.

— Este vreo ofertă de serviciu? întrebă Liz.

— Se poate spune şi aşa… bombăni Abby.

— Pe ce perioadă?

— De la câteva zile la trei luni, depinde…

— Cum adică? se miră Liz.

— Este o slujbă particulară, îi explică Abby fără tragere de inimă.

Văzând însă expresia îngrijorată a prietenei sale, Liz se nelinişti.

— Vei fi plătită foarte puţin, nu-i aşa?

— O mie de lire în cel mai rău caz, cinci mii de lire în cazul cel mai bun, răspunse Abby fără să se gândească.

Liz făcu ochii mari, stupefiată.

— Şi mai şovăi?! exclamă ea. Pe cuvântul meu că ai înnebunit, Abby Stevens!

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Doar dacă nu cumva… vrea să-i devii amantă? întrebă ea, nevăzând alt motiv care să justifice lipsa de entuziasm a prietenei sale.

— Nu cred…

Îi întinse lui Liz mesajul şi aceasta aruncă o privire rapidă asupra lui.

— Ei şi? spuse ea. Nu te angajezi cu nimic dacă îi accepţi invitaţia… câştigi cel puţin un prânz!

Uşurinţa cu care privea Liz lucrurile învinse reticenţele lui Abby. La ce bun să aibă scrupule când ceilalţi aveau atât de puţine faţă de ea?

***

O jumătate de oră mai târziu, aşezată comod pe bancheta din spate a unui Mercedes negru lung, se întreba unde o duce şoferul lui Charles Bradbury. Acesta porni spre cartierul cel mai elegant al Londrei şi după un timp se opri în faţa unei imense porţi care se deschise ca prin farmec dând la iveală o impunătoare clădire din cărămidă. Abby avu timpul să citească pe placa discretă de bronz fixată pe unul dintre stâlpii porţii: *Clinique Cassel.*

Charles Bradbury o aştepta într-o încăpere chiar lângă recepţie.

— Domnişoară Stevens, sunt bucuros să te revăd. Te-ai mai gândit la oferta mea? întrebă el brusc.

— Nu, răspunse Abby sincer. Îmi ieşise cu totul din minte până când am primit mesajul dumneavoastră.

Charles Bradbury o privi atent.

— Înainte de toate, aş vrea să-mi vezi fiica, hotărî el deodată prinzând-o de mână.

Şi fără să-i mai lase timp să reacţioneze în vreun fel, o conduse spre recepţie. Aici, vorbi ceva cu o infirmieră care se afla la ghişeu şi aceasta apăsă imediat pe un buton de sonerie. Curând apăru o soră îmbrăcată în alb imaculat şi le făcu semn s-o urmeze.

Urcară o scară, o luară pe un culoar lung unde plutea un intens miros de eter, apoi pe un coridor mai îngust spre care dădeau o serie de uşi metalice, toate la fel.

Sora se opri în sfârşit în faţa uneia dintre ele, scoase din buzunar o enormă legătură de chei şi începu să descuie uşa. Apoi se dădu la o parte ca să-i lase pe vizitatori să treacă.

Spectacolul care o aştepta pe Abby depăşea de departe tot ce şi-ar fi putut imagina. Se gândise la tot felul de posibilităţi… dar nu şi la aceea de a descoperi această adolescentă scheletică, cu chipul lipsit de viaţă, cu privirea inexpresivă, fixând cu ochi rătăciţi tavanul camerei sale aseptizate.

Fără să vrea, Abby se înfioră. Fata trebuie să fi fost cândva frumoasă. Dar cu siguranţă că nu va mai fi niciodată. Era pe jumătate desfigurată. Obrajii îi erau pur şi simplu brăzdaţi de cicatrici vineţii, ca şi cum ar fi fost tăiată cu cuţitul. O cicatrice mai groasă decât celelalte accentua şi mai mult paloarea cadaverică a gâtului ei fragil.

Sarah nici nu se clinti la intrarea celor trei vizitatori. Doar tremurul continuu a mâinilor sale cramponate de cuvertura

care o acoperea trăda faptul că este vie.

Abby îşi impuse să respire profund.

— Ce i s-a întâmplat? murmură ea încet, chiar dacă era sigură că bolnava n-o auzea.

— Drogurile, răspunse laconic Charles Bradbury.

— Şi nu există nicio posibilitate s-o scoateţi de aici?

— Nu, este într-o fază incurabilă, creierul a fost grav afectat. Vino, am să-ţi explic afară.

Cu o uşurare de nedescris, Abby ieşi în grădina însorită a clinicii.

— Pentru ea, nu mai este nimic de făcut, reluă Bradbury cu o voce alterată. Centrii nervoşi au fost atinşi. Medicii n-o ţin în viaţă decât datorită unor doze imense de medicamente. Poate că ar fi mai bine s-o lase să moară…

— Ce s-a întâmplat? întrebă Abby, tulburată.

— Avea şaptesprezece ani când s-au întâmplat toate astea. Cu siguranţă că este şi vina mea, i-am dat prea multă libertate. Ocupat cu munca, nu prea aveam timp de ea. Soţia mea a murit de un cancer acum zece ani, aşa că am crescut-o practic, singur pe Sarah. Când mi-am dat seama că ea căzuse în plasa acestui asasin, era deja prea târziu. Era complet intoxicată cu droguri.

— N-aţi încercat o cură de dezintoxicare?

— Ba da, dar a fugit din sanatoriu. Şi după două luni, o maşină de poliţie a adunat-o de pe un trotuar în starea în care tocmai ai văzut-o. Numai Dumnezeu ştie ce s-a putut întâmpla cu ea!

— Cine este acest bărbat? întrebă Abby cu blândeţe.

Cu o mişcare rapidă, Charles Bradbury îi întinse o fotografie.

— Se numeşte Lance Lazenby.

Abby privi cu atenţie fotografia alb-negru a celui care, după spusele tatălui feţei, era la originea acestei drame. Nu-i fu deloc greu să înţeleagă de ce Sarah Bradbury îl urmase orbeşte pe acest om.

În vârstă de vreo treizeci de ani, Lance Lazenby era întruchiparea cuceritorului înrăit… iar privirea lui era aceea a unuia care nu se dă în lături de la nimic.

— El este cel care i-a dat doza fatală? întrebă ea cu o voce nesigură.

— Nu ştiu precis. În orice caz, sunt sigur de un lucru: acest nemernic a iniţiat-o în luarea drogurilor!

— Şi dacă se întâmplă cumva ca individul să reprezinte un oarecare pericol şi pentru mine, am voie să întrerup contractul?

— Bineînţeles, fără nicio problemă.

— De fapt, ce aşteptaţi, mai exact, de la mine? întrebă Abby cu voce calmă.

Charles Bradbury întoarse spre ea o privire plină de speranţă.

— Trebuie să înţeleg că accepţi?

Imaginea adolescentei condamnate trecu fugar prin mintea lui Abby. Aruncă o ultimă privire spre fotografia lui Lance Lazenby.

— Cred că da, articulă ea rar.

Capitolul 2

De îndată ce Abby îşi dădu acordul, totul merse foarte repede, Charles Bradbury o duse imediat să viziteze apartamentul pe care-l închiriase special pentru ea într-un imobil luxos din Chelsea. Pentru o clipă, lui Abby i se tăie răsuflarea în faţa luxului apartamentului. Acesta fusese amenajat cu un gust desăvârşit şi îmbina de minune confortul ultramodern şi frumoasele piese de mobilă veche.

Dar Charles Bradbury nu-i lăsă prea mult timp să admire somptuozitatea locului. În câteva cuvinte, îi spuse ce aştepta de la ea. Era foarte simplu: trebuia să-i câştige încrederea lui Lance Lazenby pentru a-i smulge maximum de informaţii posibile, printre altele asupra activităţilor lui profesionale, care ar putea folosi planului de răzbunare al tatălui lui Sarah.

— Într-un fel, este o formă de spionaj industrial, zise Abby făcând o grimasă.

— Nicidecum! se apără Charles Bradbury cu vehemenţă. Nu-ţi cer să pătrunzi prin efracţie în casa lui, ci doar să-l seduci şi să-i oferi de exemplu un stilou în care va fi ascuns un microfon în miniatură. Până aici, nu este nimic ilegal…

— Cum voi putea să intru în contact cu el?

— Am mai multe idei în privinţa asta…

I le enumeră pe toate cu foarte multe amănunte. Abby îl asculta cu atenţie. Diversele situaţii pe care i le propunea Charles Bradbury erau cam nefireşti. Ea scutură din cap, neconvinsă de propunerile lui.

— După părerea mea, întâlnirea noastră trebuie să pară absolut întâmplătoare. Trebuie să fie „voia destinului”, altfel Lazenby va deveni bănuitor…

Se gândi repede şi reluă:

— Aţi putea să-mi faceţi o listă cu principalele zone de interes pe unde îşi petrece acesta timpul? Voi studia problema când voi avea capul mai limpede şi vă voi

propune soluţia care mi se pare cea mai bună. De acord?

Interlocutorul său încuviinţă din privire.

— Dar mai întâi, reluă Abby, aş vrea să am ocazia să-l observ pe Lazenby fără ca el să mă vadă. Aţi putea aranja asta?

— Nimic mai simplu. Poimâine trebuie să ia cuvântul la o şedinţă a acţionarilor uneia din companiile lui. Va fi de-ajuns să te deghizezi un pic şi să iei loc în sală!

Aşezată în rândul al şaselea din sala de conferinţe în mijlocul celorlalţi acţionari, împopoţonată cu o perucă şi cu ochelari, Abby n-avea ochi decât pentru bărbatul aşezat la tribuna uşor mai înaltă decât sala. Relaxarea şi lipsa de interes pe care le afişa Lance Lazenby erau prefăcute. În realitate, pândea cu acuitatea unei păsări de pradă reacţiile adunării. Nimic nu scăpa privirii lui ascuţite…

Abby nu înţelegea mare lucru din ceea ce se discuta, doar că actualul comitet director voia să voteze noi măsuri asupra cărora nu toţi acţionarii erau de acord.

O voce protestă dintr-odată în spatele feţei. Ca şi cum toţi participanţii s-ar fi înţeles, un murmur general de nemulţumire cuprinse sala.

Secretara de direcţie, cea care conducea dezbaterile, încercă disperată să reinstaleze calmul. În zadar. Hărmălaia de proteste creştea în intensitate.

Brusc, Lance Lazenby se ridică.

— Aş dori să vă spun câteva cuvinte…

Începu să vorbească pe un ton calm, cu o voce limpede, gravă, delicat şi imperativ totodată. Se făcu din nou linişte. Toţi îl ascultau, fascinaţi, pe acest om cu un talent de netăgăduit de tribun, înzestrat cu fizicul unui actor de cinema.

Era chiar mai frumos decât în fotografia pe care i-o dăduse Charles Bradbury. Îmbrăcat sobru într-un costum negru înveselit doar de o batistă din mătase roşie, înalt şi

suplu, avea o prezenţă extraordinară.

Abby îşi aminti informaţiile pe care le avea despre el. Lance Lazenby adora maşinile de curse şi caii, colecţiona argintărie veche, îi plăceau opera, bărcile cu pânze şi schiul. Şi era înscris la mai multe cluburi de joc.

O salvă de aplauze întrerupse gândurile feţei. Farmecul fantastic al lui Lance Lazenby, îşi făcea efectul. Reuşise să atragă la ideile lui majoritatea acţionarilor, partida era câştigată… Rezultatul votului nu mai era o problemă. Lance Lazenby îi adresă secretarei un zâmbet radios şi dispăru. După două minute, Abby ieşi şi ea din sală.

***

Charles Bradbury reuşise să-şi procure programul exact al lui Lance Lazenby pentru zilele următoare. Abby îl studie cu atenţie. Într-o seară, îi telefonă tatălui lui Sarah.

— Trebuie să se ducă vineri la o licitaţie la Sotheby’s. Aţi putea să-mi procuraţi un catalog? Este o ocazie perfectă pentru a intra în contact cu el. Voi pretinde că sunt o amatoare de bijuterii vechi… Ce ziceţi?

Lui Charles Bradbury ideea i se păru excelentă. A doua zi dimineaţă, şoferul lui trecu s-o ia pe Abby şi s-o ducă la noul ei apartament din Chelsea.

Charles Bradbury fusese conştiincios; pe o comodă la intrare se afla nu numai catalogul licitaţiei dar şi mai multe lucrări despre bijuteriile vechi, adrese ale unor magazine specializate în vânzarea bijuteriilor şi blănurilor şi mai ales… un cec de două mii de lire.

Abby îl luă şi-l privi câteva clipe, visătoare. La ce-i vor folosi banii aceştia? Niciodată nu mai câştigase atât de uşor o asemenea sumă… Apoi îşi aminti că jumătate din sumă era destinată constituirii unei garderobe suficient de completă ca să facă faţă tuturor eventualităţilor.

Pradă unei euforii bruşte la gândul că va putea cheltui

fără să-şi numere banii, Abby se repezi în sala de baie. Vederea imensei căzi roşii, a robinetelor aurite, a pereţilor acoperiţi cu oglinzi şi a mochetei groase de culoare gri îi produse o plăcută senzaţie de bine. Îi plăcea tot luxul acesta…

***

Vineri dimineaţă, când taxiul o lăsă în faţa sălii de licitaţie, fata simţea un nod în stomac, ca şi cum ar fi trebuit să participe la o audiţie…

Pentru această ocazie, se îmbrăcase cu o grijă deosebită. Punând accent pe sobrietate, optase pentru un compleu alb dintr-o bluză de mătase naturală neagră, pantofi de aceeaşi culoare şi o poşetă şi mănuşi din şevro. Şi, culmea rafinamentului, îşi pusese la gât un colier vechi din jais negru, fin cizelat, iar la mână, o brăţară asortată. Efectul pe care spera să-l producă, acela al unei tinere femei elegante şi foarte bogate, era dintre cele mai reuşite.

Foarte demnă, trecu prin faţa portarului şi se îndreptă către sala în care era expusă toată argintăria. Când intră, mai multe persoane întoarseră capul. Foarte bine, chiar dorea să se facă remarcată…

Nu-l văzu de la început pe Lance Lazenby. Ştia totuşi că era deja aici. Charles Bradbury avusese grijă ca ea să sosească după el. Ascuns într-o maşină parcată în faţă la Sotheby’s pândise sosirea acestuia şi o prevenise imediat prin telefon pe fată.

În încăperea imensă domnea o atmosferă liniştită, aproape ireală. Oamenii, adeseori în grupuri mici de două-trei persoane, treceau de la o vitrină la alta şi comentau în şoaptă valoarea obiectelor expuse.

Deodată, un timbru cunoscut ajunse la urechile lui Abby. Ar fi recunoscut dintr-o mie vocea caldă şi profundă a lui Lance Lazenby!

Se răsuci brusc, cu o mişcare studiat nonşalantă, şi-l zări la câţiva metri de ea. Chiar în acea clipă, un tânăr amabil, în uniformă bleumarin se apropie de ea.

— Aş putea să vă dau informaţii sau să vă fiu de un oarecare ajutor?

Ea îi adresă cel mai frumos surâs.

— Desigur, îi răspunse încet. Caut bijuterii vechi…

— Urmaţi-mă, vă voi arăta giuvaerul nostru de astăzi.

Cu o amabilitate uşor exagerată, tânărul angajat o conduse până la o vitrină mai mică decât cealaltă.

Abby îşi reţinu un mic strigăt admirativ. Într-o cutie îmbrăcată în catifea neagră, văzu o brăţară din argint masiv, a cărei închizătoare sub forma unor spade încrucişate părea s-o sfideze.

— Ce minunăţie… murmură ea. Aş dori s-o văd mai de aproape…

Cu mişcare scurtă, angajatul deschise uşa din sticlă. Abby profită şi aruncă o privire peste umăr. Lazenby se apropiase, acum era doar la vreo trei metri de ea. Împreună cu un alt bărbat între două vârste, examina un potir de argint.

— Din ce epocă este? întrebă Abby răsucind brăţara între degete.

— De la sfârşitul secolului XV, răspunse fără ezitare tânărul angajat. A fost lucrată în Italia, special pentru Lucrezia Borgia.

Abby se încruntă uşor.

— Este superbă, absolut superbă. Dar…

Făcu o scurtă pauză, ca şi cum i-ar fi trecut prin minte o oarecare îndoială.

— Sunteţi sigur că este autentică? Eu ştiu că am văzut una exact la fel şi care data din epoca victoriană…

Mica ei stratagemă îşi atinse scopul. Vorbise cu o asemenea convingere, încât certitudinea angajatului fu zdruncinată. Totuşi, se întoarse zâmbitor către domnul cu

părul alb care discuta cu Lance Lazenby pentru a căuta o confirmare a spuselor lui de către colegul său mai vârstnic. Acesta se scuză faţă de client şi veni spre ei.

— Vă garantez, doamnă, că bijuteria aceasta este de la sfârşitul secolului XV, confirmă el pe un ton doct.

Luă brăţara pe care i-o întinse Abby.

— Nu există nicio îndoială asupra acestui lucru. Nu este aşa, domnule Lazenby? Domnul Lazenby este un expert în argintărie veche, adăugă el adresându-i-se feţei.

Lazenby se apropie la rândul lui. Pentru prima oară, Abby întâlni privirea celui pentru care juca această comedie, o privire cenuşie şi glacială…

Lance Lazenby examină atent brăţara şi apoi o înapoie angajatului.

— Este cât se poate de autentică, o asigură el. Aţi fi interesată s-o cumpăraţi?

I se adresase direct lui Abby şi aceasta avu senzaţia că ea marcase un punct. Se strădui să nu lase să se vadă asta.

— Da, eventual… răspunse ea cu un aer detaşat. Dar interesul meu ar fi şi mai mare dacă aş avea dovada că a fost concepută pentru Lucrezia Borgia…

— Mă tem că nu vă putem da decât o garanţie verbală, interveni cu amabilitate bărbatul cu părul alb punând bijuteria la locul ei.

— Este regretabil… insistă Abby.

— Încercarea de a găsi această dovadă m-ar amuza copios, remarcă printre dinţi Lazenby.

Dar Abby le întorsese deja spatele şi se îndepărtă înspre vitrina următoare. Îl auzi mulţumindu-le celor doi angajaţi apoi bănui că o urmăreşte.

— Am înţeles, pare-mi-se, că vă interesează bijuteriile vechi, domnişoară…?

— Stevens, catadicsi ea să-i răspundă din vârful buzelor. Într-adevăr, colecţionez bijuterii care prezintă un interes istoric, nu numai din argint…

Îi arătă brăţara ei.

— Cele pe care le port acum, de exemplu, au fost create pentru regina Vitoria după moartea Prinţului Albert.

Lance Lazenby privi cu atenţie brăţara de jais, apoi privirea i se îndreptă spre colierul care punea atât de bine în valoare gâtul fragil al feţei.

— Frumoase piese, recunoscu el.

— Sunteţi unul dintre experţii casei de licitaţii, nu-i aşa, domnule…?

Abby zâmbi rece.

— Iertaţi-mă, v-am uitat numele…

— Lazenby, Lance Lazenby. Dar vă înşelaţi, nu lucrez aici, sunt doar un client.

— Oh, scuzaţi-mă, am crezut că sunteţi unul dintre evaluatorii casei.

— Este de înţeles eroarea dumneavoastră… Nu-i nimic. Ce-mi spuneaţi despre colecţia pe care o aveţi?

— Oh, încă n-am mare lucru, se grăbi ea să precizeze. Abia am început să achiziţionez…

Dacă ar fi ştiut el că singurele piese ale „colecţiei” erau cele două bijuterii pe care le închiriase pentru această ocazie!

— Mi-aş reproşa dacă vă fac să vă pierdeţi timpul, domnule Lazenby, continuă ea.

Acesta nu-i luă în seamă remarca.

— Aveţi de gând să participaţi la licitaţie pentru această brăţară? întrebă el.

— Absolut.

— Atunci, să mergem, vânzarea va începe curând. Abby simulă o oarecare ezitare.

— Mulţumesc, dar abia v-am cunoscut şi…

În ochii cenuşii ai însoţitorului ei se aprinse o luminiţă jucăuşă.

— Sunt o persoană onorabilă, domnişoară Stevens, zise el, ironic. De altfel, angajatul de adineauri a garantat practic pentru mine, nu?

Abby rămase insensibilă la ironia lui.

— A fi expert în argintărie veche nu este neapărat sinonim cu încrederea, replică ea sec.

El zâmbi uşor zeflemitor, dar se abţinu de la orice comentariu. Arătându-i încotro este sala de vânzări, o conduse către două scaune care, se pare, le fuseseră rezervate.

— Sunteţi amator de orice obiect din argint sau aveţi preferinţe? întrebă Abby aşezându-se alături de el.

Lance Lazenby era un povestitor foarte plăcut. Îi relată cu umor feţei cum dragostea lui pentru argintărie se născuse în ziua în care, pe când era copil, bunica lui îi dăduse nişte tacâmuri deosebit de bine lucrate. De atunci, nu încetase să caute piese asemănătoare ca lucrătură.

Abby îl asculta cu un real interes. Totuşi, avu un sentiment de uşurare când auzi chemarea la linişte a evaluatorului casei de licitaţii pentru începerea vânzării. Pentru că Lance avea supărătoarea manie de a o fixa cu intensitatea atunci când îi vorbea, ceea ce n-o făcea să se simtă prea în largul ei…

Era pentru prima oară când asista la o licitaţie. Cu uimire, remarcă faptul că eventualii cumpărători nu licitau verbal, ci doar ridicând mâna sau catalogul pe care-l aveau. Şi toată lumea înţelegea, ca şi cum acest limbaj era de o claritate neîndoielnică…

Charles Bradbury îi dăduse câteva sfaturi, dar cu toate astea se temea să nu facă vreo gafă. Vecinul ei părea atât de priceput… Tatăl lui Sarah o îndemnase insistent să cumpere acea brăţară, oricare ar fi fost preţul.

— Nu uita, îi reamintise el, trebuie să-i dai impresia că eşti bogată!

În ciuda temerilor feţei, lucrurile se derulară fără

probleme. Avu tot timpul să studieze modul în care trebuia să procedeze. Într-adevăr, înainte ca brăţara pe care dorea s-o cumpere să apară pe masa de licitaţie, se puseră în vânzare mai multe obiecte, printre care şi potirul pe care-l studiase Lazenby. Cu o satisfacţie evidentă, acesta reuşi să-l cumpere pentru „modica” sumă de paisprezece mii de lire…

Bijuteria Lucreziei Borgia nu interesă decât două persoane: pe Abby şi pe un tânăr arogant care părea hotărât să nu se lase învins de o femeie…

Abby acceptă jocul licitaţiei cu atât mai multă pasiune cu cât era absolut relaxată. Doar cheltuia banii lui Charles Bradbury, nu ai ei…

Uşor emoţionată, se întoarse spre Lazenby, conştientă că acesta o observase cu atenţie pe tot parcursul licitaţiei.

— Sunt încântată că am reuşit s-o cumpăr, spuse ea pe un ton vesel.

Ridicarea lui indiferentă din umeri o surprinse.

— Cu bani, poţi întotdeauna să cumperi totul, comentă el pe un ton dispreţuitor.

— Credeţi că am plătit prea mult pe ea? întrebă Abby.

— Nu neapărat. Depinde dacă o doreaţi cu adevărat sau nu…

— O doream, îl asigură ea accentuând fiecare silabă. El o privi provocator.

— Şi obţineţi întotdeauna ceea ce doriţi?

Abby fu ispitită să încuviinţeze, dar se răzgândi şi izbucni într-un râs cristalin.

— Oh nu! Dar nu sunt de părerea dumneavoastră, domnule Lazenby, reluă ea pe un ton serios. Banii nu pot face orice. Din fericire!

La aceste cuvinte, o licărire ciudată sclipi în ochii cenuşii ai lui Lance Lazenby. Abby tresări în sinea ei. Încetul cu încetul, îi va descoperi punctele sensibile…

Îşi scoase din poşetă carnetul de cecuri, scrise pe filă

preţul brăţării şi o flutură cu mâna.

Imediat se apropie un angajat.

— Pot să-mi iau brăţara? îl întrebă ea întinzându-i cecul. Aş vrea să mi-o pun diseară, la operă.

— Bineînţeles, doamnă. Vă rog să aşteptaţi doar câteva minute, până o împachetez.

„Mai exact, până când veţi verifica dacă am contul bine aprovizionat” îl corectă Abby în gând.

De îndată ce intră în posesia bijuteriei, fata se ridică şi, fără grabă, se îndreptă spre ieşire. Lance Lazenby o urmă. În faţa intrării, el îi puse neglijent mâna pe braţ.

— Poate că am putea să continuăm discuţia despre colecţiile noastre cu ocazia unui dineu… sugeră el cu un zâmbet misterios.

Fără să-i răspundă, Abby se desprinse cu o mişcare scurtă. Chemă un taxi şi abia apoi catadicsi să-l privească.

— Îmi pare rău, sunt foarte ocupată în perioada asta, domnule Lazenby. Vă mulţumesc totuşi că mi-aţi ţinut companie.

Urcă în taxiul care demară imediat. O privire fugară aruncată în oglinda retrovizoare îi dădu satisfacţie. Lance Lazenby, evident stupefiat de comportamentul ei, urmărea cu o expresie intrigată maşina.

Peştele muşcase momeala… Abby închise ochii câteva clipe, uşurată. Se descurcase destul de bine…

Poate că Charles Bradbury n-ar fi fost de aceeaşi părere. Abby şi cu el nu împărtăşeau acelaşi punct de vedere privind tactica de adoptat pentru a-l seduce pe Lazenby. Lance o sfătuia să se pună în valoare cât mai mult cu putinţă, dar Abby, instinctiv, simţea că Lazenby trebuie să fi fost dintre aceia care nu apreciază deloc femeile uşoare. Ea se va lăsa deci dorită…

La opera din Londra era deocamdată pe afiş doar *Don Juan.* Dacă Lance Lazenby dorea s-o revadă, nimic mai uşor.

Abby îşi petrecu după-amiaza pregătindu-se. Se spălă cu grijă pe cap apoi, după câteva ezitări, se hotărî să se îmbrace într-o rochie simplă de mătase, a cărei ţesătură fluidă îi punea foarte bine în valoare corpul. Se învârti de câteva ori în faţa oglinzii din baie. Hotărât lucru, roşul aprins era o culoare care-i venea foarte bine…

Când, la ora şapte fix, Ross Newton se prezentă la apartamentul ei, fata nu-şi putu reţine un uşor fluierat admirativ. Urmându-i cu sfinţenie sfaturile, prietenul ei de o viaţă arăta superb într-un costum negru de in părul aranjat cu grijă. Cu siguranţă, va atrage multe priviri…

Era şi el în şomaj, şi acceptase cu atât mai multă plăcere invitaţia lui Abby de a o însoţi la operă cu cât aceasta îi promisese că, după spectacol, vor cina împreună.

***

Când soneria anunţă începutul spectacolului, Abby încă nu-l zărise pe Lance Lazenby. Şi dacă se înşelase? Poate că era deja ocupat astă seară? Sau poate că pur şi simplu uitase complet? în mod inexplicabil însă, o voce interioară îi şoptea că nu-i aşa. Capodopera lui Mozart dura trei ore, aşa că avea tot timpul să apară…

La pauză, Ross, conform înţelegerii, o conduse pe Abby la bar unde se căţărară pe două taburete, foarte la vedere. O oglindă aflată în spatele tejghelei îi permitea lui Abby să supravegheze orice mişcare din spatele lor.

Brusc, îşi puse jos paharul cu gin.

— Iată-l, îi şopti ea lui Ross. Să nu cumva să întorci capul. Este brunetul acela înalt, sprijinit de stâlp.

Ross aruncă o privire fugară peste umăr.

— Bun, am înţeles! murmură el.

Se aplecă spre Abby şi o înlănţui cu tandreţe. Îl amuza să joace această comedie, chiar dacă fata nu catadisise să-i dea toate explicaţiile pe care le-ar fi dorit.

Abby se prefăcu a asculta atent ceea ce însoţitorul ei îi şoptea la ureche, mângâindu-i obrazul cu degetul; izbucni într-un râs vesel, apoi se încumetă să mai arunce o privire în oglindă. Eforturile ei fură răsplătite…

Lance Lazenby nu-şi lua privirea de la ea. Imperturbabil, nu pierdea nimic din spectacolul pe care cei doi i-l ofereau!

Abby şi Ross îşi continuară jocul până când soneria îi chemă din nou în sală. Când îşi ocupară locurile, victima lor dispăruse. Partea a doua a operei era atât de fermecătoare încât aproape că uitară motivul pentru care se aflau în acest loc pe care de obicei nu-l prea frecventau.

La sfârşitul spectacolului, se despărţiră câteva minute pentru a se duce fiecare la vestiarul lui. Abby tocmai îşi pusese jacheta şi se pregătea să-şi întâlnească prietenul când tresări. Lance Lazenby îi tăia în mod ostentativ calea.

— Domnişoara Stevens, dacă nu mă înşel? Sunt încântat să vă întâlnesc aici…

Ea îşi reveni foarte repede.

— Oh, ce surpriză… zâmbi ea. El o privea cu intensitate.

— Sunteţi la fel de bună cunoscătoare în materie de muzică precum în bijuterii? o întrebă el amabil.

Abby n-avu timp să-i răspundă. Ross se apropiase şi-i puse o mână posesivă pe braţ.

— Eşti gata, draga mea?

— Ross, spuse Abby pe un ton dezinvolt, ţi-l prezint pe domnul Lance Lazenby. Ne-am cunoscut azi dimineaţă la Sotheby’s. Domnul m-a sfătuit cu amabilitate în privinţa brăţării pe care am cumpărat-o… preciză ea mişcând uşor mâna ca să poată fi văzută brăţara.

— Aţi făcut bine că aţi cumpărat-o, spuse Lazenby, este într-adevăr minunată. Mai ales purtată de dumneavoastră…

Se întoarse apoi spre Ross.

— Sunteţi un meloman priceput, domnule? Ross nu era degeaba actor.

— Nicidecum, răspunse el, foarte nonşalant, spre marea

uşurare a prietenei sale care se temea deja de întrebările pertinente pe care cu siguranţă că i le-ar fi pus Lance Lazenby. N-am venit aici decât ca să-i fac plăcere lui Abby…

— Aşa este, recunoscu fata.

— Presupun că veţi veni şi la următorul spectacol?

Lance Lazenby i se adresase lui Abby. Din fericire, se informase asupra programului operei.

— Cu siguranţă, îl asigură ea. *Flautul fermecat* este o minune…

Ross se prefăcu nerăbdător să plece.

— Ce-ar fi să plecăm?

— Dacă sunteţi pe jos, pot să vă duc eu, şoferul meu mă aşteaptă, le propuse Lance Lazenby cu o grabă prost disimulată.

— Mulţumim, spuse Ross sec, dar preferăm să luăm un taxi.

Şi se îndreptă spre ieşire, lăsând-o pe Abby singură faţă-n faţă cu prada ei. De îndată ce Ross se îndepărtă, masca politicoasă pe care o afişase Lance Lazenby se şterse, lăsând locul unui viu interes. Ochii îi străluciră din nou.

— Când am putea să ne mai vedem? întrebă el fără ocolişuri.

Abby bătu din gene, părând stânjenită de întrebare.

— Îmi pare rău, domnule Lazenby, dar…

— Lance, o corectă el agasat. Spune-mi Lance.

— Lance, dacă aşa preferi, reluă ea. Aşa cum ţi-ai putut da seama, Lance, nu sunt disponibilă.

— Eşti logodită cu bărbatul acesta?

— Nu, dar…

— Atunci, eşti liberă să te întâlneşti cu cine vrei, îi tăie el vorba, autoritar.

— Mai trebuie să şi doresc să fac asta, obiectă Abby cu răceală.

— Şi nu doreşti? articulă el rar.

Ironia arogantă ce se simţea în întrebarea lui o făcu pe Abby să se înfioare. Siguranţa de neclintit care părea s-o aibă acest om avea ceva învăluitor… Ca într-o străfulgerare, o văzu pe Sarah Bradbury în patul lui… Din fericire, Abby ştia de ce nemernicii era în stare individul acesta. Altfel, cine ştie, poate că i-ar fi găsit un oarecare farmec… în caz că va avea vreo slăbiciune, îi va fi de ajuns să se gândească la adolescenta care zăcea într-un pat din sanatoriu…

Îi înfruntă aşadar privirea, cu o expresie glacială.

— Nu, Lance, nu doresc. Bună seara. Se răsuci brusc şi se îndreptă spre Ross.

A doua zi dimineaţă, când sună telefonul, Abby nu fu deloc surprinsă să recunoască vocea lui Lance.

— Te invit diseară la cină, o anunţă el fără nicio introducere după ce se prezentă.

— Imposibil, răspunse ea pe un ton glumeţ, sunt deja invitată.

— De către dragul tău Ross? o ironiză el.

— Exact!

— Este amantul tău?

Ce îndrăzneală! Cu ce drept îşi permitea să…

— De ce te priveşte? replică Abby, zeflemitor.

— O să-ţi explic când o să ne vedem…

***

În următoarele două săptămâni, Lance îi telefonă de mai multe ori, îi trimise buchete imense de flori. Dar Abby continua să refuze orice întâlnire, pretextând că era foarte ocupată.

În sfârşit, apreciind că se lăsase destul dorită, acceptă să meargă să vadă împreună *Flautul fermecat.*

— Dar asta, preciză ea cu o voce mieroasă, numai ca să nu-l mai supun pe Ross la corvoada de a mă însoţi la operă

încă o dată...

Capitolul 3

Lance Lazenby refuză să-i dea întâlnire la Covent Garden, aşa cum îi sugerase ea la început. Insistă să treacă pe la ea pe acasă, un mod mai mult sau mai puţin evident de a se invita la un pahar…

Nu aşteptă ca ea să-i arate apartamentul. Abia ce îşi scoase impermeabilul că se şi îndreptă cu un pas nonşalant spre salon şi începu să examineze imensa încăpere prin toate colţurile. Întârzie îndelung în faţa acuarelelor risipite armonios pe pereţi. După o ultimă privire circulară de ansamblu ca pentru a evalua mai bine efectul, se întoarse în sfârşit spre Abby.

Aceasta, încă în picioare în prag, trufaşă, îi pândea reacţia şi afişa o totală indiferenţă.

— Interiorul acesta îţi reflectă de minune personalitatea, comentă el.

Abby nu-şi trădă surprinderea.

— Ce vrei să spui?

— Există aici o îmbinare fericită de eleganţă, de modernism şi de vechi, îi explică el. Şi…

Şovăi o clipă.

— Da? îl încurajă ea.

— Şi de desuet, poate… Abby schiţă un zâmbet.

— Ce ai dori să bei? întrebă ea.

— Un gin tonic, te rog.

Veni lângă ea în timp ce Abby umplea două pahare în faţa barului.

— De ce? Te amuză remarca mea? M-am înşelat cumva? o întrebă el cu o voce mângâietoare.

Abby îi întinse un pahar şi-l privi drept în ochi.

— Cum poţi trage concluzii atât de categorice când abia ne-am cunoscut?

Dacă ar fi ştiut el că Charles Bradbury îi „livrase” ca să zicem aşa apartamentul la cheie şi că ei nu-i păsase nicio

clipă de felul cum este amenajat!

Lance o învălui într-o privire apreciatoare. Abby nu se clinti. Avusese o grijă deosebită de înfăţişarea ei şi ştia că rezultatul este reuşit. Rochia lungă din catifea neagră fronsată, machiajul îngrijit şi cocul sofisticat, operă a unui coafor renumit, care îi degaja gâtul graţios, îi dădeau un aer de femeie fatală în faţa căreia niciun bărbat demn de acest nume nu putea rămâne insensibil…

— Nu cred că aş avea ceva desuet, adăugă Abby pe un ton prefăcut iritat.

Se lăsă să cadă pe fotoliul cel mai apropiat şi Lance făcu la fel.

— N-am spus-o într-un sens peiorativ, se grăbi el să precizeze. De fapt…

— Nu te mai obosi, îl întrerupse ea ferm. Apartamentul acesta n-are nimic de-a face cu mine, în niciun fel. Mi-a fost împrumutat de un prieten. Aşa, mobilat cum îl vezi!

Amuzamentul se citi imediat pe chipul relaxat acum al lui Lance, Izbucni în râs. Ceea ce-l făcu să fie şi mai fermecător…

Abby se surprinse atunci gândind că, probabil, cu el jocul nu este întotdeauna uşor de câştigat.

— Aşadar, nu eşti acasă la tine, zise el după ce-şi recăpătă calmul. Cum se face asta?

— M-am întors de puţină vreme la Londra. Doar de câteva săptămâni. Încă n-am avut timp să-mi găsesc un apartament.

— Înainte nu locuiai la Londra? se miră el.

— Nu. Am venit aici doar de vreo zece ori, cred… Lance Lazenby o privi ciudat.

— În cazul acesta, probabil că nu cunoşti multă lume… Mi-ar face plăcere să ţi-i prezint pe prietenii mei…

— Îţi mulţumesc, dar…

Îşi învârti paharul în mâini.

— Ross n-ar ceda acest privilegiu altcuiva pentru nimic în

lume.

El o scrută cu intensitate.

— Scuză-mă, uitasem deja de existenţa lui, replică el, sarcastic. Şi totuşi, acestui om atât de distins care detestă opera îi datorez bucuria de a mă afla aici astă-seară.

Aruncă o privire la ceas şi se ridică.

— De altfel am face mai bine să plecăm dacă nu vrem să pierdem începutul.

Cu amabilitatea firească a oamenilor obişnuiţi cu mondenităţile, Lance o ajută să-şi pună etola de vizon închiriată pentru această împrejurare apoi o escortă galant până la maşină, cu umbrela deschisă atunci când observă că burniţează.

Lui Abby îi fu foarte greu să-şi ascundă uimirea şi curiozitatea după ce se instală comod pe pernele Rollsului gri-metalizat tras în faţa imobilului. Abia se abţinea să se joace cu nenumăratele butoane şi accesorii ale luxoasei maşini, de la un bar în miniatură până la un televizor, mini-telefon şi o combină stereo… îşi aminti însă la timp că tânăra bogătaşă al cărei rol îl juca n-ar fi fost cu siguranţă uimită de nişte lucruri atât de obişnuite!

Degeaba era *Flautul fermecat* o capodoperă incontestabilă, după spusele cunoscătorilor, Abby nu fu deloc sensibilă la geniul lui Mozart. Apropierea de Lance Lazenby făcea să-i fie imposibil să se concentreze…

Era evident că el rezervase locurile cele mai scumpe din sală şi astfel se aflau în loja situată cel mai bine şi… izolată de toţi ceilalţi spectatori!

Abby îşi reproşa în sinea ei că era atât de emoţionată. Doar n-o să se lase impresionată la prima ocazie de oarecare intimitate. Trebuia să uite de înfăţişarea superbă a însoţitorului ei, de bunele sale maniere, de timbrul învăluitor al vocii lui şi să-şi amintească în fiecare clipă că în spatele acestui bărbat cu un farmec aproape insuportabil se ascundea un individ lipsit de orice scrupule.

Pierdută în gândurile ei, nu remarcă faptul că programul îi alunecase din poală. Şi, culmea ghinionului, observă acest lucru în acelaşi timp cu Lance. Se aplecară amândoi să-l ia.

Atunci, preţ de câteva secunde, lumea încetă să mai existe pentru Abby. Mâna lui Lance o strânse cu putere pe a ei. Incapabilă să se controleze, tresări. Nici chiar o arsură nu i-ar fi provocat acest efect. O străbătu o undă de căldură şi… aproape că regretă că el îi dă drumul atât de repede…

Când în sfârşit îndrăzni să-l privească, ea constată cu stupoare că nu părea prea tulburat. Acest lucru confirmă bănuielile lui Abby. Lance Lazenby era un individ machiavelic…

După spectacol, o invită să cineze împreună la un restaurant a cărui ambianţă plăcută îndemna la confidenţe.

— Unde locuiai înainte să vii la Londra? o întrebă Lance după ce li se serviră aperitivele.

— Peste tot şi pe nicăieri, răspunse Abby care îşi regăsise tot talentul de actriţă şi, mai ales, toată siguranţa.

Văzând expresia mirată a interlocutorului său, îi explică:

— Locuiam cu o mătuşă bătrână căreia îi plăcea grozav să călătorească. Avea obiceiul să închirieze case pe unde mergea sau să împrumute de la prieteni. Nu rămâneam însă niciodată mai mult de şase luni într-un loc.

— De ce vorbeşti la trecut despre toate astea?

— Mătuşa a murit la începutul anului, pe când ne pregăteam să părăsim insulele Canare.

Lance dădu din cap.

— Înţeleg… murmură el. Şi apoi, de ce ai venit la Londra? Abby se cufundă într-o tăcere meditativă înainte să-i răspundă.

— N-aveam alt oraş unde să merg. Brusc, ea schimbă subiectul.

— Dar tu, unde locuieşti? Sunt sigură că nu eşti dintre aceia care lucrează…

În timp ce vorbea, îşi deschisese poşeta din piele de

şarpe şi, prefăcându-se că-şi caută o batistă, profită şi porni minicasetofonul pe care i-l dăduse Charles Bradbury.

Lance îi zâmbi amuzat.

— Ce idee nostimă! Şi eu lucrez, ca toată lumea, o contrazise el. Conduc o companie care cuprinde mai multe societăţi.

— Este cam evaziv ce-mi spui, ca să fiu sinceră, glumi ea.

— Ai dreptate să fii suspicioasă, nu ştii niciodată cu cine ai de-a face…

Conversaţia lua o întorsătură interesantă. Din păcate, Lance nu părea dispus s-o continue.

— Cunoşti oraşul Salzburg? întrebă el deodată.

Şi această întrebare neaşteptată fu preludiul unei discuţii, sau mai degrabă a unui monolog însufleţit despre splendoarea oraşului natal al lui Mozart, apoi despre diversele surse de inspiraţie ale acestuia…

Cina fu foarte agreabilă. După ce terminară desertul, Lance o invită la dans. Câteva perechi dansau deja într-un colţ al sălii, în acordurile unei muzici languroase.

Conştientă de faptul că nervii ei vor fi puşi din nou la grea încercare, Abby acceptă totuşi, impunându-şi în gând să fie raţională. În niciun caz nu trebuia să-şi piardă din vedere obiectivul.

Se lăsă condusă cu docilitate şi trebui să admită că Lance avea un simţ al ritmului destul de rar la bărbaţi. De ce nu avusese aceeaşi senzaţie de ameţeală în braţele lui Ross sau ale oricărui alt bărbat? Era oare datorită impresiei de forţă atât de puţin comună şi atât de liniştitoare pe care i-o dădea acest corp extraordinar de viril? Da, asta trebuia să fie…

Îşi privi pe furiş perechea. Încercă să-şi reamintească informaţiile adunate de Charles Bradbury. Ce i se reproşa de fapt lui Lance? Că nu este zgârcit cu bacşişurile şi comisioanele atunci când în joc era o miză importantă, că nu este prea vorbăreţ, că dă apă la moară bârfelor despre

numeroasele lui aventuri sentimentale… De fapt, nu erau lucruri prea de condamnat, în realitate.

Totuşi, se spunea că poate să dea dovadă de o cruzime şi de o hotărâre implacabile. Dovada vie a acestei afirmaţii era Sarah Bradbury… Abby se înfioră. Dacă într-o zi va descoperi la ce joc se preta ea…

Tresări când Lance i se adresă.

— Când o să ne mai vedem? o întrebă încet strângându-i uşor mâna.

Fata îi zâmbi, aparent încurcată.

— Trebuie să-ţi reamintesc că dacă Ross n-ar fi detestat opera, nu ne-am fi întâlnit nici măcar într-o seară?

Lance ignoră remarca ei.

— Nu-mi pasă de Ross, bombăni el. Uită-l! Abby făcu ochii mari, surprinsă.

— Pentru tine, poate? îi replică ea, furioasă şi stupefiată în acelaşi timp.

— Nu este potrivit pentru tine.

În faţa unei asemenea aroganţe, lui Abby i se urcă sângele la cap.

— Eşti atât de înfumurat încât să-ţi imaginezi că valorezi mai mult decât el? se răsti ea.

— Sunt destul de realist ca să ştiu că aş putea să-ţi dăruiesc mai mult decât el.

Răspunsul ţâşnise, usturător.

— Nu sunt interesată de ceea ce un bărbat poate să-mi dăruiască, domnule Lazenby, ci de ceea ce este.

Îşi retrase repede mâna.

— Şi acum, aş vrea să plec de aici.

N-avu însă timp să facă niciun pas că mâna de fier a lui Lance îi prinse braţul.

— Culoarea ochilor tăi se schimbă când eşti furioasă… Mâine seară cinăm împreună?

Uşor descumpănită de atâta aplomb, Abby se adună însă repede.

— Nici nu se pune problema! Nu vreau să te mai văd niciodată.

Împotriva oricărei aşteptări, un zâmbet condescendent lumină expresia gravă a lui Lance.

— Oh, ba da, vrei să mă mai vezi! încetează să mai joci teatru, Abby…

Inima feţei începu să bată cu putere.

— Ce… ce vrei să spui? reuşi ea să întrebe pe un ton calm, cu preţul unui imens efort.

— Foarte simplu, îi explică el fără să-i dea drumul. În spatele răcelii şi a indiferenţei pe care o afişezi, se ascunde o mare sensibilitate…

De uşurare, l-ar fi şi sărutat cu plăcere…

— Aş putea să ştiu ce te face să crezi asta?

El o privi tăcut câteva secunde. Brusc, îşi ridică mâna şi mângâie cu vârful degetelor gâtul fin.

— Tremuri de fiecare dată când te ating, frumoasă doamnă, murmură el.

Abby binecuvântă în sinea ei orchestra care avu bună idee să înceteze să cânte chiar în acest moment. Fără să-i răspundă, se îndepărtă de Lance şi se îndreptă spre masa lor. Uşurarea ei fu însă de scurtă durată. Temerii că i-ar fi descoperit jocul i se adăugă acum îngrijorarea că observase în ce măsură o tulbura…

Această răsturnare de situaţie n-o bucura deloc. Lance comandă două cupe de şampanie. Era absolut la fel ca înainte, impasibil. Abby se mustră în sinea ei, scotocind în minte pentru a găsi o explicaţie comportamentului ei. Deodată, îi veni o idee pe care ar fi dorit s-o accepte. Dacă tremura de fiecare dată când Lance Lazenby o atingea, era cu siguranţă pentru că-i era teamă de el sau pentru că o dezgusta… Era o reacţie explicabilă după ce o văzuse pe Sarah Bradbury.

Ceva mai liniştită, sorbi o gură de şampanie.

— Lance, te pricepi la acţiuni? întrebă ea pe un ton

detaşat. El trase mai întâi un fum din ţigara pe care tocmai o aprinsese.

— Un pic. De ce?

— Mătuşa mea mi-a lăsat moştenire câteva şi eu nu mă simt în stare să mă ocup de asta. Sfaturile unei persoane pricepute mi-ar prinde foarte bine…

— Pot să-ţi dau o listă cu experţi. Va fi de-ajuns să alegi doi dintre ei.

— De ce doi? se miră ea.

— Este mai înţelept aşa. Riscurile de a greşi scad la jumătate.

— Aşa procedezi mereu şi tu? întrebă ea. Lance scutură din cap.

— Eu îmi iau singur deciziile. Dacă se întâmplă să mă înşel, sunt singurul vinovat.

— Şi presupun că nu te înşeli prea des? îl provocă Abby.

— Până acum, aproape niciodată, o asigură el cu o insolenţă deliberată pe care se feri s-o remarce şi să reacţioneze.

Lance insistă s-o conducă până la uşa apartamentului ei. Îi luă cheia din mână, o introduse în broască, apoi păru să ezite. Abby se simţi dintr-odată foarte neliniştită. Momentul era crucial… O va săruta oare? Ea ce strategie ar trebui să adopte?

Lance îşi cufundă privirea în ochii ei apoi, foarte uşor, urmări cu degetul conturul buzelor ei.

— Îţi voi trimite cât de curând posibil o listă cu numele experţilor, murmură el.

— Mulţumesc…

— Abby… eşti adorabilă. Exact ca…

Pentru prima oară de când îl cunoscuse, Lance îşi căuta cuvintele.

— Nu voi uita niciodată această seară, spuse el dintr-o răsuflare înainte de a se întoarce şi a se îndepărta repede.

A doua zi dimineaţă la prima oră, un comisionar îi aduse

lui Abby un plic închis şi un enorm buchet de liliac alb cu parfum delicat. Lance nu se zgârcise. Erau destule flori ca să poată fi făcute şi două buchete, iar lista de experţi conţinea vreo sută de nume…

La douăsprezece şi jumătate, Abby avea întâlnire cu Charles Bradbury într-un modest restaurant dintr-un cartier diametral opus celui în care locuia Lance. El ascultă cu interes relatarea serii din ajun.

— Bine jucat, exclamă el în sfârşit. Am adus toate informaţiile necesare despre acţiunile pe care se presupune că le ai.

Charles Bradbury consultă apoi lista trimisă de Lance şi alese două nume.

— Du-te să-i vezi cât mai curând posibil şi nu uita să menţionezi că vii din partea lui Lazenby, preciză el. Sunt asociaţi la una din companiile lui. Poate că îţi vor da indicaţii preţioase.

La sfârşitul mesei, tatăl lui Sarah examină rapid facturile pe care i le prezentă Abby şi semnă imediat un cec echivalent cu suma totală. Insistase ca apartamentul să fie pe numele ei, pentru cazul în care Lazenby ar nutri cea mai mică îndoială şi s-ar amuza să facă propria lui anchetă…

Înainte să se despartă, îi reaminti că pentru a face credibilă versiunea legăturii ei cu Ross, ar trebui să iasă din când în când cu el.

De îndată ce se întoarse acasă, Abby îi telefonă lui Ross şi hotărâră să se ducă la teatru mâine seară, să vină să bea un pahar la ea.

Abby se pregătea să tragă draperiile când ceva neobişnuit îi atrase atenţia. În parcarea rezervată locatarilor imobilului, staţiona o maşină sport roşie pe care n-o mai remarcase până acum. Şi înăuntru, lumina incandescentă a unei ţigări aprinse, trăda prezenţa cuiva… vru să-i împărtăşească lui Ross observaţia ei, apoi se răzgândi.

— Cât timp vei mai locui în apartamentul acesta de vis?

întrebă el.

În întrebarea prietenului ei se ghicea o umbră de invidie.

— Nu ştiu exact…

— Dacă te temi că o să te plictiseşti, poţi să mă „rogi” oricând să-l împart cu tine, îi propuse el pe un ton maliţios.

Abby veni şi se aşeză lângă el, pe canapea.

— Al tău nu-ţi mai convine? întrebă ea, amuzată de privirile exagerat de admirative pe care Ross le arunca în jurul lui.

Ross făcu o grimasă dezgustată.

— Mai întâi, nu este decât o cămăruţă fără pretenţii, şi mai ales… Făcu o pauză ca să se asigure de efectul produs.

— Este plină de şoareci! Abby izbucni în râs.

— Înţeleg unde vrei să ajungi…

— Şi asta nu-i tot! Este atâta zgomot că nu închid un ochi toată noaptea… Nu eşti impresionată de aerul meu obosit?

— Eşti un farsor incorigibil…

Ross se prefăcu din nou serios. Se aplecă spre ea şi o sărută uşor pe gât. Cum ea nu reacţionă, îndrăzni s-o sărute pe buze.

— Doar n-o să mă laşi să dorm cu şoarecii când tu ai aici un imens pat doar pentru tine? îşi pledă el cauza pe un ton tânguitor.

Abby îl împinse uşor, dar cu fermitate.

— Ross Newton, comedia ta este un pic cam grosolană pentru perspicacitatea mea, replică ea râzând. Te trimit fără nicio remuşcare la rozătoarele tale…

Ross se prefăcu foarte abătut.

— Văd că eforturile mele sunt zadarnice…

Se ridică de pe canapea cu o demnitate comică. Păcat, se gândi Abby, Ross era cu siguranţă un tovarăş mai plăcut decât mulţi alţi bărbaţi. Dar prezenţa lui o lăsa la fel de indiferentă ca şi o mobilă. Era de neconceput pentru ea să-şi imagineze alte relaţii cu el decât cele prieteneşti.

Chemă prin telefon un taxi. De îndată ce Ross intră în lift,

ea se repezi la fereastră. Bărbatul cu maşina sport era tot acolo…

Şi în serile următoare ocupă exact acelaşi loc…

***

Abby luă legătura cu cei doi experţi financiari aleşi de Charles Bradbury. O tratară ca pe o clientă obişnuită până când le strecură că le telefonează din partea lui Lance Lazenby. Din clipa aceea, atitudinea lor se schimbă complet. Curtoazia lor indiferentă, profesională, se transformă ca prin farmec într-o solicitudine exagerată… O asigurară că va primi în scris sfaturile lor cele mai bune în cel mai scurt timp.

Timp de câteva zile, Lance nu se manifestă. Niciun telefon, niciun buchet de flori…

Abby nu-şi făcu griji imediat. Profită de aceste momente de libertate pentru a face ceea ce de obicei n-avea timp să facă: lectură, cinema, cumpărături.

După vreo săptămână, totuşi, începu să se alarmeze. Şi dacă Lance renunţase să se mai intereseze de ea?

Poate că la urma urmei se plictisise de atâta rezistenţă din partea ei? Aşadar, eforturile lui Abby şi banii cheltuiţi de Charles Bradbury vor fi fost inutile…

Gândul acesta nu-i dădea pace din ce în ce mai mult până când într-o seară apăru la ea. Abby se aşteptase la orice, dar nu la o vizită.

— Bună seara, Abby, făcu el cât se poate de firesc. Ei îi fu greu să-şi ascundă surprinderea.

— Ce… ce doreşti?

Cu mâinile în buzunare, el rămase câteva secunde interminabile fără să-i răspundă.

— Asta, zise el în sfârşit.

Rapid ca un fulger, o împinse înăuntru, închise uşa cu piciorul, o cuprinse pe Abby în braţe şi o sărută.

Ea îi simţi buzele calde lipite de ale ei şi surpriza o împiedică la început să reacţioneze. Sărutul acesta n-avea în el niciun dram de tandreţe. Totuşi, senzaţia pe care o simţi era atât de puternică încât nu fu în stare să gândească raţional. Şi împotriva voinţei ei, îi răspunse cu pasiune. Încetul cu încetul, o cuprinse o tulburare ciudată…

Şi tocmai în această clipă, Lance îi dădu drumul. O senzaţie subită de frig o făcu să se înfioare.

— Mă gândesc la asta de când te-am văzut, mormăi el.

În afara cuvintelor rostite cam sacadat, nimic nu trăda nici cea mai mică emoţie.

Abby încercă de bine de rău să-şi recapete controlul.

— Cred că un pahar de băutură îmi va face foarte bine, încercă ea să glumească, conştientă de data aceasta că trebuia neapărat să destindă atmosfera.

— Bună idee, încuviinţă el. Tu ia loc, mă ocup eu.

În timp ce, foarte în largul lui, se îndrepta spre bar, Abby se lăsă să cadă într-un fotoliu. Picioarele îi erau ciudat de moi…

Dumnezeule, nu era de mirare că micuţa Sarah se îndrăgostise nebuneşte de el dacă săruta întotdeauna astfel!

Lance se întorcea deja cu două pahare şi-i întinse unul. Un zâmbet uşor stânjenit dădea o dimensiune mai umană chipului său ca de marmură.

— Scuză-mă, zise pe un ton umil, am profitat un pic de surprinderea ta…

— Da, aşa s-ar spune…

Abby se mai relaxă. El găsise pentru ea o explicaţie comportamentului său neaşteptat. Faptul că uimirea o paralizase…

Lance o privea cu intensitate, apoi puse cu brutalitate paharul pe măsuţă şi se aşeză în faţa lui Abby.

— Trebuie să-ţi explic, începu el cu gravitate. Cu toate eforturile mele, nu reuşesc să mi te alung din minte. Aş

vrea să încetezi să te mai vezi cu acest Ross Newton. O vei face?

Asemenea unei păsări care îşi pândeşte prada, o străpungea pur şi simplu pe Abby cu privirea. Presimţind confuz un pericol dacă nu scăpa repede de magnetismul acestui bărbat, se ridică brusc şi se duse să se sprijine de fereastră, incapabilă pe moment să-şi pună ordine în gânduri.

Nu era pe cale să obţină ceea ce Charles Bradbury şi ea însăşi încercau de la bun început? Nu reuşise să aţâţe interesul lui Lance Lazenby mai mult decât sperase? Ar fi trebuit să fie mai mult decât satisfăcută de întrebarea lui… Atunci, de ce o voce interioară îi şoptea că poate ar face mai bine să se oprească înainte să fie prea târziu?

Lance insistă, cu o voce răguşită:

— Aşadar? Răspunde-mi!

Fără să se mai gândească, Abby răspunse repede:

— De acord.

Cu supleţea unei feline, el sări în picioare şi se apropie de ea. Inima feţei bătea să-i spargă pieptul. De n-ar săruta-o din nou!

Dar el se mulţumi să-i ia mâna şi s-o ducă la buze. Deodată, se încruntă.

— Nu mă privi aşa, te rog, şopti el.

— Cum… aşa? bâigui ea.

— Cu aerul acesta terorizat. Ţi-e teamă de mine? Abby se forţă să zâmbească.

— Nu, bineînţeles. Ce motiv aş avea?

— Când vreau ceva cu orice preţ, hotărârea mea poate uneori să pară înspăimântătoare…

Jucându-se cu degetele lui Abby, continuă:

— Ai accepta să-ţi petreci ziua de mâine cu mine? Sâmbătă este un interesant târg de antichităţi într-o localitate la doar două ore de Londra. Sunt sigur că te-ar amuza…

— Oh da, desigur.

— Va fi o plăcere pentru mine să ţi-l arăt. La întoarcere, am putea cina la un han…

Şi după aceea? se gândi imediat Abby. Ce se va mai întâmpla? îi va cere oare să-i fie amantă? Era în atribuţiile ei din contract să accepte?

La gândul acesta, o trecură fiori.

— Vezi, tremuri, remarcă el imediat. Te-am speriat chiar atât de tare adineauri?

La ce bun să-i mai ascundă faptul că, în preajma lui, nu se simţea în largul ei? Oricum, el va observa.

— Insistenţa ta să renunţ la Ross avea de ce să mă neliniştească, nu? replică ea pe un ton lejer.

Expresia de pe faţa lui Lance se aspri.

— Eu refuz să-mi împart soţia cu altcineva, zise el în loc de orice explicaţie.

Ochii verzi ai feţei scânteiară de indignare.

— Dar eu nu sunt soţia ta! exclamă ea. Expresia ironică de pe chipul lui o descumpăni.

— Bineînţeles că nu, încuviinţă el pe un ton dulceag, care i se păru lui Abby mai ameninţător ca orice acces de furie. La ce oră pot să trec să te iau mâine? adăugă el pe tonul cel mai firesc.

— La nouă şi jumătate este bine? sugeră ea, uşurată să schimbe subiectul.

Îl conduse până la uşă, rugându-se în gând să nu cumva s-o sărute… Când se întoarse ca s-o sărute uşor pe frunte, ea n-ar fi putut să spună dacă era împăcată sau… dezamăgită. În ochii lui de culoarea oţelului se citea o neobişnuită duioşie.

— Abby, ai un păr atât de frumos… îmi aminteşte de al altcuiva… murmură el.

Ea se strădui să nu lase să se vadă că o interesa subiectul.

— Ah da? De al cui? întrebă cu dezinvoltură.

Pentru o fracţiune de secundă, o umbră trecu prin ochii interlocutorului ei.

— Este o amintire foarte vagă, evită el să răspundă. Bună seara, Abby, pe mâine.

Când în sfârşit uşa apartamentului se închise, Abby oftă prelung de uşurare. Nici dacă ar fi jucat o seară întreagă rolul ladyei Machbeth nu s-ar fi simţit mai epuizată nervos…

Se duse la baie să-şi răcorească faţa, apoi reveni şi-şi turnă un whisky. Avea nevoie de un întăritor.

Se aşeză confortabil într-un fotoliu, cu picioarele adunate sub ea, şi începu să analizeze situaţia. Trebuia să joace strâns. Şi se simţea perfect în stare s-o facă… de n-ar fi fost farmecul devastator al celui pe care trebuia să-l înşele!

Pentru că aici era dificultatea problemei. Niciodată un bărbat n-o tulburase atât îndată ce o atingea. Şi prefera să nu se gândească la vertijul care o cuprinsese când o sărutase…

Fata era conştientă: desigur, astă seară plecase fără să-i ceară nimic, dar cât timp va dura asta? A-l respinge însemna o dovadă de forţă pentru orice femeie normală… Din fericire, gândul la Sarah Bradbury poate o va ajuta să nu-şi piardă capul…

Punctual, Lance se prezentă a doua zi cu un buchet de orhidee de cea mai bună calitate.

— Eşti strălucitoare! Probabil că şi noaptea aceasta lungă a contribuit cu ceva… o complimentă el de îndată ce intră.

Abby îi zâmbi. Dacă ar fi bănuit că aseară, după ce plecase, ea îi făcuse o fizită fulger lui Charles Bradbury… vizită care se prelungise până la ora două noaptea! Charles îi dăduse un superb stilou din aur cu iniţialele lui Lance gravate pe el. Acesta conţinea un emiţător în miniatură graţie căruia era posibil să se capteze pe o rază de zece kilometri ce vorbea persoana care îl avea în buzunar.

Şi sarcina lui Abby era să i-l ofere lui Lance…

— I-am dat liber şoferului, îi spuse Lance. Sper că acest

lucru nu te deranjează?

— Nicidecum, îl asigură ea luându-şi poşeta ca să-l urmeze. În realitate, contase pe prezenţa şoferului pentru a evita cel puţin intimitatea din maşină. Dar se pare că Lance hotărâse altfel…

Când ieşiră din clădire, Abby se miră că nu vede Rollsul parcat undeva. Fără să spună un cuvânt, Lance o luă de braţ şi o conduse pe trotuar. După vreo sută de metri, se opri în faţa unei maşini sport de culoare roşu-aprins, cea pe care o reperase câteva seri la rând!

Aceasta era deci cheia enigmei. Lance o spionase pentru a afla dacă Ross îşi petrece sau nu nopţile cu ea.

— Ţi-ai schimbat maşina? întrebă ea pe un ton cât se poate de inocent.

— Da…

El îi deschise portiera, apoi se instală la volan.

— Este o maşină rapidă?

Lance îi aruncă o privire întrebătoare.

— Îţi place viteza?

Şi înainte ca ea să-i răspundă, continuă:

— Această mică minune poate atinge uşor două sute de kilometri la oră, dar cu limitările acestea de viteză…

Abby îşi încreţi nasul după un obicei din copilărie pe care nu-l pierduse niciodată.

— Şi ce dacă? Faci parte din categoria oamenilor care n-au încălcat niciodată legea?

— Absolut, replică el pe un ton foarte serios, spre marea uimire a pasagerei sale.

După o scurtă ezitare, el adăugă:

— Doar în caz de necesitate vitală.

Abby inspiră adânc. Încetul cu încetul, descoperea multiplele faţete ale lui Lance…

— Nu eşti de părerea mea?

Un râs cristalin însoţi răspunsul.

— În principiu sunt de acord, fireşte, dar dacă eu aş avea

bolidul acesta pe mână, aş fi tentată să apăs un pic mai mult pe acceleraţie…

— Cel puţin, ai permis de conducere?

— De multă vreme, dar n-am maşină. Aş avea cu siguranţă nevoie de câteva lecţii înainte să mă sui la volan.

— Pe cea a mătuşii tale n-o conduceai?

Abby fu cât pe ce să se trădeze. Doar printr-o minune reuşi să nu scape „care mătuşă”?

— Mătuşa mea nu se deplasa decât cu taxiul, inventă ea. Dacă se întâmpla să închirieze o maşină, o închiria cu şofer cu tot.

Lance zâmbi cu subînţeles. Pentru el, mătuşa lui Abby trebuie să fi fost o moştenitoare bogată şi capricioasă…

— Tu ai familie? întrebă ea.

— O soră. Este măritată, are doi copii şi locuieşte în Yorkshire. O vizitez o dată pe an, în general de Crăciun.

— Şi n-ai fost niciodată căsătorit? Lance îi zâmbi.

— Nu, probabil că n-am suficient simţ al convenţiilor pentru asta. Dar tu?

Abby făcu un gest vag cu mâna.

— Nu ţin neapărat la o convenţie, oricare ar fi ea. Era evident că răspunsul ei îl amuzase pe Lance.

— Înţeleg… Ai citit prea multe reviste pentru femei… Abby îi aruncă o privire ascuţită.

— Cred că ai avut totuşi destui prieteni, insistă el.

— N-am rămas niciodată prea mult timp într-un loc ca să pot stabili o relaţie serioasă cu cineva, răspunse ea cu amabilitate, gândindu-se că venise momentul să scoată şi de la el câteva confidenţe. Dar tu? Eşti un seducător înveterat?

— De ce spui asta? se miră el.

— Este de notorietate publică lansă ea cu insolenţă. Zvonurile nu precizează însă dacă ai fost vreodată atât de îndrăgostit de vreuna din cuceririle tale încât să vrei să te căsătoreşti cu ea…

Abby folosise cu bună ştiinţă un ton glumeţ. Obţinu efectul scontat. Lance se crispă imperceptibil şi strânse mâinile pe volan. Nu răspunse imediat.

— Da, mi s-a întâmplat o dată, mărturisi el în sfârşit, cu o voce uşor alterată. Cu multă vreme în urmă…

— Ai… ai divorţat?

— A murit într-un accident de maşină, exact înainte să ne căsătorim. A vrut cu orice preţ să-i împrumut maşina mea de curse. Îi plăcea la nebunie viteza… Din ziua aceea, nu mai las pe nimeni să-mi conducă maşinile, adăugă el sumbru. Aşa că să nu-mi ceri asta!

— N-aveam de gând s-o fac, murmură Abby, emoţionată fără să vrea de suferinţa evidentă care se citea pe chipul însoţitorului ei.

Călătoria continuă în tăcere. Când ajunseră în orăşelul unde se ţinea târgul de antichităţi, în apropiere de Oxford, era deja trecut de ora unsprezece. Lance îşi recăpătase buna dispoziţie.

Se plimbară îndelung de la un stand la altul, oprindu-se în faţa acelora care le reţineau atenţia.

Abby căzu în admiraţia unei minuscule cutii de bijuterii din carapace de broască ţestoasă, cizelată cu o mulţime de firişoare de argint. Fără ca măcar să-i ceară părerea, Lance o cumpără şi i-o oferi, oprindu-i orice protest cu un gest autoritar al mâinii.

Luară prânzul într-un motel de pe malul Tamisei bucurându-se de o privelişte magnifică. La picioarele lor, într-un mic port de agrement, se desfăşura o activitate intensă. Priviră multă vreme plecările şi sosirile bărcilor cu pânze care alunecau pe apă fără niciun zgomot.

— Îţi plac bărcile cu pânze? o întrebă brusc Lance, urmărind cu privirea manevrele unei astfel de ambarcaţiuni care încerca să vină la chei.

— Cu multă vreme în urmă, m-am bucurat de această plăcere împreună cu un prieten…

Acesta era adevărul. De data aceasta, Abby răspunsese fără să se gândească. Lance o privi atent.

— Şi ce s-a întâmplat cu… prietenul tău?

Percepu în tonul vocii lui o mirare inexplicabilă… Faptul că îi plăceau bărcile cu pânze era oare incompatibil cu personajul pe care îl reprezenta? îi întinsese oare o cursă punându-i o întrebare aparent anodină?

Îl privi, neliniştită la gândul că făcuse o gafă. Dar Lance îşi recăpătase deja expresia normală. Ceva mai liniştită, ea răspunse:

— Ne-am pierdut din vedere. Oricum, în afara faptului că avea o ambarcaţiune cu pânze, nu era deloc interesant.

— Înţeleg… Personal, prefer confortul iahturilor decât sportul cu vele, recunoscu Lance. Dar îi înţeleg pe cei care sunt pasionaţi de această ocupaţie…

— Pleci uneori în croaziere?

— Da… Am şi eu un iaht de treizeci de metri. Din păcate, se află la Monte Carlo, ceea ce nu-i prea practic.

Abby se abţinu de la orice comentariu. Văzuse o dată la televizor un reportaj despre portul de agrement de la Monte Carlo. Atracţia acestui loc pentru moştenitorii bogaţi se datora probabil faptului că nu puteau concepe să navigheze decât cu hotelurile lor de lux plutitoare…

După prânz, Lance o duse să viziteze curiozităţile istorice de prin partea locului. Abby fu impresionată de palatul Benheim despre care Lance părea să cunoască totul pe dinafară.

Se duseră apoi în Oxford. Lance îi propuse să-i arate universitatea unde îşi făcuse studiile şi fata acceptă bucuroasă. Aceasta îi va permite poate mai bine să descopere personalitatea însoţitorului ei…

Se vedea bine că Lance era foarte cunoscut. În timpul plimbării lor prin încăperile şi grădinile ilustrei universităţi, se întâlniră cu mai multe persoane care-l salutară pe Lance cu o plăcere evidentă.

— Lance Lazenby! exclamă unul dintre ei. Ce plăcere să te întâlnim aici! N-o să mă refuzi să vii să iei ceaiul la mine împreună cu prietena ta. Locuiesc aproape.

Când, două ore mai târziu, îşi luară rămas bun de la simpaticul profesor, Abby avu o strângere de inimă. Ea nu urmaşe niciodată o universitate şi uneori regreta acest lucru. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Lance o întrebă cu amabilitate:

— Tu unde ai urmat studiile?

— Oh, eu am abandonat şcoala foarte repede, se grăbi ea să ocolească răspunsul direct, dându-şi seama deodată că, dacă va continua să-i pună astfel de întrebări, mai mult ca sigur se va trăda, pentru că nu-şi pregătise răspunsurile. Eram mult prea ancorată în realitate ca să mă concentrez asupra cărţilor…

Lance îi aruncă o privire intrigată, dar nu insistă.

Pe drumul de întoarcere, aşa cum se înţeleseseră, Lance opri la un han simpatic, unde părea să-i aştepte deja cina la lumina lumânărilor.

Totul era perfect. Serviciul era impecabil, atmosfera caldă, mâncărurile delicioase şi rafinate… Din păcate, Abby era prea încordată ca să poată aprecia la justa lui valoare un moment atât de privilegiat. Gândul la ce urma să se întâmple după cină o făcea să simtă un nod în stomac.

— Puţină muzică? propuse Lance după ce se urcară din nou în maşină.

— Ascult cu plăcere, se grăbi ea să răspundă, bucuroasă că nu va fi nevoită să susţină o conversaţie, ceea ce-i dădea timp să se cufunde în gândurile ei.

Abby se simţea descumpănită, chiar perplexă. Îşi aminti cu stupefacţie plăcerea manifestată de vechile cunoştinţe ale lui Lance când îl revăzuseră la universitate. Oare toţi oamenii aceştia cunoşteau şi cealaltă faţă a acestui om în aparenţă atât de perfect?

Prietenii lui bănuiau oare că în spatele respectabilului

Lance Lazenby, aflat în fruntea mai multor societăţi de renume, se ascundea un individ abject, capabil de cele mai josnice ticăloşii? Oare moartea logodnicei sale îl transformase astfel?

Abby simţi nevoia să-şi reamintească tot ceea ce-i spusese Charles Bradbury despre cel care distrusese viaţa fiicei sale. Altfel, simţea că era pe punctul de a se îndoi de faptul că Lance ar fi fost în stare să facă tot ceea ce i se reproşa… Era atât de amabil, de plăcut, de cultivat şi mai ales… atât de atrăgător!

Lance conducea în tăcere, pierdut şi el în gânduri. Absolut relaxat, mai trăgea din când în când dintr-un imens trabuc. Văzându-l astfel, oricine i-ar fi acordat toată încrederea…

Abby se mustră în sinea ei. Nu trebuia în niciun caz să uite un lucru: Lance Lazenby era periculos!

În clipa aceea, deveni pe deplin conştientă de o realitate. În ciuda tuturor acestor raţionamente şi a tuturor avertismentelor lui Charles Bradbury, se simţea irezistibil atrasă de acest bărbat cu o virilitate atât de provocatoare…

Capitolul 4

Pe măsură ce se apropiau de Londra, Abby devenea din ce în ce mai nervoasă. Degeaba se străduia să respire profund, să-şi impună să fie calmă, să-şi amintească toate celelalte situaţii periculoase din care ieşise foarte bine, nimic n-o ajuta. Nu reuşea să se relaxeze. Totuşi… Lance era un gentleman… Va fi de-ajuns să-i spună nu, şi el va pleca…

Se stinse şi ultima notă a unui vals de Chopin. Reflex, Abby se aplecă să întoarcă pe cealaltă faţă caseta. Din păcate pentru ea, Lance avu aceeaşi reacţie.

Mâinile li se atinseră pe butonul „eject”. Încordată la maximum, Abby se auzi cu groază scoţând un uşor ţipăt. Îşi retrase repede mâna. Degetele lui Lance i se păruseră de jar…

Fără să clipească, el murmură vag o scuză şi se concentră asupra casetei. Dar Abby ar fi putut să jure că era pe deplin conştient de starea pasagerei sale.

Total dezorientată de faptul că e atât de puţin stăpână pe nervii ei, se înfundă în scaun şi închise ochii. Aproape cu părere de rău îi redeschise când motorul se opri.

Lance zâmbea în semiîntunericul care se lăsase.

— Dormeai? o întrebă el.

Nota de ironie ce se ghicea în vocea lui nu-i scăpă şi contribui şi mai mult la iritarea ei.

— Nu, răspunse ea repede. Am petrecut o zi minunată.

Ar trebui ca el să tragă concluziile care se impuneau, după răspunsul ei…

Lance sări vioi din maşină şi veni să-i deschidă portiera.

— Dă-mi voie să te ajut.

Îi luă din mâini pachetele pe care i le dăruise. Pentru că Lance nu se oprise la cutiuţa de bijuterii din carapace de broască ţestoasă. Îi mai oferise şi o minunată pudrieră din jad, specifică Blenheimului, şi un set de parfumuri de lux.

O conduse până la uşa apartamentului şi aşteptă ca ea să deschidă uşa. Cum el nu dădea semne că vrea să plece, Abby intră în casă fără tragere de inimă… şi Lance o urmă absolut firesc.

Puse cele câteva cadouri pe masa din salon şi, cu un zâmbet ironic, o privi în ochi pe Abby.

Refuzând să cedeze panicii, ea îi susţinu privirea.

— Îţi mulţumesc pentru tot, Lance, m-ai răsfăţat prea mult.

— Plăcerea a fost a mea… Universitatea Oxford este un loc de care n-am să mă plictisesc niciodată…

Cum el nu se hotărî să se clintească, Abby se resemnă şi-i oferi ceva de băut.

Când îi servi un gin tonic, el ridică paharul cu un aer misterios.

— Îţi propun să ciocnim pentru această zi minunată… Sper din tot sufletul că nu va fi ultima.

Lance nu părea pentru nimic în lume grăbit să plece. Tăcerea feţei nu-l stânjenea deloc. Prefăcându-se că nu observă căscaturile şi oftaturile plictisite, el începu să-i povestească viaţa lui de student, cu o vervă de nestăvilit.

În fine, după destul de mult timp, el lăsă jos paharul şi se ridică. Bătăile inimii ei se accelerară. Clipa crucială de care îi era teamă venise…

Lance se apropie încet de ea şi, prinzând-o de mâini, o obligă să se ridice. Încremenită, incapabilă de cea mai mică reacţie, Abby aşteptă ceea ce pentru ea era inevitabil.

Cu o răbdare exemplară, Lance începu să-i desfacă nasturii taiorului. I-l scoase uşor şi-l aruncă pe fotoliul din faţă.

Ochii lui cenuşii aveau o strălucire sălbatică… Când începu să desfacă una câte una copcile bluzei de mătase, nici măcar nu încercă să-l oprească. Cu o tandreţe infinită, el îi atinse cu vârful degetelor baza gâtului, apoi dintr-odată se aplecă şi-şi puse buzele calde pe gâtul ei.

— Arzi, murmură el.

În loc de orice răspuns, ea tresări.

— Linişteşte-te… Eşti încordată.

În timp ce-i săruta lobul delicat al urechii, o ţinea strâns lipită de el. Cu preţul unui violent efort, Abby se crispă şi mai tare.

— Ce este? întrebă el imediat.

Era acum ori niciodată. El îi lăsa o ultimă şansă.

— Nu… nu vreau să rămâi… reuşi ea să articuleze cu greutate. Reacţia lui Lance o derută. El se îndepărtă uşor de ea, o privi câteva secunde încruntat şi o forţă să se aşeze din nou alături de el.

— Dar, Abby, ce-ţi imaginezi? Am insistat să încetezi să te mai vezi cu Ross, dar asta nu înseamnă că doresc imediat să am relaţii mai intime cu tine.

Abby îl privi, sceptică. El îi atinse afectuos nasul.

— Adorabilă prostuţă mică! o certă el cu drăgălăşenie. N-am de gând să te hărţuiesc în niciun fel. Avem tot timpul să ne cunoaştem. Oh, desigur, aş minţi dacă n-aş recunoaşte că te doresc… Dar ştiu să aştept atât cât va trebui. Ai înţeles?

Îi prinse bărbia între degete şi o forţă să-l privească. Abby îi zâmbi. Visa oare? Nu-i venea să creadă ceea ce auzea…

— Nu ţi se va întâmpla nimic din ceea ce nu doreşti, reluă el cu gravitate.

Şi ca pentru a da mai multă greutate spuselor lui, îi cuprinse umerii cu un braţ protector. Atunci, mânată de un imbold neştiut, se ghemui la pieptul lui.

Era obligată să recunoască faptul că se cam înşelase… Cel căruia îi atribuise la început cele mai rele intenţii, cele mai josnice sentimente, purtările cele mai odioase, se comporta de fapt ca un adevărat cavaler, prevenitor şi delicat…

Deodată, se surprinse că-şi doreşte ca el s-o sărute.

— Am petrecut o zi minunată, zise ea cu o voce alintată.

— Sunt foarte fericit să aud asta, replică el cu un accent de sinceritate indiscutabilă. Mâine ce ai vrea să faci? Ai vreo dorinţă anume?

— Nu, îmi este indiferent.

— Am o idee. Am putea să le facem o vizită unor prieteni de-ai mei care locuiesc în Kent. O să vezi, este un loc minunat. Voi fi aici la ora zece.

Ea îl îndepărtă cu blândeţe şi se ridică.

— Plec înainte să începi iar să tremuri, o ironiză el fără răutate.

Abby îl conduse la uşă. Aici, el şovăi o clipă, apoi brusc, se întoarse şi o sărută cu o reţinere cu atât mai evidentă cu cât ea răspunse cu pasiune acestui sărut prea scurt.

Lance se întunecă.

— Să nu mă faci să aştept prea mult, Abby, spuse el în şoaptă. Te doresc atât de mult…

De îndată ce el ieşi, Abby se sprijini de perete. I se părea că picioarele n-o mai ascultau…

***

Prietenii lui Lance îi primiră regeşte. Era o pereche de vreo treizeci de ani care locuia într-un castel demn de poveştile cu zâne. Construită pe vremea lui Charles II, somptuoasa clădire din cărămidă roşie, cocoţată pe o colină, domina toată valea. Ca să ajungi la ea, trebuia să mergi cu maşina o oră bună prin pădure, apoi ajungeai într-un parc imens cu peluze întreţinute artistic şi cu dragoste.

După ce le arătară casă, care avea pe puţin vreo cincisprezece încăperi – neapărat necesare pentru cei trei copii ai lor şi cei patru câini, le explică nu fără umor stăpâna casei – gazdele propuseră să ia masa pe terasă.

Ziua trecu fără ca Abby să-şi dea seama cât de repede. Jucară o partidă de tenis pe terenul proprietăţii, la umbra

unor arţari uriaşi, se scăldară în piscina ovală şi luară din nou o gustare savuroasă servită de către un angajat pe cât de discret pe atât de eficace.

Pe la ora şapte, porniră spre casă, nu înainte de a le fi promis copiilor că vor reveni curând.

— Mai ales Abby! insistă cu o mutrişoară comică mezinul, care se jucase o mare parte a după-amiezii cu ea.

— Cum ţi s-a părut aici? o întrebă Lance după ce rulară o vreme.

— Ca în paradis, răspunse Abby. Iar prietenul tău se pare că are încă o mulţime de idei ca să îmbunătăţească şi mai mult confortul.

— Da. Din păcate, nu va mai avea timp să le pună în aplicare.

— De ce?

— Vrea să vândă.

— Ce păcat! exclamă ea. Dar îmi imaginez că trebuie să coste o avere întreţinerea acestui castel…

— Cam aşa, într-adevăr. Dar o face mai ales pentru că firma lui se mută la New York şi va fi obligat să locuiască mai mulţi ani în Statele Unite. Din păcate, n-are de ales.

Lance îşi luă o clipă ochii de la drum şi o privi atent.

— Ţi-ar plăcea să locuieşti aici? întrebă el pe un ton neutru. Abby izbucni în râs.

— Ce întrebare! Cunoşti mulţi oameni care n-ar aprecia o asemenea minune?

În mintea ei încolţi dintr-odată o idee bizară.

— Să nu-ţi imaginezi totuşi că aş fi tentată să cumpăr. Entuziasmul meu rămâne pur… artistic.

Lance râse la rândul lui.

— Nici nu m-am gândit la asta. Şi ca să fiu sincer, eu sunt cel care s-a gândit să-l cumpere!

— Oh!

Confuzia de pe chipul însoţitoarei lui îl amuză enorm, ceea ce o făcu pe Abby să se simtă şi mai stânjenită…

***

Săptămâna următoare, Lance îi consacră toate serile fără excepţie. Şi în timpul zilei, reuşea uneori să se elibereze ca să ia prânzul împreună sau s-o conducă la vreo licitaţie. Îi telefona regulat şi-i trimitea flori. Tot ceea ce făcea sau spunea în prezenţa ei era plin de delicateţe, mai degrabă rară la un bărbat. Când o conducea până în faţa uşii, o săruta cu tandreţe pe buze, fără să-i ceară niciodată altceva.

Dacă avertismentele lui Charles Bradbury nu i-ar fi răsunat din când în când în ureche, de multă vreme ar fi fost complet fermecată de acest mod de comportare…

Mintea şi trupul ei se aflau într-un război necruţător. Degeaba încerca să judece raţional, se simţea atrasă irezistibil de virilitatea evidentă a lui Lance.

Şi cum pe de altă parte, el se dovedea a fi un prieten erudit, cu darul vorbirii, subtil şi amuzant, îi era greu să şi-l imagineze a fi monstrul descris de tatăl lui Sarah.

Întotdeauna punctual la întâlniri, se asigura să se simtă bine, rezerva cele mai bune mese la cele mai renumite restaurante, cele mai bune locuri la operă şi părea că are un dar în a ghici dorinţele lui Abby, exact la momentul oportun…

În ciuda nenumăratelor calităţi ale lui Lance, Abby nu reuşea să uite că ea se afla aici la comanda cuiva.

Totuşi, de multe ori, graniţa între comedia pe care o juca şi realitate aproape că se ştergea.

Şi era cu atât mai conştientă de asta cu cât niciodată un bărbat n-o fascinase astfel. De îndată ce o atingea, părea că toată voinţa o părăseşte şi o undă de căldură niciodată resimţită până acum o străbătea din cap până-n picioare.

Era pentru prima oară când dorea un bărbat cu toată fiinţa ei…

***

Charles Bradbury îi ceruse să-l ţină la curent în mod regulat cu evoluţia situaţiei. De o săptămână, Abby nu dăduse semne de viaţă. Ezita s-o facă atâta vreme cât Lance Lazenby, pe care acum îl cunoştea, i se părea a fi la polul opus de cel pe care i-l descrisese Charles.

Vineri seara, se pregătea să iasă când o sună Charles.

— Nu mai am veşti de la dumneata, spuse el fără nicio introducere. Ce se întâmplă?

— Oh, nimic special, îl linişti ea. Doar că ieşim tot timpul şi nu mai am o clipă liberă…

— I-ai oferit stiloul?

— Nu, nu încă. N-am avut ocazia.

— Provoac-o!

Tonul autoritar al lui Charles Bradbury, de obicei foarte curtenitor, o surprinse un pic. Dar deja el continuă:

— Domnişoară Stevens, nu te-am angajat ca să petreci momente plăcute în compania acestui individ! Ajunge! Dă-i stiloul cât mai repede cu putinţă, ai înţeles?

Uluită de acest ton sec neobişnuit, Abby se mulţumi să încuviinţeze.

— Am înţeles…

***

În aceeaşi seară, Lance o duse să vadă prima reprezentaţie cu *Traviata.* După spectacol, se duseră să cineze, apoi dansară într-un local de noapte la modă.

De câtva timp, Lance nu se mai invita să bea un ultim pahar la ea. O conducea până în faţa uşii, o săruta şi plecă.

Astăzi însă, puterea obişnuinţei nu părea să mai aibă aceeaşi greutate. Cum stăteau aşezaţi la masă în faţa cupelor de şampanie, se aplecă deodată spre ea şi o sărută

cu o înflăcărare care nu-i era obişnuită, sau mai exact, pe care şi-o stăpânea la perfecţie.

La început tandru, sărutul deveni din ce în ce mai exigent. Abby nu rezistă mult. Bunele ei hotărâri se transformară instantaneu în fum şi-i răspunse cu o pasiune dezlănţuită după atâta aşteptare.

Simţind că între ei nu mai există nici urmă de barieră, Lance gemu:

— Abby, oh Abby, iubita mea, aştept de atâta timp clipa aceasta…

În minutele următoare, lumea încetă să mai existe. Buzele calde ale lui Lance lăsau urme de foc pe cele ale lui Abby, pe gâtul ei, pe decolteul îndrăzneţ.

Totuşi, când simţi degetele lui strecurându-se printre nasturii rochiei, avu o tresărire de pudoare. Se aflau totuşi într-un loc public!

Şi el se opri. Se îndepărtă de ea cu părere de rău şi mormăi:

— Este mai bine să plec înainte să mă faci să-mi pierd capul… Ceea ce s-ar putea întâmpla curând… adăugă el cu un zâmbet complice.

Îi făcu semn unui chelner care-i aduse imediat haina. Apoi, păru că-şi aminteşte ceva. Se scotoci în buzunar şi scoase o cutiuţă învelită în hârtie de mătase.

— Ca să adaugi la colecţia ta, spuse el întinzându-i-o. Abby o deschise imediat şi găsi în ea o camee fin cizelată, înconjurată de pietre preţioase. Scoase o exclamaţie admirativă.

— Oh, Lance, este minunată, exclamă ea admirând portretul lui Napoleon gravat în mijlocul bijuteriei.

— A fost creată special pentru împărăteasa Marie-Louise, o informă el.

Uluită de o asemenea minunăţie şi mai ales emoţionată de generozitatea lui Lance, îl asigură cu o voce entuziastă:

— Nu mă va părăsi niciodată… Este prea frumoasă.

Bucuria ei copilărească îl mişcă.

— Când o vei purta, te vei gândi la mine… şopti el. Vino, te conduc până la taxi.

În clipa aceea, Abby îşi aminti de stilou. Era o ocazie nesperată.

— Stai puţin…

Mirat, Lance o văzu deschizându-şi poşeta şi scoţând la rândul ei un pacheţel.

— Pentru tine, spuse ea, timid. Un fel de a-ţi mulţumi pentru tot ceea ce mi-ai oferit…

Cu o expresie impenetrabilă, Lance luă pacheţelul. Abby, neliniştită, îi pândea reacţia.

— Am pus să-ţi graveze iniţialele… Sper să-ţi placă… Lance desfăcu pacheţelul şi, deschizând cutia, luă stiloul şi-l învârti între degete.

— Fireşte că-mi place… Mulţumesc, Abby.

— Îl vei folosi?

În mod inexplicabil, se simţea dezamăgită de reacţia puţin entuziastă a lui Lance. S-ar fi bucurat dacă l-ar fi văzut mai entuziasmat…

— În fiecare zi, răspunse el în sfârşit pe un ton grav înainte de a şi-l strecura în buzunarul interior al hainei.

De ce se simţea Abby dintr-odată stânjenită? Din cauza licăririi de o clipă din ochii lui Lance? Bănuia oare ceva? îşi alungă însă acest gând din minte. Era un gând insuportabil. Probabil că imaginaţia ei, supusă la grele încercări, îi juca feste…

În orice caz, îndeplinise exact ordinul lui Charles Bradbury. Era şi aceasta o satisfacţie ca oricare alta…

Câteva ore mai târziu, întinsă în pat, Abby rumega aceleaşi gânduri. Îndoiala era mereu prezentă în mintea ei.

A doua zi dimineaţă, abia trezită, îi telefonă imediat lui Charles Bradbury ca să-i anunţe vestea cea bună. Tocmai pusese receptorul în furcă la încheierea discuţiei când îl auzi sunând. Pe un ton profesional, o voce bărbătească se

prezentă ca fiind secretarul particular al lui Lance Lazenby, şi o anunţa că Lance avea o şedinţă urgentă neprevăzută şi că nu va putea trece pe la ea toată ziua.

Abby se alarmă. Bănuielile ei se confirmau oare? Lance inventase acest pretext de ultimă oră? Ar trebui oare să-l anunţe pe Charles despre riscurile la care se expunea dacă el bănuia ceva? Ezită îndelung, apoi hotărî să aştepte până seara. Ziua i se păru interminabilă.

Când seara, la nouă şi jumătate sună telefonul, Abby se repezi cu un oftat de uşurare.

— Ne vedem sâmbătă în loc de duminică?

Lance era prea bine dispus pentru a avea îndoieli în privinţa lui Abby.

— De acord, răspunse ea pe acelaşi ton spontan. Credeam că o să-mi dai plasă…

— Niciodată! Doar că sunt foarte ocupat, încât iată, sunt obligat să închid telefonul imediat.

A doua zi, când se prezentă acasă la ea, Lance flutură triumfător un mic aparat de fotografiat.

— Vom merge să căutăm dovezi că brăţara ta a aparţinut într-adevăr Lucreziei Borgia, o anunţă el.

Făcu mai multe poze bijuteriei, apoi se duseră la Naţional Gallery şi la British Museum, unde îşi petrecură ziua consultând lucrări de specialitate şi admirând diverse expoziţii.

Fata constată cu satisfacţie că se folosea de stiloul pe care i-l oferise. Sau cel puţin, încerca să se convingă că acest lucru îi făcea plăcere. De fapt, nu era sigură…

***

Săptămâna următoare, se întâlniră la fel de des ca înainte. Într-o zi, fiind mai ocupat, el o rugă să vină să-l ia de la birou, ca să câştige timp. Abby chemă un taxi şi ceru să fie condusă la adresa indicată de Lance.

Ajunse la picioarele unei impunătoare clădiri moderne numai în oţel şi sticlă fumurie. Intră într-un imens hol strălucind de curăţenie. Era trecut de ora şapte seara şi, evident, personalul deja plecase. Doar un bărbat în uniformă, cu siguranţă portarul, se apropie zâmbind de ea.

— Domnişoara Stevens?

— Da…

— Domnul Lazenby m-a anunţat de sosirea dumneavoastră. Vă rog să binevoiţi să mă urmaţi…

O conduse până la ascensorul care-i duse până la etajul cinci. Aici, merseră pe un culoar larg şi lung acoperit cu o mochetă groasă de culoare roz-somon şi se opriră în faţa unei uşi. Portarul bătu uşor. Neprimind niciun răspuns, intră.

— Probabil că încă este în conferinţă, îi explică portarul. Aşteptaţi aici, îl voi anunţa că aţi venit.

Rămasă singură, Abby îşi plimbă privirea prin încăpere. Nu era oare ocazia visată pentru a încerca să pătrundă în secretele profesionale ale lui Lance Lazenby? îşi dădu seama însă că nu ştia prea bine ce căuta.

Îi veni atunci în minte o idee. Luă micul casetofon care nu ieşea niciodată din poşeta ei şi se îndreptă spre un somptuos birou de acaju pe care trona un teanc de dosare. Deschise unul şi începu să citească cu voce tare înregistrând astfel diferite liste cu nume de persoane sau cifre. Le alese la întâmplare, neavând nicio idee precisă despre ce anume l-ar fi putut interesa sau nu pe Charles Bradbury.

Minicaseta era pe sfârşite când auzi zgomote de voci pe culoar. Puse rapid totul la loc şi se duse lângă o fereastră, prefăcându-se cufundată în contemplarea oraşului de la picioarele sale.

— Îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi, se auzi vocea clară a lui Lance în spatele ei. Din păcate, mi-a fost imposibil să amân această şedinţă.

Abby se întoarse spre el şi-i zâmbi. El o sărută uşor pe frunte, apoi se adresă celor doi bărbaţi care-l însoţeau.

— Draga mea, iată-i pe cei doi nedespărţiţi asociaţi ai mei, Bill Fanden, director adjunct şi Anthony Oliver, consilier financiar.

Amândoi îi strânseră călduros mâna, privind-o în mod ciudat. Văzând aerul ei perplex, Lance îi explică râzând:

— Iartă-i, nu sunt obişnuiţi să întâlnească fete atât de frumoase prin birouri…

Bill Fanden strâmbă din nas.

— Aşa este… Dar mai ales, este pentru prima oară când ne prezinţi una dintre…

Se întrerupse, stânjenit brusc când îşi dădu seama că poate face o gafă.

— În sfârşit, vreau să spun… încercă el să se corecteze, stângaci.

Lance izbucni în râs.

— Ajunge, bătrâne… Ai spus destule pentru astăzi. Ai noroc, te iert pentru că sunt bine dispus…

Toţi patru râseră cu plăcere.

— Mai întârzii doar două minute, cât să-mi iau nişte hârtii de care am nevoie.

Lance se îndreptă către o uşă şi apăsă pe un buton bine ascuns în spatele unui tablou. Abby privi fără să înţeleagă. Deodată, făcu ochii mari, stupefiată.

Un întreg perete se răsuci, dând la iveală un panou ciudat. Lance îşi rosti numele, şi la rândul lui, panoul se deschise spre o încăpere ascunsă… Abby se ciupi ca să se asigure că nu visează.

— Dumnezeule! exclamă ea. Câtă ingeniozitate! Cine ar bănui că…

— Nimeni, o întrerupse Bill Fanden. Acesta este şi scopul. Nici chiar hoţii cei mai pricepuţi nu i-ar putea veni de hac acestui blindaj ultraperfecţionat.

În timp ce Lance scotocea prin hârtiile întinse pe o masă,

Bill îi explică în continuare lui Abby:

— Comanda panoului este electronică. Computerul recunoaşte vocea anumitor persoane alese cu grijă. Ghiceşte imediat orice imitaţie sau înregistrare…

Lance ieşi din sălaşul lui inviolabil şi făcu exact aceleaşi operaţiuni ca mai înainte, ca să încuie totul. Întinse un dosar asociaţilor săi.

— Iată documentaţia care trebuie aprofundată în vederea următoarei şedinţe, zise el scurt. Scuză-mă că te-am reţinut atâta.

Cei doi o salutară pe Abby şi Lance îi conduse până la lift, după ce-i făcu semn să-l aştepte.

Când se întoarse în birou, siguranţa de netăgăduit a omului de afaceri cedase locul unei blândeţi mult mai umane.

— Vino lângă mine, spuse el în şoaptă.

Abby se supuse cu docilitate şi se duse să se ghemuiască în braţele lui. Buzele lui Lance puseră imediat stăpânire pe ale ei, cu o înflăcărare nebănuită.

— Ai de gând într-adevăr să asişti la acest concert astă-seară? şopti el.

— De ce? Ai o idee mai bună? răspunse ea pe un ton candid, fiind totuşi conştientă că se juca în mod periculos cu focul.

— N-ai vizitat niciodată apartamentul meu dacă îmi amintesc bine… Să mergem să cinăm, şi după aceea să petrecem o seară liniştită la mine, ascultând muzică.

Abby ar fi trebuit să refuze. Aşa îi dicta raţiunea. Dar trupul ei lipit de cel al lui Lance, îi spunea altceva.

— De acord, se auzi ea spunând, aproape împotriva voinţei ei.

În ochii lui Lance se aprinse o licărire de triumf.

— Draga mea…

Cinară într-un mic restaurant italian aflat în West End, a cărui reputaţie nu mai trebuia făcută. Abby începu să

mănânce dintr-un delicios *carpaccio,* apoi se lăsă ispitită de nişte paste cu fructe de mare, gustând în treacăt şi din calcanul florentin din farfuria lui Lance. Stropiseră totul cu un Chianti, drept care la sfârşitul mesei Abby era foarte euforică.

— Ce părere ai despre acest loc? o întrebă Lance luându-i mâna.

— Grandios! exclamă ea. Nicio deosebire faţă de cele din Italia.

— Ai fost deja pe acolo?

— Nu, niciodată. Mi-ar plăcea mult, dar…

Se întrerupse brusc. Era oare doar efectul alcoolului, sau simţise într-adevăr degetele lui Lance crispându-se? Nu… El zâmbea din nou, perfect relaxat.

— Mă bucur că-ţi place. Vom mai veni aici din când în când. Privirea lui întârzie pe mâinile feţei.

— Nu porţi niciodată inele? întrebă el. Abby izbucni într-un râs cristalin.

— Nu! Se pare că nimeni nu s-a gândit vreodată să-mi ofere unul, este de neînţeles, nu-i aşa? replică ea pe un ton voit provocator.

Lance era pe punctul de a-i spune ceva, dar chelnerul care se apropie de masa lor îl împiedică.

— Un lichior mic?

Abby refuză politicos. Cele câteva pahare de Chianti o ajutaseră să se relaxeze, dar ştia că nu trebuie să depăşească anumite limite atâta vreme cât era lucidă…

Lance nu părea grăbit să plece. Mai comandă un pahar de Armagnac, fumă două ţigări lungi în timp ce-i povestea că în acest moment citea o carte pasionantă despre istoria Chinei. După el, porţelanul chinezesc era unul dintre cele mai pure.

Când ceru să i se aducă nota de plată, Abby uitase deja cât de tare se temea de ce avea să urmeze…

*

Apartamentul lui Lance se afla la etajul al şaselea dintr-un imobil foarte luxos. În comparaţie cu acesta, cel al lui Abby, sau mai degrabă cel închiriat de către Charles Bradbury, era aproape modest.

Nicio notă feminină nu venea să îndulcească austeritatea acestui interior foarte masculin. Mobilat exclusiv modern, nu exista nicio umbră de prost gust în amenajarea judicioasă a încăperilor pe care i le arăta Lance. În acelaşi timp, nimic însă nu atenua impresia de răceală produsă de fotoliile din piele neagră, de pereţii acoperiţi cu oglinzi, de mobilierul sobru cu unghiuri insuficient rotunjite…

Lance dispunea de un echipament stereofonic demn de cel mai bun local de noapte din oraş. O servi pe Abby cu un pahar pe fondul unui concert de Beethoven.

— Apartamentul tău este destul de onorabil, glumi ea aruncând o ultimă privire în jur.

— Am tot ce trebuie ca să atrag în bârlogul lupului cel rău tinerele oiţe nevinovate…

Ca o bună artistă ce era, Abby deschise ochii mari, înspăimântaţi.

Lance râse sarcastic.

— Nu mă interesează bunurile materiale…

Abby simulă o groază incomensurabilă… care învinse talentul actoricesc al lui Lance, Izbucni într-un râs nestăpânit, apoi redeveni brusc serios. Se apropie de ea şi-i luă paharul din mână.

— Lăsând gluma la o parte, Abby, tot îţi mai este teamă de mine?

Luată prin surprindere de această schimbare bruscă, Abby nu răspunse imediat.

— Să dansăm, sugeră el atunci.

O înlănţui şi, în tăcere, îşi potrivi paşii după ai ei.

Abby nu mai era conştientă decât de muzica languroasă şi de parfumul subtil şi rafinat al partenerului său.

— Abby…

Lance o obligă să se oprească. Îşi strecură o mână sub ceafa ei şi-i trase uşor capul pe spate. Abby era încordată ca un arcuş. Doar coapsele îi mai erau lipite de ale lui. El o privi astfel câteva secunde, cu ochii strălucind de o dorinţă prea mult timp stăpânită, apoi o atrase din nou spre el.

Când buzele-i fierbinţi puseră stăpânire pe ale ei, Abby se simţi purtată într-un vârtej de senzaţii care o făcu să se prăbuşească parcă într-un fel de neant. Se agăţă cu toate puterile de trupul acesta viril care o asalta cu voluptate.

Foarte încet, mâinile fine şi totuşi puternice ale lui Lance alunecară pe umerii ei, pe piept, de-a lungul spatelui…

Pierdută, Abby închise ochii.

Vocea răguşită a lui Lance o readuse la realitate.

— Eşti atât de frumoasă, Abby… Vreau să te privesc… Când buzele lui se lipiră din nou de ale ei, Abby întrezări ca o străfulgerare pericolul care o pândea, dar nu-şi ascultă glasul rece al raţiunii. Se cambră şi mai mult spre el, dorind să prelungească o veşnicie clipele acestea îmbătătoare.

Ameţit de dorinţă, Lance o conduse către canapeaua cea mai apropiată şi Abby nu rezistă. Începu să-i descheie cu febrilitate rochia pe care i-o scoase cu îndemânare, apoi îi desfăcu sutienul, fragilă barieră de dantelă pentru mâinile lui, pentru buzele lui fierbinţi…

Abby gemu uşor. Buzele lui Lance atingeau acum vârfurile întărite ale sânilor ei. Un frison delicios, la limita suportabilului, îi străbătu întreg corpul.

Lance, foarte încet, se ridică uşor şi-şi cufundă privirea în ochii ei care străluceau ca două lacuri aurii în semiîntunericul încăperii.

— Tot îţi mai este teamă de mine? şopti el cu o voce alterată. Incapabilă să rostească vreun cuvânt, Abby scutură din cap.

N-avea în acest moment decât o dorinţă: să se abandoneze în totalitate fericirii din care, până acum, Lance o făcuse doar să guste…

Lance o sărută din nou, cu o tandreţe infinită şi se îndepărtă aproape brutal de ea.

Abby nu înţelese imediat ce i se întâmpla. Avu impresia că un frig ucigător se abătuse asupra ei…

Buimăcită, în culmea frustrării, îşi încrucişă braţele pe piept într-un reflex de pudoare şi-l privi pe Lance ca printr-o ceaţă. Întreaga ei înfăţişare era acum un dureros semn de întrebare.

— Dar… de ce? bâigui ea.

Fără să-i răspundă, Lance se îndreptă spre bar. Îşi turnă un pahar, apoi se întoarse. Pe chipul lui se citea o emoţie nedefinită.

— Scuză-mă, Abby… murmură el.

Abby avea impresia că trăieşte un coşmar.

— Îmbracă-te… îmi pare rău, n-ar fi trebuit să… în faţa expresiei ei rătăcite, el preciză:

— N-am dreptul să te forţez… Ai venit la mine acasă cu încredere. Refuz să abuzez de ea…

Abby ezita între lacrimi şi râs.

— Lance, te asigur că…

— Ştiu, ştiu… o întrerupse el repede, ca şi cum s-ar fi temut să audă urmarea. Totul este din vina mea. Eşti atât de seducătoare…

Se apropie de ea şi-i întinse hainele.

— Iartă-mă dacă poţi, o imploră el cu o voce nesigură.

— Lance, eu…

Punându-i un deget pe buze, o împiedică să continue.

— Ar fi fost o greşeală, Abby…

Era prea mult pentru ea. De ce complica el atât de mult lucrurile?

— Nu înţeleg, spuse ea pe un ton glacial.

— Nu mi-o lua în nume de rău, Abby, încercă el să-i

explice. Draga mea… Nu ne cunoaştem încă îndeajuns. Şi, poate că este prematur să-ţi spun, dar tu reprezinţi pentru mine ceva cu totul special… Nu vreau să stric nimic din prea mare grabă. Ţin prea mult la tine ca să fac asta… Acum înţelegi mai bine?

Abby dădu din cap, tăcută.

Era conştientă acum de un adevăr incontestabil. Oricât de incredibil ar părea, Lance Lazenby, seducătorul bogat cu nenumărate cuceriri la activ, renumit pentru indiferenţa sa faţă de femei, se îndrăgostise de ea!

Aşadar, misiunea ei era aproape îndeplinită. Atunci, de ce resimţea o asemenea suferinţă?

Capitolul 5

Când Abby îi felefonă lui Charles Bradbury şi-i spuse că în ajun fusese în biroul şi în apartamentul lui Lance, crezu că acesta va sări în sus de bucurie…

Acesta îi dădu imediat întâlnire într-o cafenea ca să aibă mai multe detalii.

— Eşti sigură că n-a făcut nimic altceva ca să acţioneze acel panou? Pentru a treia oară, Abby îi repetă manevrele care dădeau acces la încăperea secretă ascunsă în biroul lui Lance. Charles Bradbury părea deosebit de interesat de acest episod.

— Ce puneţi la cale? întrebă Abby pe un ton glumeţ. Un nou Watergate?

Charles izbucni în râs. Nu mai fusese niciodată atât de bine dispus.

— Nu, nu… linişteşte-te. Doar din curiozitate te întreb toate aceste amănunte despre acel uimitor sistem de blindaj. Poate să folosească în viitor…

Oftă, mulţumit.

— Ai făcut o treabă excelentă, Abby. Dacă am avea măcar o dovadă a numeroaselor lui escrocherii…

— Noi?

— Da, noi: Sarah, eu, companiile pe care le-a dus la faliment într-un mod mai mult sau mai puţin legal, acţionarii pe care i-a ruinat. Nu sunt singurul care vreau să se facă dreptate… Eu doar am norocul să posed mai multe mijloace decât ceilalţi pentru a reuşi.

Tatăl lui Sarah era complet surescitat. Abby îi spusese totul. Uitase însă să-i precizeze un amănunt: că Lance Lazenby se îndrăgostise de ea!

Omisiunea ei era de fapt deliberată. Nu voia ca Charles să exploateze la maximum acest nou atu, ceea ce ar face cu siguranţă dacă ar şti. Or, această idee, în principiu, nu era deloc pe placul feţei.

— Din moment ce te-a introdus o dată în biroul şi în apartamentul lui, continuă Charles, nu există niciun motiv să n-o mai facă. Şi atunci, vei avea de lucru!

Ochii îi scânteiară neiertător. Se scotoci în buzunar şi scoase o cutiuţă.

— Aici sunt microfoane în miniatură, îi explică el cu însufleţire întinzându-i cutia lui Abby. Le vei lipi cam peste tot. Sub birou, în spatele tablourilor, sub scaune, în interiorul telefonului…

— În interior? exclamă Abby, stupefiată. Dar n-aş şti niciodată să…

— Este foarte simplu, o întrerupse el imediat. Este de ajuns să deşurubezi capacul receptorului şi să strecori capsula înăuntru. După care poţi să pleci acasă…

În timp ce vorbea, scosese o mie de lire din portofel.

— Iată o parte din banii dumitale, aşa cum ne-am înţeles, spuse el cu un zâmbet larg.

Abby rămase perplexă câteva minute.

— Dacă veţi obţine informaţiile pe care le doriţi cu ajutorul acestor microfoane, eu îmi voi fi terminat treaba? întrebă ea încet luând bancnotele.

Charles se încruntă.

— De ce întrebi asta? o chestionă el pe un ton bănuitor. Vei refuza să continui?

— Nu, nicidecum… întreb şi eu. Înţelegeţi, mă întâlnesc cu el din ce în ce mai des şi risc să fac vreo gafă…

— Vrei bani mai mulţi, nu-i aşa? întrebă el pe un ton glacial. Abby nu se putu împiedica să roşească, ruşinată că el interpretase astfel ezitarea ei.

— În niciun caz, îl asigură ea, categoric. Sunt însă nerăbdătoare să se termine o dată.

Charles se îmblânzi instantaneu.

— Înţeleg… Şi eu sunt nerăbdător ca omul nostru să fie înfundat. Dar totul va depinde de cât de repede vei reuşi să pui microfoanele.

— Aţi aflat ceva interesant graţie stiloului? îl întrebă brusc fata.

— Din păcate, nu. Erau mulţi paraziţi, nu se auzea bine. Dar cu microfoanele pe care ţi le-am dat, nu va mai fi nicio problemă. Va trebui să obţinem informaţii preţioase şi determinante pentru el.

— Ce se va întâmpla cu Lazenby? Charles ridică din umeri.

— Greu de spus. În cel mai rău caz, închisoare, în cel mai bun caz pentru el, reputaţia îi va fi întinată pentru totdeauna… Oricum ar fi, nimic nu va mai putea repara ceea ce i-a făcut lui Sarah…

La amintirea acestei crude realităţi, Abby se înfioră.

— Vă promit să fac tot ce-mi va sta în putinţă, îl asigură ea, înainte să-şi ia mantoul şi să se îndrepte spre ieşire.

Abby chemă un taxi. Întrevederea aceasta cu Charles îi lăsase o impresie ciudată. Pradă unei nelinişti pe care nu reuşea s-o stăvilească, se simţi dintr-odată ca un vas ce plutea în derivă, sătulă de rolul pe care acceptase să-l joace.

Ajunsă la apartamentul ei, îşi schimbă repede rochia cu nişte blugi şi un tricou şi ieşi. Luă primul autobuz care veni. Avea chef să revadă casa unde locuise înainte ca acest cerc infernal să înceapă.

Nu mai avea cheile dar când sună, auzi paşi repezi în spatele uşii. Radioasă, Liz se aruncă de gâtul prietenei sale.

— Abby! Ce surpriză plăcută!

Văzând faţa trasă a Lizei, Abby întrebă, ironic:

— Poate te-am trezit?

— Nu chiar… Am avut o seară cam „dureroasă” recunoscu Liz ţinându-se de frunte. Un pic cam multă băutură, dacă înţelegi ce vreau să spun…

Se aşezară amândouă chiar pe jos.

— Aşadar, ce mai faci? Povesteşte-mi… gemu Liz, nerăbdătoare.

Flecăriră îndelung. În timp ce vorbea şi sorbea dintr-o ceaşcă de cafea, Abby privea în jurul ei. De fapt, venise aici în speranţa de a-şi mai recăpăta puterea care-i lipsea de o vreme, de când îşi dăduse seama că Charles nu va renunţa pentru nimic în lume să-l zdrobească pe Lance într-un fel sau altul…

Sperase în mod naiv că, aflându-se în mediul şi locul pe care-l frecventase întotdeauna îşi va regăsi un plus de luciditate şi de energie. Atunci de ce avea impresia că este o străină, de ce nu asculta decât cu o ureche distrată ce-i spunea Liz, care era atât de amuzantă altă dată? Se mutase de aici abia de o lună…

I se părea că trecuse un secol, şi mai ales, că trăise în ultima lună mai intens decât în toată viaţa ei… Dar era oare aceasta de-ajuns ca să explice detaşarea pe care o simţea faţă de tot ceea ce până acum îi fusese atât de drag?

Renunţând să mai descurce aceste întrebări încâlcite şi prea complicate, Abby se ridică şi-şi luă la revedere de la prietena ei, promiţându-i că va reveni curând.

Chelsea nu era prea departe şi se hotărî să meargă pe jos. Totuşi, era uşor obosită. Noaptea trecută nu dormise deloc. Cum ar fi putut să doarmă când fusese pe punctul de a face dragoste cu Lance şi că în ultima clipă el se retrăsese, abandonând-o în culmea frustrării?

Degeaba îşi spunea că beneficiase cu siguranţă de un tratament de favoare în comparaţie cu ceea ce era obişnuit să facă, nimic nu-i putea şterge amintirea mângâierilor fierbinţi ale lui Lance…

Pierdută în gândurile ei, mergea ca un automat de-a lungul trotuarelor, fără să fie atentă la nimic din jurul ei. După ce traversă părculeţul, coti în sfârşit la colţul străzii marginită de copaci care ducea la reşedinţa ei.

Deodată, inima începu să-i bată mai repede. Parcat în faţa imobilului, Rollsul metalizat al lui Lance părea că o

sfidează… şi proprietarul lui, sprijinit nonşalant de capotă, fuma liniştit o ţigară.

De îndată ce o observă pe Abby, avu o expresie de surpriză. Nu era de mirare… Nu era obişnuit s-o vadă pe tânăra elegantă care frecventa cu asiduitate galeriile Sotheby’s îmbrăcată în nişte blugi simpli şi un tricou.

Încercând să-şi ascundă de bine de rău subita nervozitate, fata se îndreptă spre el fără ca totuşi să se grăbească. Ce zări în privirea lui nu avu darul s-o liniştească: ce însemna flacăra aceea ciudată care parcă ardea?

Apoi, totul se petrecu foarte repede. Înainte să aibă timp să reacţioneze, Lance îşi aruncă ţigara, veni spre ea şi o cuprinse în braţe, strângând-o cu o putere uimitoare. Îi luă faţa în mâini, apoi buzele lui puseră stăpânire pe ale ei fără nicio blândeţe… ca şi cum ar fi vrut s-o rănească.

Nu-i dădu drumul la fel de brusc precum o îmbrăţişase. Cu răsuflarea tăiată, Abby îl privea, buimăcită.

— La fel sunt şi eu de buimăcit, bombăni el în loc de orice explicaţie la comportamentul lui cel puţin ciudat.

Ce însemna asta? Lui Abby i-ar fi fost greu să spună, cu atât mai mult cu cât acest sărut, atât de scurt dar atât de violent, o tulburase profund…

Exact în acea clipă, un claxon de maşină îi făcu să tresară.

Lance aruncă o privire în jur şi, cu un gest energic, o luă de braţ.

— Nu-i nevoie să ne lăsăm călcaţi de maşină, mormăi el, nici să ne dăm în spectacol.

Abby întoarse capul. Pe treptele clădirii, un cuplu îi privea cu un aer evident amuzat.

— Vrei să intrăm?

Tonul autoritar pe care-i fusese pusă întrebarea nici nu aştepta răspuns. Prea tulburată ca să mai protesteze, Abby îl urmă docilă înăuntrul clădirii, până la apartamentul ei.

În momentul când introducea cheia în broască, ea notă privirea lui ostentativ încruntată care-i fixa ţinuta vestimentară neobişnuită.

— Am fost să mă plimb în Hampstead Heath, se simţi ea obligată să inventeze.

— Parcurile din Londra nu-ţi ajung? se miră el.

— Sunt prea… prea formale în configuraţia lor, şi nu îndeajuns de aerisite…

Ajuns în salon, Lance se lăsă să cadă pe un fotoliu.

— Înţeleg… ai simţit o nevoie intensă de comunicare cu adevărata natură…

După tonul lui ironic, Abby îşi dădu seama că discuţia era pe cale să alunece pe o pantă periculoasă pentru ea. Se grăbi să schimbe subiectul.

— Mă aşteptai de mult? întrebă ea pe un ton aparent lejer.

— De vreo zece minute doar. Venisem să-ţi aduc catalogul de la vânzarea de bijuterii ce va avea loc la Christie’s săptămâna viitoare. Există printre altele un somptuos colier care a aparţinut artistei Sarah Bernhardt. M-am gândit că ai vrea să-ţi arunci o privire…

— Este deja expus?

— Nu. Dar directorul casei de licitaţii îmi este prieten şi este dispus să ni-l arate în particular… Dacă te interesează, fireşte.

Abby devenea din ce în ce mai neliniştită.

— Bineînţeles, încuviinţă ea un pic prea grăbită, amintindu-şi că Lance o cunoscuse ca amatoare şi cunoscătoare în bijuterii vechi. Când? Chiar acum?

— Da, dacă se poate.

— Trebuie… trebuie să mă schimb, bâigui ea. Ai putea să mă aştepţi jos?

— Prefer să te aştept aici, răspunse Lance, ferm. Am tot timpul. Abby ar fi putut cu dificultate să găsească vreo obiecţie.

Propunerea lui Lance i-ar fi părut normală oricărei persoane raţionale, şi mai ales indiferentă la farmecul lui devastator! Abby însă se simţea incredibil de tulburată la gândul de a se dezbrăca ştiindu-l pe Lance în încăperea alăturată.

Se duse în baie, făcu un duş în cinci minute; îşi puse un taior din bumbac de culoare verde, apoi se machie uşor şi în sfârşit îşi ridică părul într-un coc pe care-l acoperi cu o elegantă pălărie de pai cu boruri largi. Cu poşeta de crocodil şi o pereche de mănuşi negre în mână, îşi făcu cu ochiul în oglindă. Spioana era gata să intre în scenă…

Privirea admirativă a lui Lance în faţa transformării spectaculoase îi răsplăti eforturile. Revigorată, îşi recăpătă toată siguranţa de sine.

— Sper că n-ai aşteptat prea mult… El îi zâmbi.

— Dimpotrivă… Eşti prima femeie pe care o cunosc care se aranjează atât de repede, şi care obţine un rezultat atât de admirabil!

Colierul era o adevărată operă de artă. În formă de şarpe, partea care reprezenta corpul animalului era o fină torsadă de aur încrustată cu smaralde şi rubine şlefuite în formă de solzi. Capul, reprezentat de un pandantiv, era format dintr-o mulţime de opale minuscule în mijlocul cărora, asemenea unor ochi pătrunzători, străluceau două rubine enorme.

Bijuteria fusese creată special pentru Sarah Bernhardt când jucase rolul Cleopatrei. Acest lucru îi dădea şi mai multă valoare în ochii lui Abby. Minunea aceasta fusese purtată de o actriţă…

Admirară îndelung colierul şi ascultară atenţi explicaţiile savante şi pasionante ale prietenului lui Lance.

— Aşadar? Vei participa la licitaţie? întrebă el de îndată ce ajunseră afară.

— Voi încerca, îl asigură Abby. După părerea ta, cam cât ar costa?

Lance se gândi.

— Hmm… Aş spune între cincisprezece şi douăzeci de mii de lire…

Abby dădu din cap. Încă un subiect pentru Charles Bradbury…

Lance îi propuse apoi să viziteze o expoziţie de pictură modernă care tocmai se deschisese şi Abby acceptă cu plăcere. Petrecură aici mai bine de două ore. Când ieşiră, Lance aruncă o privire la ceas.

— Ce-ar fi să megem astă-seară la concertul pe care l-am pierdut aseară?

— Oh da, cu plăcere, răspunse Abby, încântată.

— În cazul acesta, să trecem mai întâi pe la mine. Mă schimb şi eu şi apoi vom avea timp să bem ceva înainte de plecare.

Lance nu se grăbi cu pregătirea, ştiind-o pe Abby aşezată comod pe canapeaua lui de piele, cu un pahar de aperitiv în mână. Nici nu bănuia că ea a profita de acest răgaz pentru a plasa toate microfoanele încredinţate de Charles Bradbury. Puse unul în telefon, unul sub măsuţa din salon, două în camera de lucru…

Fata era pradă unei asemenea tensiuni încât chiar dacă îşi reluase locul pe canapea de câteva minute deja, tresări când Lance apăru în spatele ei… şi răsturnă paharul.

— Oh, ce m-ai speriat! Nu te-am auzit venind… Lance zâmbi ironic.

— Probabil că n-ai conştiinţa curată, glumi el. Se apropie şi-i puse o mână pe umăr.

— Iarăşi tremuri! exclamă el. Ce se întâmplă? Doar nu din cauza paharului spart, totuşi?

Abby se forţă să râdă.

— Nu, nu, nu-i nimic…

Degetele lui Lance începură să deseneze cercuri pe ţesătura taiorului ei. Apoi, ceea ce nu era decât un mesaj anodin se transformă încetul cu încetul într-o mângâiere

intensă. Abby avea impresia că prin venele ei aleargă foc…

— Eşti sigură că vrei să mergem la acest concert? o întrebă el în şoaptă.

Cu preţul unui efort supraomenesc, Abby reuşi să-i răspundă pe un ton detaşat:

— Ai uitat că l-am pierdut şi aseară? De două ori la rând, este cam mult…

Nu se putu abţine să se înfioare când simţi buzele lui Lance sărutându-i lobul urechii.

— Cum aş putea uita? murmură el cu o voce răguşită. Buzele lui calde alunecară de-a lungul gâtului ei, poposiră mai mult pe decolteu. Abby închise ochii, tremurând la gândul a ceea ce va urma.

Spre surprinderea şi dezamăgirea ei, Lance se ridică.

— Să plecăm, altfel pierdem începutul, şi ar fi într-adevăr păcat…

Tocmai ieşiseră din lift când Lance abia îşi înăbuşi o înjurătură.

— N-am luat cheile maşinii. Vin într-un minut.

Spre mirarea ei, Lance întârzie mai mult. Apăru când Abby începuse deja să se îngrijoreze, şi pretextă ceva destul de vag. Urcară apoi amândoi în maşină.

***

În zilele următoare, nu mai avu ocazia să se ducă la biroul lui Lance. Trebuia totuşi să ajungă într-un fel sau altul ca să plaseze microfoanele…

Dar, o dată în plus, şansa fu de partea ei. Într-o după-amiază, ea şi Lance mergeau liniştiţi cu maşina când indicatorul roşu al telefonului clipi. De îndată ce închise, Lance se întoarse spre ea, încurcat.

— Sunt obligat să trec pe la birou imediat, o anunţă el fără tragere de inimă. Se pare că au o problemă pe care n-o

pot rezolva fără mine…

Oftă, încruntat.

— Vrei să te las undeva şi să vin să te iau după aceea? Abby făcu o pauză prefăcându-se că se gândeşte, apoi scutură din cap.

— Nu, prefer să vin cu tine, te aştept chiar acolo, îi răspunse ea schiţând o mutrişoară absolut fermecătoare.

— De acord…

Lance părea foarte bucuros că Abby vine cu el. Îi luă mâna şi o duse la buze, îi sărută toate degetele înainte de a-i da drumul.

De îndată ce ajunseră, o instală într-un fotoliu confortabil, îi puse un teanc de reviste pe genunchi şi-i ceru secretarei prin interfon să-i aducă o cafea „persoanei care aşteaptă în biroul său”. Apoi dispăru după ce o asigură că se va strădui să fie cât mai expeditiv cu putinţă.

Abby aşteptă răbdătoare ca secretara să vină cu cafeaua.

— Dacă doriţi ceva, vă rog să nu ezitaţi să mă chemaţi, îi spuse aceasta umplându-i ceaşca.

O privi pe Abby câteva secunde, vizibil surprinsă, şi în sfârşit ieşi din încăpere. Tăcerea lui Abby n-o încurajase deloc pe secretară.

De îndată ce secretara închise uşa în urma ei, Abby zâmbi. Cu siguranţă că, foarte repede, tot personalul companiei va afla că ultima prietenă a lui Lance Lazenby era poate foarte elegantă, dar şi foarte distantă.

Fără să piardă un minut, se scotoci în poşetă şi scoase micile capsule date de Charles Bradbury. Se apropie repede de telefon, ridică receptorul şi începu să plaseze una.

— Pot să vă ajut?

Absolut încremenită, Abby rămase o clipă blocată. De unde venea această voce? îngheţată până la os, nici măcar nu îndrăznea să se întoarcă.

— Pot să vă ajut? repetă încă o dată aceeaşi voce impersonală. Brusc, Abby înţelese. Era operatoarea…

Uşurată se mustră în sinea ei. Cum de nu se gândise că toate posturile telefonice erau legate de centrală?

— Aş dori un număr exterior, vă rog… reuşi ea să bâiguie. Ca prin minune, găsise această replică absolut plauzibilă. Îi dădu operatoarei numărul de telefon al coaforului ei… şi-şi amână următoarea întâlnire pentru mâine. Nu mai avea importanţă ce spune… Reuşise să plaseze microfonul fără să pară deloc suspectă. Ascunse un altul în spatele unei acuarele agăţată pe perete şi un al treilea sub biroul lui Lance. Mai avea doar două.

Ultima oară când venise aici cu Lance, el îi spusese, fără să bănuiască importanţa acestui lucru pentru Abby că una dintre uşi dădea direct în sala consiliului de administraţie. Dar în biroul lui Lance erau patru uşi, dintre care două nu fuseseră niciodată deschise în prezenţa ei.

Le deschise pe toate cu grijă, pe rând. În spatele celei de a doua, descoperi într-adevăr o încăpere spaţioasă ocupată în special de o masă foarte lungă înconjurată de douăsprezece scaune identice, acelea ale membrilor consiliului. Iute ca fulgerul, Abby lipi ultimele două microfoane la fiecare capăt al mesei.

Se pregătea să plece când tresări violent. Un zgomot de voci ajunse brusc până la ea.

Ţintuită pe loc de teamă, îşi propuse totuşi să se întoarcă. Era absolut singură… Atunci? Se putea oare să existe vreo cameră ascunsă sau microfoane, altele decât ale ei, pentru a surprinde intruşii? Cele mai negre gânduri începură să-i treacă prin minte când remarcă o uşă mică întredeschisă căreia nu-i dăduse atenţie pentru că era în partea ascunsă de o tapiserie groasă. Se apropie de ea cu inima cât un purice, în vârful picioarelor. Fu cât pe ce să izbucnească într-un râs nervos: încăperea alăturată era o sufragerie în care doi angajaţi se întreceau să trăncănească…

Îşi reţinu cu greu un oftat adânc de uşurare, şi se

întoarse să se aşeze iar pe fotoliul pe care n-ar fi trebuit să-l părăsească. Se strădui apoi să golească şi ceaşca de cafea rece. Uf! făcuse tot ce-i ceruse Charles Bradbury. De acum încolo, putea să obţină mai multe informaţii despre duşmanul său.

Lance Lazenby va plăti pentru greşelile lui. Nu merita nici cea mai mică îndurare. Ceea ce suferea Sarah din cauza lui era prea inuman. Da, pedeapsa lui, oricât ar fi de severă, nu va fi decât dreptate. Şi atunci, de ce se simţea Abby atât de vinovată că era instrumentul acestei răzbunări?

Lance veni după vreo douăzeci de minute. Cufundată în citirea unei reviste, ea îşi regăsise tot calmul.

— Nu ţi s-a părut timpul prea lung? întrebă el.

— Oh nu, secretara ta a avut grijă de mine… Ai rezolvat problema?

— Oarecum. Avem de gând să cumpărăm o nouă întreprindere şi în ultimul moment s-au ivit unele obstacole. Dar n-am să te plictisesc cu asta…

— Te înşeli… Afacerile m-ar interesa mult dacă m-aş pricepe cât de cât.

Îi zâmbi cu drăgălăşenie, apoi continuă:

— Ce-ar fi să investesc şi eu în noua ta afacere? lansă ea pe un ton lejer.

Lance izbucni în râs.

— Din păcate, nu-i aşa de simplu. Şi oricum, n-am dreptul să dezvălui secretele trustului nostru oricui…

Abby veni spre el şi-şi înnodă braţele după gâtul lui.

— Nici chiar mie? îl întrebă ea, seducătoare.

— Nici chiar ţie, răspunse el rar. În schimb, îmi iau dreptul să te sărut…

Sărutul lor se prelungi câteva secunde când o voce îi făcu pe amândoi să tresară.

— Oh! Scuzaţi-mă!

Îndepărtându-se repede unul de altul, nu avură timp

decât să zărească dispărând rochia înflorată a secretarei lui Lance.

— Acum bârfele vor fi în floare, comentă el, evident amuzat.

— Îşi vor imagina toţi că suntem…

— Ce? Amanţi? spuse el maliţios. Şi ce dacă? S-ar putea şi asta, nu-i aşa?

Şi ca pentru a da greutate cuvintelor lui, o îmbrăţişă din nou şi-i cuprinse buzele cu şi mai multă înflăcărare.

Abby era pe punctul de a uita de toate în braţele lui Lance când soneria stridentă a telefonului puse capăt în mod brutal plăcutei ameţeli care-i cuprinsese pe amândoi încetul cu încetul…

Lance scăpă o înjurătură printre dinţi şi se îndreptă fără tragere de inimă către biroul său de acaju. Abby profită şi se strecură în micul cabinet de toaletă alăturat pentru a-şi pune în ordine părul. Paloarea neobişnuită a obrajilor ei o nelinişti şi se pudră uşor. Ce i se întâmpla? Nu era în stare să reziste nici două minute farmecului lui Lance? încă o dată telefonul o scosese dintr-o situaţie delicată… Cel mai înţelept lucru era acum să-l evite cât mai mult cu putinţă pe Lance. De îndată ce el închise telefonul, Abby spuse:

— Lance, mă tem că va trebui să anulez planurile noastre pentru astăzi. Am o durere de cap cumplită…

Pe chipul lui apăru imediat îngrijorarea.

— Vrei să chem un medic?

— Nu, nu-i nevoie. Am nevoie doar să mă odihnesc, articulă ea slab.

— Eşti sigură?

— Absolut sigură, îl linişti ea.

El insistă ca şoferul s-o însoţească acasă.

— Promite-mi că-mi vei telefona dacă te vei simţi rău, repetă el o ultimă oară în momentul când şoferul închidea portiera.

— Până mâine voi fi restabilită complet, spuse Abby

făcându-i complice cu ochiul. Doar este ziua licitaţiei colierului acela!

***

De cum ajunse acasă, Abby îşi scoase rochia şi pantofii, înghiţi două aspirine şi se întinse pe pat. Nu era nimic mai bun ca o oră sau două de somn ca să vindeci o durere de cap… Asta însă fără să pună la socoteală mintea ei înfierbântată de peripeţiile de azi după masă! Aceleaşi întrebări sfâşietoare o hărţuiau fără încetare: cât timp îi va trebui lui Lance ca să-i demaşte nenumăratele înşelătorii? Şi mai ales cum va reacţiona el? Va trage concluzia că Abby nu este decât o trădătoare, o ipocrită mincinoasă şi o actriţă perfectă? Şi dacă, o dată ieşit din închisoare, presupunând că se va duce acolo, va căuta să se răzbune?

O străbătu un fior rece. Plină de nervi, se ridică şi mai înghiţi trei caşete de aspirină. Trebuia cu orice preţ să adoarmă ca să uite…

Dormi atât de profund, încât nu auzi prima sonerie a telefonului câteva ore mai târziu, nici pe cea de-a doua după alte zece minute, nici pe a treia…

Când în sfârşit se trezi, un al şaselea simţ o avertiză că nu este singură în încăpere şi, aproape în aceeaşi clipă, că umbra pe care o zărea lângă uşă era cea a lui Lance.

Tresări şi se ridică brusc.

— Nu-ţi fie teamă, o linişti el imediat, sunt doar eu, Lance. L-ar fi recunoscut şi dacă ar fi fost mai întuneric, dar de unde era să ştie el?

— Cu… cum ai intrat? se bâlbâi ea.

— Portăreasa mi-a dat cheia. I-am explicat că eram foarte îngrijorat că nu mai răspunzi la telefon. Am sunat de trei ori…

Veni şi se aşeză pe marginea patului.

— Am luat trei aspirine, oftă ea. Nu reuşeam să adorm…

Lance o privi ciudat.

— De ce nu te-ai dezbrăcat de tot şi să te fi culcat cu adevărat? se miră el.

Stânjenită, Abby îşi dădu atunci seama că era doar în lenjerie şi culcată peste cuvertură… Se strecură repede sub cearşaf.

— Nu te teme, spuse el blând, îţi fac un ceai şi apoi plec. Voiam doar să verific dacă te simţi bine…

În timp ce Lance avea de lucru la bucătărie, Abby se strecură în baie, se răcori repede şi-şi puse o cămaşă de noapte şi un capot din mătase naturală de culoarea piersicii, cumpărate de curând cu fondurile lui Charles Bradbury…

Lance apăru puţin după aceea în prag, cu zâmbetul pe buze. Se aşeză din nou pe marginea patului şi, cu o mână îi întinse cana de ceai, iar cu cealaltă îi mângâie uşor obrazul. Fata îşi dădu atât de repede capul pe spate încât se lovi de perete.

Lance se întunecă imediat.

— S-ar spune că parcă te ard când te ating, murmură el. Doar dacă nu cumva îţi provoc dezgust…

Abby îşi revenise deja.

— Nu, Lance, ştii bine că nu mă dezguşti, se apără ea foarte repede. Cum poţi să spui aşa ceva?

— Atunci, ce este? o întrebă el cu blândeţe.

Cum Abby nu-i răspunse, continuă pe un ton mai grav:

— Abby, eu nu văd decât o soluţie la problema noastră.

— Care…?

— Să ne căsătorim cât mai repede cu putinţă!

Capitolul 6

Abby făcu ochii mari, stupefiată. Nu se poate, cu siguranţă că visa…

— Po… poftim? bâigui ea.

— Cu alte cuvinte, repetă el răbdător, te cer în căsătorie.

— Glumeşti?

Ce n-ar fi dat ea ca el să-i răspundă da…

— Nicidecum, o asigură el. Niciodată în viaţa mea n-am fost mai serios. Dar evident, eu…

Vocea i se alteră, ghicindu-se în ea o notă de dezamăgire.

— Nu mă aşteptam la o asemenea reacţie, reluă el, întristat. Abby încerca în zadar să-şi păstreze cumpătul.

— Mă… m-ai luat pe nepregătite, se bâlbâi ea. Eram atât de convinsă că însăşi ideea căsătoriei îţi displace…

Privirea lui Lance o fulgeră.

— Aşa era până când te-am întâlnit, îi explică el liniştit.

— Este atât de neaşteptat… Chiar nu ştiu ce să spun…

— Nu spune nimic, o întrerupse el cu voce blândă. Nu acum, în orice caz. De fapt, nici n-aveam de gând să-ţi vorbesc astăzi despre acest lucru, dar păreai atât de speriată de prezenţa mea încât am vrut să-ţi dovedesc că intenţiile mele sunt dintre cele mai onorabile.

Cum ea nu-i răspunse, el se ridică şi adăugă pe un ton aproape maliţios:

— Aş mai rămâne cu plăcere, dar probabil că portăreasa îmi pândeşte plecarea… M-aş necăji dacă aş aduce daune reputaţiei tale ireproşabile… Noapte bună, Abby. Îţi telefonez mâine. Cu puţină şansă, sper să nu te răzgândeşti în privinţa licitaţiei de mâine!

***

„Noapte bună! Noapte bună!” Uşor de zis… Furioasă şi

consternată în acelaşi timp, fata nu se clinti din loc. Se întinse doar în pat şi încercă să-şi recapete calmul. Lance o ceruse în căsătorie! Desigur, bănuise că se îndrăgostise de ea, dar de aici până la a-i trece prin minte că o va cere în căsătorie! încă mai tremura, buimăcită...

Îşi imagina, mai ales, cum ar putea fi viaţa ei dacă ar accepta să fie soţia lui... Se vedea foarte bine împărtăşind cu el şi clipele bune şi pe cele rele, râzând împreună, făcând dragoste cu el... Cât de plăcută ar fi fost o asemenea viaţă!

Cu un gest de furie, îşi acoperi capul cu perna. Ce proastă era! Cum putea să uite atât de uşor şi cealaltă faţă a lui Lance? Latura crudă, insensibilă, aproape sadică a acestui om care n-a ezitat să distrugă viaţa unei adolescente naive!

Cum de putea o fiinţă umană să întruchipeze în asemenea măsură şi binele şi răul? Era de necrezut!

Când, după câteva ore, reuşi să adoarmă, căzu într-un somn greu şi agitat, plin de coşmaruri. Lance îi apărea când cu chip de diavol, când cu chip de înger...

Când se trezi, o durere de cap sfâşietoare îi sfredelea tâmplele.

Primul ei gând fu la Charles Bradbury. Trebuia să-l prevină imediat despre evoluţia neaşteptată a situaţiei.

Chiar în clipa aceea, sună telefonul. Era chiar tatăl lui Sarah. După vocea lui agitată, bănui că este pradă unei emoţii neobişnuite.

— Abby, am noutăţi, o anunţă el fără introducere. S-ar putea să ne aflăm pe o pistă interesantă. Datorită ţie...

— Ce fel de pistă? întrebă fata.

— Îţi aminteşti de dosarele din biroul lui Lazenby din care tu ai copiat câte ceva? Unul dintre ele se intitula „Relansarea societăţilor”. Şi am aflat dintr-o sursă sigură că Lazenby tocmai a primit o scrisoare de la societatea *Tewson and Newbury.* Există cu siguranţă o legătură. Este

neapărat nevoie să plasezi cât mai repede microfoanele în biroul lui.

— Am făcut-o, îi răspunse laconic Abby. Ieri.

— De ce nu mi-ai spus? se miră Charles.

— N-am putut.

Se pregătea să-i spună totul, dar se răzgândi în ultima clipă.

— Charles, trebuie să vă văd urgent…

La capătul celălalt al firului, urmă un moment de tăcere.

— Ce se întâmplă? zise el în sfârşit. Nu poţi să-mi spui prin telefon?

— Nu, aş prefera să n-o fac.

— Foarte bine… Te mai duci astăzi cu el la licitaţie?

— Da.

— Apropo de asta, îţi dau voie să urci până la cincisprezece mii de lire dacă este nevoie, dar nu mai mult. Telefonează-mi de îndată ce vei fi liberă, vom fixa o întâlnire.

— De acord… Abby şovăi o clipă.

— Aveţi dreptate în legătură cu dosarul acela… Lance mi-a vorbit ieri despre o preluare a unei societăţi.

— Ţi-a dezvăluit şi numele ei?

— Nu, l-am întrebat, dar a refuzat să-mi spună.

— Trebuie neapărat să afli. Charles ridicase tonul.

— Este o problemă capitală, înţelegi? insistă el.

Abby abia puse receptorul jos că telefonul sună din nou. De data aceasta, era Lance.

— Bună, draga mea, spuse el vesel. Te simţi mai bine?

— Foarte bine, minţi ea.

— Destul de bine ca să mă însoţeşti în oraş?

— Absolut.

— În cazul acesta, sunt la tine într-o oră.

***

Când ajunseră la sala de licitaţie, aceasta era deja plină. Un angajat reuşi să facă rost de un scaun pentru Abby, dar Lance trebui să rămână în picioare în spatele ei.

Fuseseră puse în vânzare mai multe loturi de marfă şi Abby se cufundă în citirea catalogului. Află astfel cu uşurare că acel colier va fi pus în vânzare ceva mai târziu.

Licitaţia urcă foarte repede. Raritatea bijuteriei şi mai ales povestea ei atât de deosebită atrase mulţi amatori.

— Cincisprezece mii cinci sute, strigă la un moment dat evaluatorul.

Se întorsese către Abby, vizibil convins că avea de gând să supraliciteze.

Cu părere de rău, fata făcu semn că abandonează. Era prea mult pentru ea, sau mai degrabă pentru Charles…

Escortată de Lance, părăsi sala de licitaţie pe la unsprezece şi jumătate.

Când el îi propuse să meargă să ia prânzul la *Savoy,* un restaurant la modă, ea încuviinţă, agitată. În realitate, se temea că el se va folosi de acest prilej ca să-şi retragă propunerea făcută în ajun…

Spre uşurarea ei, nu fu aşa. În orice caz, nu în mod direct. Lance, foarte relaxat, abordă cu totul alte subiecte şi mai ales îi împărtăşise din proiectele lui de viitor, ca şi cum se subînţelegea că o privesc şi pe ea.

Când vorbi despre Veneţia şi Abby, fără să se gândească, îi spuse că nu vizitase niciodată acest oraş, el îi replică absolut firesc:

— Îl vei vedea, vom merge cu iahtul, şi de preferinţă la apusul soarelui. În felul acesta, vei avea o privelişte deosebită a oraşului Dogilor…

Era oare un mod ocolit de a o testa? Pradă unui sentiment de prăbuşire profundă, Abby nici măcar nu reacţionă… Se simţea prea epuizată ca să protesteze în vreun fel. El puse probabil apatia ei neobişnuită pe seama recentei ei dureri de cap şi nu mai insistă.

De fapt, Abby avea un singur gând în minte: să discute cu Charles şi să pună capăt acestei comedii care-i devenea insuportabilă.

După ce băură cafeaua, pretextă nişte cumpărături de făcut pentru a scurta această întâlnire. Lance o crezu şi se despărţiră după ce îi spuse că va trece pe la ora şapte s-o ia la un spectacol de dans clasic. De îndată ce dispăru, ea se repezi într-o cabină telefonică.

Charles îi dădu întâlnire într-un mic bar din apropiere. Ajunse la două minute după Abby. Un zâmbet radios îi lumina faţa uscată.

— Bună ziua, Abby. Totul decurge cum am prevăzut, o anunţă el aşezându-se. Sunt foarte mulţumit de dumneata.

Se părea că uitase faptul că fata dorise să-i vorbească…

— Lazenby este pe cale să folosească *Tewson and Newbury* fără ştirea acestora. Împinge această societate să comită fraude fiscale fără să vrea pentru ca mai apoi să câştige o avere pe spinarea lor, îi explică el pe un ton sacadat. Abby se încruntă.

— Cum vine asta? O răscumpără?

— Este mult mai complicat decât atât. Va pretexta o fuziune de care se va folosi ca paravan. Dar nu vreau să intru în detalii… Află doar că Lazenby este extrem de abil. Nici chiar experţii pricepuţi n-ar bănui ilegalitatea acestei manevre. Doar dacă n-au deja îndoieli în privinţa lui sau dovezi tangibile la mână, adăugă el după o scurtă ezitare.

Cu ochii strălucind de excitaţie, se aplecă uşor spre ea peste masă.

— Trebuie să-mi procuri dosarul acela, continuă el bătând uşor cu pumnul pe marginea mesei. Este singura noastră şansă de a-l încolţi.

Abby îşi frângea mâinile, nervoasă. Brusc, se hotărî. Înarmându-se cu tot curajul, îl privi drept în ochi.

— Charles… îmi pare rău. Am făcut până acum tot ce mi-aţi cerut dar s-a terminat. Nu mai vreau să am nimic de-a

face cu toate astea…

Charles o privea de parcă nu înţelegea ce spune.

— Abby! protestă el. N-o să mă abandonezi tocmai când eşti pe punctul de a obţine proba convingătoare pe care o aşteptăm de la început!

— Nu mai aveţi nevoie de mine, obiectă ea. Microfoanele sunt plasate, nu vă mai rămâne decât să folosiţi ce veţi afla cu ajutorul lor…

Deodată, lui Charles părea să-i fi venit o idee.

— Ce s-a întâmplat, Abby? Ţi-a făcut cumva propuneri ruşinoase? o întrebă el.

La ce bun să-i ascundă adevărul?

— Mai rău chiar, oftă fata. Pur şi simplu m-a cerut în căsătorie!

— Dumnezeule mare!

Charles rămase câteva clipe amuţit la auzul acestei veţti. Îşi scoase ochelarii şi-i şterse nervos. Era evident că se gândea… Brusc, faţa i se lumină.

— Abby! exclamă el. Este incredibil! Este o şansă nesperată pentru noi!

Abby făcu ochii mari, mirată.

— Credeţi? se indignă ea. Doar nu vă imaginaţi că o să accept? adăugă ea, bănuitoare.

— De ce nu? replică el pe un ton glumeţ. Cine este mai bine plasat decât logodnica lui ca să intre în grădina secretă a unui bărbat?

Furia o făcu pe Abby să se bâlbâie.

— Dar… dar aţi înnebunit, sau ce? Nu voi putea afla nimic în plus… Vă daţi seama în ce situaţie mă voi afla?

— Bineînţeles, replică el liniştit. În situaţia de a putea răsfoi dosarul de care avem nevoie!

— Nicidecum. Este închis în încăperea ascunsă!

— N-ai decât să te descurci ca să ai acces la ea.

Abby scutură din cap, cu maxilarele încleştate de încordarea în care se afla de când Charles îi făcuse această

propunere necugetată.

— V-am mai spus, refuz să recurg la orice procedeu ilegal! Charles îşi puse ochelarii.

— Mă tem să nu fie prea târziu, Abby, ai făcut deja prea mult. Însuşi faptul de a fi pus acele microfoane este ilegal.

Fata scrâşni din dinţi de furie.

— Şi nu mi-aţi spus nimic? strigă ea. Cum aţi putut să mă puneţi să fac aşa ceva? Credeţi că Sarah ar aprecia faptul că tatăl său a căzut atât de jos?

Charles nu-i răspunse imediat. Părea să-şi caute cuvintele.

— Sarah nu va mai avea ocazia să se exprime asupra acestui subiect. A murit acum zece zile.

— Oh, îmi pare rău…

Toată furia lui Abby se topi în faţa acestei veşti îngrozitoare. Biata Sarah… Dar Charles nu-i lăsă timp să se înduioşeze.

— Înţelegi acum de ce vreau să-mi duc planul la bun sfârşit… Suntem atât de aproape de ţintă… Ne lipseşte doar acel dosar. Ne va fi de ajuns să aruncăm o privire sau să-l fotocopiem. N-ar trebui să fie prea greu. Şi după părerea mea, nu eşti în niciun pericol, altfel nici nu m-aş fi gândit la această posibilitate.

Făcu o pauză de câteva secunde şi reluă cu o voce mai liniştită:

— Se înţelege că şi câştigul dumitale va fi considerabil mărit.

— Nu mai vreau niciun ban, oftă Abby. Vreau doar să nu mai fiu amestecată în niciun fel în această poveste.

Tonul categoric al lui Charles o făcu să tresară.

— Îmi pare rău, spuse el, dar n-ai de ales. Va trebui să accepţi să te logodeşti cu el. Până acum, ai reuşit să păstrezi distanţa, nu există niciun motiv ca acest lucru să nu rămână la fel până când vei avea acces la dosar.

Se ridică şi-i întinse un cec.

— Iată un avans substanţial din câştigul dumitale final. La revedere, Abby, pe curând!

Şi înainte ca ea să aibă timp să reacţioneze, el dispăru. Buimăcită de atâta siguranţă, Abby rămase o clipă nemişcată, cu cecul în mână, neştiind ce să facă…

Apoi brusc, cu un gest furios, îl rupse în mii de bucăţi până când acestea formară o grămăjoară de confeti…

În aceeaşi seară, se hotărî că se va îmbrăca într-o rochie simplă, sobră, din mătase neagră, potrivită cu dispoziţia ei posacă… Ştia totuşi că excelenta croială şi decolteul îndrăzneţ de la spate o făceau să arate foarte bine…

Lance, conform obiceiului, fu punctual. Când Abby îi deschise uşa, nu putu să nu observe că, hotărât lucru, era într-adevăr foarte seducător. Orice femeie ar fi fost fericită să fie cerută în căsătorie de un bărbat care aproape că atingea perfecţiunea…

Abby, în schimb, nu reuşea să se debaraseze de impresia că se juca periculos cu focul şi că până la urmă, mai devreme sau mai târziu, se va arde. Şi ştia foarte bine că unele arsuri lasă cicatrice de neşters…

O cuprinse o bruscă dorinţă de a plânge.

— Culoarea aceasta îţi vine de minune… remarcă Lance. Ca toate celelalte, de altfel, adăugă el cu un zâmbet larg. Am remarcat că nu porţi prea des culoarea verde…

— Pentru că aduce ghinion, răspunse ea fără să se gândească prea mult.

— Eşti cumva superstiţioasă? se miră el. Nu ştiam.

— Ceea ce dovedeşte că nu mă cunoşti prea bine, spuse Abby pe un ton lejer.

El se apropie puţin de ea şi o privi cu gravitate.

— Spune-mi tot ce nu ştiu despre tine, Abby…

Ea avu dintr-odată o dorinţă nebună de a-i spune, de a-i dezvălui ce punea la cale Charles. Apoi se gândi la Sarah, moartă cu zece zile în urmă, şi se răzgândi.

— Oh, sunt atâtea lucruri… Cu ce vrei să te servesc, un

gin tonic ca de obicei?

— Aşteaptă puţin… Mai întâi, dă-mi voie să-ţi ofer ceva… Scosese din buzunar un pacheţel şi-l strecură în palmă.

— Dar, de ce…

— Deschide-l! o întrerupse el.

Abby desfăcu încet nodul de mătase, ridică capacul şi, uluită, văzu… colierul lui Sarah Bernhardt. Pus pe catifea neagră scânteia cu mii de focuri…

— Dar, Lance, este o nebunie! exclamă ea după ce prima clipă de stupoare trecu. Nu pot accepta o asemenea minune.

— De ce? o întrebă el încet.

— Aşa… pentru că…

Iarăşi fu ispitită să-i mărturisească totul. Dar teama de o reacţie violentă o opri.

— Pentru că nimic nu mă leagă de tine, nimic care să-mi de-a dreptul să primesc un asemenea cadou.

Lance oftă, resemnat.

— Poartă-l totuşi astă-seară, ca să-mi faci plăcere. Îţi va mai înveseli rochia.

— Nu înţeleg, se miră fata. Cum de l-ai obţinut?

— Când tu ai abandonat licitaţia, i-am cerut unui angajat să-l cumpere pentru mine… Voiam să-ţi fac o surpriză. Dă-mi voie, vreau să ţi-l pun eu.

O răsuci uşor în faţa lui şi i-l puse cu delicateţe. Când se întoarse, el fluieră admirativ.

— Dumnezeule, Abby, eşti absolut superbă! Vocea i se alterase brusc.

— Draga mea, te doresc atât de mult, murmură el înlănţuind-o. Te doresc cum n-am mai dorit până acum o femeie…

Abby făcu ochii mari, nedumerită.

— Nici chiar pe logodnica ta care a murit în accident? îl întrebă ea cu blândeţe.

El nu păru deloc mirat de această întrebare.

— Da, doar pe ea…

O strânse mai tare la piept.

— Îţi dai seama ce îndur eu, Abby? spuse el mângâindu-i umerii.

— Cred că pot să-mi imaginez, murmură ea, cu inima bătându-i cu putere.

Lance o sărută tandru pe buze.

— Abby, acceptă să devii soţia mea… o imploră el. Ea se îndepărtă uşor şi-l privi în ochi.

— De ce vrei să te căsătoreşti cu mine, Lance? îl întrebă pe un ton rece.

— Cum poţi să-mi pui această întrebare? protestă el. Nu este evident?

— Nu, nu este atât de evident precum crezi tu. El respiră adânc, apoi răspunse răspicat:

— Vreau să mă căsătoresc cu tine pentru că te iubesc, Abby. Nu există alt motiv…

Abby notă cu uimire că faţa lui căpătase o expresie aspră. Mărturisirea aceasta fusese atât de greu de făcut? Se temea oare să-şi dezvăluie sentimentele?

— Foarte bine, Lance, asta voiam să ştiu. În acest caz, accept să devin soţia ta.

Fericirea care-i lumină chipul o făcu să sufere. El o sărută pe buze cu înflăcărare, o ridică în braţe şi o învârti în aer.

— Abby, draga mea, sunt atât de fericit. Vom sărbători astă seară această mare decizie! îţi propun să mergem să cinăm şi după aceea să dansăm. Să uităm astăzi de spectacolul de balet…

***

Seara decurse ca într-un vis. Abby avea senzaţia ameţitoare că, dacă ar fi vrut, Lance i-ar fi oferit pământul întreg.

La restaurant, el comandă şampanie şi ţinu un toast

pentru viitorul lor. Pe tot timpul mesei, îi vorbi despre proiectele pe care le avea în minte: eventuala cumpărare a castelului din Kent pe care prietenii lui voiau să-l vândă, cu condiţia bineînţeles că lui Abby să-i placă, luna de miere pe care şi-o vor petrece oriunde în lume, la alegerea ei... Se gândise deja la toate. Totul mai depindea acum doar de consimţământul lui Abby, prinţesa lui...

Tânăra abia mai avea loc să-şi plaseze replicile pe un ton glumeţ, pretextând că aveau tot timpul să ia hotărâri...

Spre miezul nopţii, se duseră într-un local de noapte la modă şi dansară îndelung pe melodii mai mult sau mai puţin ritmate. Când veni rândul unui slow deosebit de languros şi Lance o strânse cu dragoste în braţe, Abby se surprinse rugându-se în gând ca această comedie să se transforme în realitate. Cât de minunat ar fi fost să trăiască aceste clipe cu seninătate alături de Lance...

Muzica încetă dintr-odată şi Lance îi dădu drumul cu părere de rău. Atunci observă că ea plângea.

— Draga mea, s-a întâmplat ceva? o întrebă el cu blândeţe, ştergându-i o lacrimă care aluneca pe obraz.

Ea se strădui să zâmbească.

— Nu-i nimic... îl asigură ea. Presupun că... sunt prea fericită...

O licărire pe cât de scurtă pe atât de ciudată se aprinse în ochii lui Lance. Sau era iarăşi o festă a imaginaţiei lui

Abby?

El o cuprinse cu braţul pe după umeri şi o conduse la masă. Din clipa aceea, i se păru că Lance nu mai era acelaşi. Continua totuşi să se poarte la fel de atent ca înainte, la fel de gentil, la fel de îndrăgostit. Dar, din când în când, o umbră trecea prin frumoşii lui ochi cenuşii...

Se făcuse ora trei când plecară de la discotecă. Se duseră direct la apartamentul lui Abby. În ciuda faptului că zorile erau gata să se ivească, domnea o căldură apăsătoare. Fără să aprindă luminile, Abby se îndreptă spre balcon ca

să respire puţin aer proaspăt.

Lance veni şi el. Lumina argintie a lunii îi dădea o aură misterioasă care o impresionă pe Abby. Avea un aer machiavelic…

Fără să rostească un cuvânt, o apropie de el şi începu s-o sărute, mai întâi tandru, apoi din ce în ce mai pătimaş.

Şi atunci ea uită de toate, de bunele ei hotărâri, de locul unde se afla, de ceea ce se ascundea în spatele acestui bărbat îndrăgostit nebuneşte. Se abandonă fără reţinere în braţele lui şi mâinilor lui care ştiau atât de bine s-o facă să vibreze sub mângâierile lor, chiar şi prin ţesătura rochiei.

Nimic nu părea să stăvilească înflăcărarea lui Lance. Îi muşcă uşor lobul urechii, apoi buzele lui coborâră de-a lungul gâtului, lăsând în urma lor adevărate dâre de foc.

Degetele lui profitau de decolteul larg al rochiei pentru a desena cercuri pe umerii goi ai lui Abby. Când alunecară pe spate şi se loviră de bariera mătăsii, începu să înlăture febril acest ultim obstacol în calea explorării sale.

Într-o clipă, Abby se trezi cu torsul gol. În penumbră, Lance admiră câteva clipe sânii rotunzi şi tari pe care-i scosese la iveală. Gemu uşor. Abby îl atrase atunci spre ea şi buzele lui rătăciră pe pielea caldă şi mătăsoasă a pieptului ei încordat.

— Vino, să intrăm…

Îi puse un braţ pe după gât şi în clipa următoare îşi înăbuşi o înjurătură. Mâneca de la cămaşă i se agăţase de colierul feţei. Degeaba încercă să se degajeze.

— Desfă colierul, murmură Abby, altfel rişti să-l rupi. Lance o ascultă şi, cu mâna rămasă liberă, se strădui să desfacă preţioasa bijuterie.

Toată întâmplarea dură vreo două minute, suficiente pentru Abby ca să-şi revină. Când Lance vru s-o cuprindă iarăşi în braţe, ea se retrase un pas, acoperindu-şi pieptul cu mâinile.

— Aminteşte-ţi, Lance, ai spus că nu trebuie să stricăm

totul din prea multă grabă, spuse ea cu o voce sacadată.

El o privi fără să înţeleagă.

— Dar consideră că suntem logodiţi! Nu mai putem strica nimic, bombăni el.

Abby izbucni într-un râs nervos.

— Nu, bineînţeles, recunoscu ea. Dar cu riscul de a-ţi părea demodată, aş prefera să aştept, Lance. Până când ne vom căsători… Este vorba doar de câteva săptămâni, îi reaminti ea cu speranţa că el va accepta să aibă răbdare.

Lance rămase îndelung împietrit, ca şi cum dispăruse din el orice urmă de viaţă. Abby aşteptă cu nelinişte răspunsul lui, rugându-se să n-o oblige să facă dragoste astă seară…

În sfârşit, de parcă ar fi ghicit în adâncul lui voinţa de a se stăpâni, el oftă adânc, se apropie de ea şi o ajută cu delicateţe să-şi ridice rochia care-i căzuse pe şolduri.

— Abby, mă supui la cele mai cumplite chinuri pe care le-am îndurat vreodată, şopti el. Te doresc nebuneşte… Dar dacă tu crezi că nu-i momentul, îţi respect hotărârea.

Într-un elan de recunoştinţă, ea îi luă mâna şi o duse la buze.

— Mulţumesc… Şi eu te doresc, Lance, se auzi ea declarând fără voia ei.

Era pentru prima oară când nu minţea! Deja, Lance se îndepărtase.

— Îţi telefonez mâine, draga mea.

— Lance… eşti furios pe mine? întrebă ea stânjenită. El se întoarse, zâmbitor.

— Nicidecum… Doar un pic frustrat, adăugă cu umor. Sunt tocmai bun să fac un duş rece!

Abby nu se putu abţine să râdă împreună cu el.

De îndată ce plecă, se repezi şi ea sub duş! Apa călduţă ce-i biciuia pielea avu un efect binefăcător. Avea impresia că se spală de toată ipocrizia şi de toate minciunile…

Se şterse repede şi se vârî în pat. În mod uimitor, nu se simţea obosită ci, în schimb, ca anesteziată, amorţită,

incapabilă să-şi ordoneze gândurile… Şi toate gândurile ei se îndreptau spre Lance…

De ce aşteptase atât de mult ca să-i spună că o iubeşte? Nici măcar o singură dată, înainte ca ea să-l încolţească, nu recunoscuse că este îndrăgostit de ea. Deşi nu era nici timid, nici introvertit şi, în general, avea mai multă siguranţă de sine decât media bărbaţilor pe care-i cunoscuse Abby până acum.

Avea impresia că se află în faţa unui joc de puzzle căruia îi lipsea o piesă. Şi dintr-odată, înţelese ce o intriga atât de mult în comportamentul lui Lance. Nu numai că-i fusese greu să-şi mărturisească sentimentele faţă de ea, dar n-o întrebase niciodată care sunt ale ei!

A doua zi dimineaţă, o trezi din somn soneria insistentă a telefonului.

— Alo?

— Pari foarte adormită, draga mea, spuse Lance pe un ton glumeţ. Ai idee cât este ceasul?

— Habar n-am, bombăni ea, dar de aceea m-ai sunat, ca să-mi spui…?

El începu să râdă.

— Exact. Este unsprezece şi jumătate, dacă nu te scoli curând din pat, vin eu să te trag jos, glumi el.

— Eşti întotdeauna atât de vesel dimineaţa? întrebă ea. Chiar şi când te culci târziu?

— Nu, nu întotdeauna, spuse el pe un ton mai grav. Dar astăzi, este o excepţie. Aseară am petrecut cea mai frumoasă seară din viaţa mea…

La capătul firului urmă un moment de tăcere pe care Abby nu avu puterea să-l întrerupă.

— Vino să mă iei de la birou, reluă Lance. O să mergem să mâncăm. Îţi trimit şoferul peste o oră.

Abby coborî cu greutate din pat şi se târî până la baie. De ce se simţea atât de apatică în dimineaţa asta? Nu-i era deloc în obicei…

Se studie îndelung în oglindă şi trase concluzia că un sejur la soare nu i-ar strica. Avea o culoare aproape cadaverică, o mină obosită şi, pe deasupra, cum adormise cu părul încă ud, şuviţele ondulate i se încurcaseră pe ceafă… Hotărât lucru, emoţiile din ultima vreme nu-i priiseră!

Nu era însă momentul să fie slabă şi să se lase în voia sorţii. Se strădui să suporte un duş aproape rece ca să se trezească, se machie cu grijă şi-şi puse un taior de pânză în culori primăvăratice.

Când se privi din nou în oglinda lungă de pe perete, constată cu uşurare că ar fi putut să pozeze pentru coperta unei reviste de modă…

Când ieşi, aruncă o privire la ceas şi-şi dădu seama că şoferul trebuie s-o fi aşteptat cel puţin vreun sfert de oră.

Expresia acestuia, mirată şi bucuroasă când ea îi adresă scuze, îi făcu în mod inexplicabil plăcere.

Abby îl rugă să ia legătura prin telefon cu Lance şi să-i spună că nu va urca în biroul lui şi-l va aştepta jos, în maşină. O voce interioară îi şoptea că, acum ori niciodată, ar fi fost ocazia să satisfacă exigenţele lui Charles, dar astăzi, se simţea absolut incapabilă de o astfel de manevră.

Nu-i plăcea deloc să se preteze la un astfel de spionaj! Bineînţeles, Charles o emoţionase mult anunţându-i atât de sobru moartea fiicei sale, şi ea se lăsase uşor influenţată. Cine ar fi reacţionat altfel în locul ei? Cu toate acestea, gândindu-se bine, modul în care Charles o ameninţase practic verbal, o iritase profund. Exercita asupra ei nici mai mult nici mai puţin decât o formă de şantaj… Nimeni n-ar fi crezut-o vreodată că pusese acele microfoane neştiind că este ilegal! Venirea lui Lance îi întrerupse gândurile.

— De ce n-ai urcat? se miră el sărutând-o dulce pe buze. Abby păru indignată.

— Tot personalul tău mă priveşte de parcă aş fi un animal ciudat!

El izbucni în râs.

— Normal! exclamă el. Vor s-o vadă pe singura femeie care a reuşit să-l pună pe directorul lor la picioarele ei!

Ea se încruntă uşor, cu un aer sceptic.

— N-am prea remarcat că eşti la picioarele mele.

— Sunt în gând, draga mea, glumi el. De ce naiba porţi ochelarii aceia negri? Nici măcar nu pot să te sărut ca lumea.

— Nu mai spune asta, altfel nu mi-i scot. Nu uita că suntem în stradă. Ar trebui să ştii să-ţi înfrânezi dorinţele…

O licărire maliţioasă sclipi în ochii lui Lance.

— Şi când nu vom mai fi în stradă?

— Doar o vreme, replică ea pe un ton mai serios. Lance îi zâmbi şi o prinse de mână.

— Glumeam, Abby. Nu-ţi face griji, eu îmi ţin întotdeauna promisiunile.

***

Mâncară într-un restaurant indian, apoi el o duse la un bijutier în Hatton Garden. Îl rugă pe acesta să le arate pietre preţioase şi monturi pentru a realiza o combinaţie potrivită unui inel de logodnă.

Abby, prea uluită ca să mai protesteze, văzu trecându-i prin faţa ochilor diamante de diverse mărimi, smaralde, safire, rubine… una mai strălucitoare decât alta.

Incapabilă să se decidă, Abby ceru ajutorul lui Lance. El o sfătui cu pricepere şi până la urmă alese un safir înconjurat de minuscule diamante, într-o montură sobră. Bijutierul le promise că inelul va fi gata în câteva zile.

— M-am gândit mai întâi să-ţi ofer un inel vechi, îi spuse Lance când ieşiră din magazin. Apoi m-am răzgândit. Cu unul nou, am certitudinea că vei fi singura care-l va purta.

— Oh! Lance…

Cuvintele i se stinseră pe buze. Îşi dorea atât de mult să

pună capăt acestei comedii, să-i poată povesti totul. Dar era oare momentul când tocmai îi cumpărase un inel de logodnă? Dar va fi de altfel vreodată momentul?

— Da?

— Nu, nimic… Sunt prea emoţionată ca să pot vorbi…

— Haide să ne plimbăm, vrei? sugeră el. Ea încuviinţă din cap.

Era o după-amiază superbă, însorită, fără nori, când parcurile devin o invitaţie adresată plimbăreţilor îndrăgostiţi. Şi într-adevăr, numeroase perechi de îndrăgostiţi se plimbau mână-n mână, se opreau să se sărute şi porneau din nou agale.

Abby se surprinse că-i invidiază. Ei măcar profitau fără gânduri ascunse de o zi atât de minunată.

Capitolul 7

A doua zi dimineaţă, Abby strănută de mai multe ori la rând. Probabil că răcise... încântată, se folosi de acest pretext ca să-şi anuleze întâlnirea cu Lance şi să-i spună lui Charles că trebuia să se odihnească vreo câteva zile.

Închirie o lampă de bronzat şi o folosi până când arătă de parcă s-ar fi întors dintr-o vacanţă la tropice. Lance îi telefona dimineaţa şi seara, fără să înţeleagă de ce refuza să-l primească în vizită.

Charles îi trimise un imens buchet de flori cu o carte de vizită pe care-i dorea „însănătoşire cât mai grabnică…”

Lance insistă atât de mult să vină s-o vadă încât după vreo patru zile acceptă, spunându-i că îşi recăpătase în sfârşit o înfăţişare umană.

— Dacă n-aş fi vorbit cu tine zilnic la telefon, aş fi jurat că ai făcut o escapadă în sudul Franţei, exclamă el de îndată ce-i deschise uşa. Arăţi superb!

Abby zâmbi.

— Am trişat mărturisi ea. Trebuie să aibă un rost şi lămpile de bronzat…

— Rezultatul o dovedeşte, comentă el dând din cap apreciativ. Dă-mi mâna stângă, adăugă el fără altă introducere.

Uimită, ea se supuse.

— Închide ochii…

Abby simţi că-i pune ceva pe deget.

— Poţi să-i deschizi.

Destul de confuză, zări pe inelarul mâinii inelul de logodnă pe care-l comandaseră împreună. Pe mâna ei bronzată, bijuteria arunca scântei…

O fracţiune de secundă, Abby intră în panică. Trebuia să găsească neapărat cuvintele potrivite pe care le-ar fi rostit o logodnică fericită.

— Îţi mulţumesc nespus, Lance, îl voi purta toată viaţa,

zise ea pe un ton sobru.

Se ridică în vârful picioarelor şi-l sărută pe gură. Apoi se aşeză într-un fotoliu. Lance veni şi se aşeză pe margine mângâindu-i duios părul.

— Zilele acestea fără tine mi s-au părut interminabile, draga mea. Mi-ai lipsit atât de mult…

— Şi tu mi-ai lipsit, Lance, murmură ea.

— Bun, reluă el pe un ton mai vesel. Acum că eşti înzestrată cu tradiţionalul inel de logodnă, nu ne mai împiedică nimic ca să anunţăm în mod oficial evenimentul. Voi face tot ce va fi necesar mâine. Voi trimite anunţuri tuturor cunoştinţelor.

Abby crezu că se va sufoca de stupoare.

— Oficial? repetă ea, consternată. Nu… nu este neapărat necesar…

— Nu, într-adevăr, răspunse vesel Lance, dar vreau ca toată lumea să afle că sunt cel mai fericit bărbat din lume!

Tânăra căuta zadarnic în mintea-i înfierbântată un argument care să-l facă pe Lance să se răzgândească.

— Eu nu cunosc aproape pe nimeni la Londra, încercă ea să protesteze. Nu, zău, este un obicei demodat de burlac bătrân!

El izbucni în râs.

— Asta era! Mă faci burlac bătrân pentru că vreau să-mi anunţ logodna…

— Nu poţi pur şi simplu să le spui verbal? De ce s-o faci în scris?

Lance o privi surprins. Era evident că insistenţa ei de a nu anunţa logodna îl luase pe nepregătite. Brusc, îi încolţi o idee.

— Abby, explică-mi… De ce te temi? De glumele inevitabile ale vechilor tăi prieteni cărora le-ai jurat poate că nu vei accepta niciodată instituţii atât de demodate precum logodna şi căsătoria?

Abby îşi ascunse cu greu uşurarea. El îi furnizase

explicaţia pe care o căutase zadarnic. Îi zâmbi, uşor încurcată.

— Cum ai ghicit? Lance, ştiu bine că este ridicol, dar… îmi înţelegi reticenţele, nu-i aşa?

Lance o privi îngândurat.

— De acord, spuse el în sfârşit. Voi aştepta până în ultima clipă pentru ca să ai timp să te obişnuieşti cu gândul. O lună înainte de căsătorie, este bine?

— Perfect!

Şi de data aceasta, Abby obţinuse ce voise. Cât timp va dura, însă? Acum, abia scăpase… îşi ascunse cu greutate un zâmbet, imaginându-şi figurile părinţilor ei şi ale prietenilor aflând dintr-un ziar că se logodeşte…

În zilele ce urmară, Lance fu şi mai amabil cu ea. Îşi făcea din ce în ce mai mult timp liber şi-şi petrecea practic toate după-amiezile cu ea.

O duse să viziteze mai multe castele din împrejurimile Londrei, asistară la meciurile cele mai importante de la Wimbledon, o ajută să descopere locuri încântătoare. Abby însă nu reuşea să profite pe deplin de aceste clipe privilegiate. O umbră plutea în permanenţă peste ceea ce ar fi trebuit să fie o fericire perfectă… Pentru că cea pe care o afişau ei nu era decât iluzorie: Abby îşi juca de minune rolul, iar Lance avea grijă să nu dezvăluie cealaltă faţetă a personalităţii sale.

Pe de altă parte, o altă certitudine îi tulbura liniştea. Era îndrăgostită de cel pe care avea misiunea să-l înşele într-un mod ruşinos. Şi în fiecare noapte, de îndată ce se culca în pat, îi revenea acelaşi coşmar: Lance, încadrat de doi poliţişti, trecând pragul unei închisori şi ţintuind-o cu un deget acuzator…

Charles devenea din ce în ce mai nervos. Îi telefona neîncetat, când înţelegător, când autoritar, pierzându-se în a-şi cere scuze de fiecare dată când ridica puţin tonul.

Se pare că microfoanele nu furnizaseră informaţiile

scontate. După spusele lui Charles, singurul lor colac de salvare rămânea faimosul dosar…

Abby avea neplăcuta senzaţie că este prinsă mereu între două focuri. Hărţuită pe de o parte de Lance, pe de alta de Charles, începu să evite pe cât posibil să stea acasă, pentru a scăpa de asalturile lor. Începu să facă plimbări lungi prin parcul de lângă imobilul în care locuia sau de-a lungul râului.

Într-o după-amiază, la colţul unei străzi, dădu nas în nas cu Paul Tait. Primul episod din serialul pentru care fusese la audiţie se dăduse la televizor săptămâna trecută. Fără ranchiună, tânăra îl felicită.

— Mulţumesc, îi răspunse el cu căldură. Este adevărat că fata care te-a înlocuit are talent. Dar aş fi preferat să fi fost tu. Păcat că n-ai fost liberă!

— Cum? exclamă ea. Dar eram liberă! De altfel, ţi-am şi spus…

Paul se încruntă.

— Nu înţeleg… Când l-am sunat pe agentul tău a doua zi după audiţie, mi-a spus că ai acceptat o propunere mai interesantă decât a mea.

Abby nu mai insistă. Mai schimbă câteva cuvinte cu producătorul şi se despărţiră.

Iată un lucru cel puţin ciudat! Hotărî să facă lumină în această poveste şi să se ducă imediat să-i facă o vizită lui Tolly. Porni înspre biroul lui dar, după o sută de metri, se întoarse. Se răzgândise. La urma urmei, ce o mai interesau încurcăturile lui Tolly? Comparate cu complexitatea situaţiei actuale, i se părură dintr-odată extrem de neserioase… Şi oricum, era prea târziu. Încă un rol care-i scăpase fără ştirea ei…

În Anglia, vara rezervă adeseori surprize. Într-o zi este o caniculă insuportabilă, a doua zi eşti insistent sfătuit să scoţi un pulover din dulap dacă nu vrei să răceşti. Într-o

astfel de după-amiază deosebit de friguroasă, Abby, îngândurată, se amuza privind de pe un pod imaginea pe care i-o trimiteau apele tulburi ale Tamisei.

Era pierdută în gânduri confuze când un zgomot de paşi chiar în spatele ei o făcu să tresară.

— Abby!

Lance venea spre ea râzând. Rollsul era parcat la câţiva metri de ea.

— Vin de la ţine de acasă, îi explică el văzându-i expresia mirată. Portarul mi-a spus că ai luat-o încoace, aşa că am pornit să te caut.

— Aveai ceva urgent să-mi spui? El scutură din cap.

— Nu, pur şi simplu mi-a fost dor de tine. Trebuia să am o şedinţă, dar a fost anulată. Ne plimbăm puţin?

— Cu plăcere…

Lance îi făcu semn şoferului să plece şi apoi o luă de braţ. Se plimbară tăcuţi câteva minute. Ajunseră curând lângă o boltă unde o bancă părea să-i aştepte. Lance se aşeză şi-şi aprinse o ţigară.

Abby continua să tacă.

— Ce este, Abby? Te-am supărat cu apariţia mea inopinată?

— Nu, nicidecum. De ce?

— Pari… tulburată, zise Lance încetişor.

Râsul care-i scăpă lui Abby suna deosebit de fals.

— Probabil că ideea de a mă căsători mă tulbură… Dar o să-mi treacă.

El îi luă mâinile şi o privi cu gravitate.

— Pe întâi august ţi-ar conveni, draga mea?

— Cum vrei tu, şopti ea.

Lance îi cuprinse atunci buzele şi o sărută îndelung, cu înflăcărare… Incapabilă să se controleze, ea se agăţă cu putere de el şi-i răspunse cu o febrilitate vecină cu disperarea. Presimţea că era pentru ultima oară când îi simţea dulceaţa buzelor…

Când se îndepărtă brusc de el, Lance nici nu încercă s-o reţină. Dar zărindu-i ochii înceţoşaţi de lacrimi, privirea lui deveni perplexă…

Plimbându-se, ajunseră înapoi acasă la Abby. De îndată ce intrară, Abby se scotoci în poşetă şi-i întinse o cheie.

— Aceasta o să te scutească, data viitoare să mă cauţi pe străzi. Vei putea să mă aştepţi liniştit în casă.

— Excelentă idee, spuse el. O să-ţi dau şi eu o cheie de la apartamentul meu…

Şi-i dădu imediat două chei din metal auriu. Din păcate, nu erau cele de care Abby avea nevoie, se gândi ea cu amărăciune.

Cum însă ocazia de a se duce la biroul lui Lance nu se prezenta, se hotărî să şi-o creeze. Într-o seară, avea întâlnire cu el la ora şapte. În mod deliberat, sosi la cinci şi jumătate la biroul lui.

Recepţionera o recunoscu imediat.

— Domnişoară Stevens! Domnul Lazenby mi-a spus că o să veniţi. Trebuie să vă anunţ?

— Nu este nevoie, mulţumesc. Urc direct. Ajunsă la etaj, se auzi strigată de secretară.

— Domnişoară Stevens, domnul Lazenby este ocupat deocamdată. Aşteptaţi-l în birou, nu va întârzia mult.

Abby îi mulţumi cu un zâmbet şi intră în biroul viitorului ei soţ.

Cu gesturi febrile, începu să se uite pe rând la toate dosarele de pe masă, sau de pe rafturile imense de lângă pereţi. Deschise în grabă sertarele care îi ieşeau în cale. Nimic…

Mai aruncă o privire în jurul ei când tresări la auzul unui murmur de voci. Luă repede o revistă şi se aşeză într-un fotoliu.

— Ce surpriză plăcută! exclamă Lance o clipă mai târziu. Aruncă pe birou geanta de piele pe care o avea în mână şi veni s-o sărute.

— Sper că nu te deranjez, zise ea cu voce alintată. Mi-am permis să vin pentru că am nişte necazuri.

El adoptă un ton prefăcut sever.

— Ce-ai mai făcut? Ai cumpărat prea scump vreun obiect de lux care deja nu-ţi mai place?

— Nu, nimic de felul ăsta, zâmbi ea. Am asistat azi după-amiază la o prezentare de modă atât de pasionantă încât am uitat şi cât este ceasul. Şi când am vrut să scot nişte bani de la bancă, aceasta era deja închisă. Aşa că m-am gândit că mă poţi împrumuta…

— Bineînţeles, încuviinţă el imediat. Cât îţi trebuie?

— O sumă destul de importantă. Două sute cincizeci de lire.

— Într-adevăr. N-am atâţia bani la mine, dar pot să ţi-i procur. Sper că nu eşti victima vreunui şantaj? se prefăcu el îngrijorat.

— Slavă Domnului, nu! îl asigură ea râzând. Problema este că, azi dimineaţă, am reuşit să stric robinetul din baie. Instalatorul vine mâine dimineaţă în zori şi cere să fie plătit cu bani gheaţă…

— Avem aici un mic seif pentru cazuri de urgenţă. Ar trebui să conţină suma aceasta, îi spuse Lance liniştit.

Se îndreptă spre celălalt capăt al biroului şi, apăsând pe buton, deplasă peretele care dădea acces la camera ascunsă. Intră şi ieşi un minut mai târziu.

Abby nu se mişcase din loc.

— Văd că directorul financiar nu l-a adus încă, bombăni el. Seiful rămâne în biroul lui până la ora închiderii. Mă duc la el. Lipsesc doar cinci minute…

Şi trânti uşa biroului în urma lui. Abia îndrăznind să creadă că rămăsese singură, Abby se repezi în ascunzătoare. Privi în jurul ei, speriată. Peste tot erau teancuri de dosare… Chiar şi pe jos era plin.

Începu să scotocească repede în câteva locuri apoi observă că erau clasate în ordine alfabetică. Zadarnic însă

căută la literele T şi N, *dosarul Tewson and Newbury* nu apărea nicăieri.

Aruncă o privire fugară la ceas şi oftă că mai avea doare vreo trei minute la dispoziţie. Zări atunci o cutie mare de metal pusă pe jos şi încercă s-o deschidă. Era încuiată cu cheia. O ridică puţin şi constată că era foarte uşoară. În niciun caz nu putea să conţină un dosar atât de voluminos ca acela pe care-l căuta ea.

Dar unde naiba putea să fie? Trebuia să accepte că nu era aici… Şi oricum, timpul pe care-l avusese la dispoziţie pentru explorarea ei se scursese. Disperată, veni şi se aşeză lângă una dintre ferestrele biroului.

— Iată! spuse Lance puţin după aceea, punând pe birou un teanc de bancnote. Instalatorul tău va fi mulţumit!

— Oh, mulţumesc… îmi faci un mare serviciu. Abby scoase din poşetă un carnet de cecuri.

— Pe numele cui trebuie să-l scriu? întrebă ea. Pe al tău sau pe al companiei?

— Nu este nevoie, draga mea, lasă…

— Nu se poate, protestă ea. Altfel nu voi mai îndrăzni niciodată să împrumut bani de la tine!

El oftă.

— Dacă insişti… Pe numele meu.

Ea scrise cecul şi i-l întinse. Lance îşi deschise servieta ca să-l pună acolo. Abby crezu că o să leşine…

Înăuntrul servietei, printre alte hârtii, zări dosarul pe care-l căuta. Titlul scris cu majuscule înlătura orice îndoială. Şi când se gândea că-l avusese aici, timp de cinci minute.

Vocea lui Lance o readuse la realitate.

— Plecăm?

Abby îl urmă până la maşină.

— Am veşti proaste, o anunţă el, abia instalat la volan. Sunt nevoit să lipsesc din oraş mâine şi poimâine. Trebuie să mă duc la Edinburgh pentru afaceri. Nu pot să te duc la cinema, cum ţi-am promis…

— Nu-i nimic, răspunse ea. Înţeleg foarte bine că nu dispui întotdeauna după bunul plac de timpul tău!

Lance îi adresă o privire recunoscătoare.

— Astă seară, unde cinăm? La *Belle Auberge?*

— Oh, da, cu plăcere, exclamă ea.

Era un restaurant francez, ale cărui specialităţi le aprecia mult.

Dar înainte de masă, Lance o duse la el. Puse servieta chiar pe jos, îi dădu lui Abby un pahar cu gin tonic, şi se scuză zâmbindu-i.

— Trebuie să dau vreo două telefoane, apoi sunt al tău… Şi luă servieta pe care o lăsase jos, după care dispăru în încăperea alăturată.

Cu nonşalanţă, Abby îl urmă şi se plantă în prag. El se întoarse spre ea şi-i zâmbi.

— Trebuie să pun în siguranţă aceasta, îi explică el cu amabilitate fluturând servieta.

Scoase de pe perete un tablou valoros care ascundea un seif zidit în perete. În timp ce el forma combinaţia care deschidea seiful, Abby îl întrebă cu un aer indiferent:

— Cum faci să-ţi aminteşti numerele? Eu nu reuşesc niciodată, ceea ce mă obligă să-i telefonez fabricantului seifului de fiecare dată când vreau să umblu în el…

— Eu mi-am simplificat lucrurile, îi explică el. Este foarte uşor. Sunt născut pe şaisprezece decembrie. Aşa că şaisprezece şi cu doisprezece fac douăzeci şi opt, împărţit la doi, paisprezece… Şi am patru numere!

Puse servieta în seif şi închise uşa blindată. Apoi reveni în living.

— Îmi acorzi cinci minute să fac şi eu un duş?

Tânăra dădu din cap. De îndată ce el dispăru în baie, îi trecu prin minte să profite de cele cinci minute şi să formeze numărul seifului ca să ia dosarul. Dar i se păru prea periculos. Lance lăsase uşa de la baie deschisă şi existau oglinzi cam peste tot în apartament…

De ce să rişte să fie descoperită acum, când mâine Lance oricum nu era aici? Avea cheile apartamentului lui şi el îi dezvăluise cifrul seifului… Va fi o joacă de copil să rezolve problema!

— Ai putea să-mi alegi o cravată?

Zgomotul aparatului de ras aproape că acoperea vocea lui Lance.

— Sunt în dulapul din dreapta din dormitor…

Abby se supuse. Ajunsă în pragul camerei, avu o ezitare. Era pentru prima oară când intra în acest loc intim…

Curiozitatea ei fu însă mai puternică. Îi atrase imediat atenţia patul. Acesta era oval, impresionant de mare… Totul fusese aşezat cu grijă şi pricepere: litografiile de pe pereţi, mobilele a căror sobrietate nu era deloc în discordanţă cu luxul încăperii…

Deodată, privirea ei fu atrasă de noptiera din dreapta patului pe care se afla o fotografie înrămată. Se apropie şi o privi atentă.

Era portretul unei femei care, în linii mari, îi semăna: aceeaşi vârstă şi acelaşi păr lung şi ondulat de culoare castanie. Dar ochii ei erau căprui şi gura avea o expresie provocatoare, care la Abby nu se regăsea niciodată. În josul fotografiei, alături de o dedicaţie scrisă discret: *Lui Lance, cu toată dragostea mea pentru totdeauna,* un *E* mare îşi păstra încă ascuns secretul.

Prea absorbită de ceea ce găsise, Abby nu observă că zgomotul aparatului de ras încetase. Vocea rece a lui Lance o făcu să tresară.

— Ce priveşti? Ea se întoarse încet.

— Aceasta, răspunse cât se poate de calm arătându-i ce ţinea în mână.

Chipul lui Lance împietrise.

— Este logodnica ta, nu-i aşa?

El se apropie şi, cu un gest brusc, aproape că-i smulse din mână fotografia.

— Da, ea este, confirmă el.

La aceste cuvinte, aşteptate totuşi, un val de furie nestăpânită o cuprinse pe Abby. Incapabilă să-şi dea seama dacă accesul ei de gelozie era prefăcut sau nu, îi trase o palmă lui Lance cu toată puterea, după care se îndreptă spre ieşire.

Nu avu timp să ajungă. Din doi paşi, el fu lângă ea şi o prinse strâns de braţ.

— Ce te-a apucat? izbucni el. Ai înnebunit? Ochii îi scânteiau periculos.

— De parcă n-ai şti! Dă-mi drumul, nu eşti decât un mincinos, şuieră Abby.

— Dar despre ce vorbeşti? Explică-mi măcar!

— Nu mă iubeşti! strigă ea. Nu m-ai iubit niciodată! Eu nu sunt pentru tine decât un substitut al logodnicei tale dispărute pentru că am ghinionul să-i semăn…

Ochii cenuşii ai lui Lance aruncau fulgere.

— Nu este adevărat, Abby. Îţi jur.

— Nu te cred… Dă-mi drumul, mă doare!

Se zbătu în zadar. Mâinile lui de fier o ţineau prizonieră.

— Abby, de ani de zile n-o mai iubesc, insistă el răbdător.

— Uşor de zis, strigă ea. Nu vreau să te mai văd niciodată!

— Să nu mai spui niciodată asta, zise el pe un ton ameninţător. Altfel…

În loc să-şi termine fraza, se aplecă brusc şi-i cuprinse buzele pentru a-i înăbuşi orice eventual protest. O sărută aproape cu sălbăticie, apoi continuă pe un ton mai grav:

— Altfel reîncep să te sărut până o să-ţi vină minţile la cap… Este adevărat că este o vagă asemănare între voi, dar există zeci de femei la fel de frumoase şi care au părul castaniu şi ondulat…

Tremurând toată, Abby nu-i răspunse.

— Spune-mi că mă crezi, Abby, o imploră el. Spune-mi…

O ţinea acum de mână, îndepărtând-o uşor pentru a-i

vedea faţa. Ea îşi stăpânea cu greu plânsul.

— Te cred, murmură ea în sfârşit, aproape în şoaptă. Lance aruncase fotografia logodnicei lui pe pat.

— De ce o mai păstrezi dacă nu mai are importanţă pentru tine? reluă Abby.

— Face parte din decor, presupun, oftă el. Dă-mi o fotografie de-a ta, o voi pune în locul ei…

Şterse o lacrimă ce se prelingea pe obrazul ei.

— Draga mea, nu plânge, îi şopti el la ureche, strângând-o cu putere la piept.

Ea se lăsă legănată câteva clipe, apoi se îndepărtă încetişor.

— Pot să folosesc baia ta? îl întrebă ea.

— Bineînţeles…

Îşi luă din mers poşeta, şi de îndată ce închise uşa în urma ei, se sprijini de peretele din faţa chiuvetei. Simţea nevoia să-şi recapete controlul de sine… şi să-şi refacă machiajul. Ce însemna reacţia lui Lance? Era oare sincer? Abby avea cel puţin o certitudine: reacţia ei nu fusese o comedie…

Când ieşi din baie, îşi recăpătase toată siguranţa şi înfăţişarea obişnuită.

Lance o duse într-un restaurant în care mai fuseseră deja împreună şi ea se strădui să fie deosebit de agreabilă. De altfel, nu-i fu greu… Presimţind că este ultima seară petrecută cu el, voia ca el să-i păstreze o amintire cât mai plăcută.

După terminarea mesei, se plânse de o durere de cap cumplită ca să se poată duce direct acasă. În realitate, niciodată în viaţa ei nu se mai simţise atât de tristă. Gândul de a nu-l mai vedea vreodată pe Lance îi era insuportabil.

Când ajunseră în faţa clădirii ei, înainte de a o părăsi, Lance o privi cu atenţie.

— Eşti sigură că totul este în regulă? întrebă el cu oarecare îngrijorare.

— Absolut, îl asigură ea cu o voce şovăitoare. Telefonează-mi de îndată ce te întorci de la Edinburgh…

El o mai privi o dată, ciudat. Ghicise oare cât era de nefericită? O speranţă nebunească îi trecu prin minte lui Abby… Dar deja Rollsul plecase.

Se culcă, încercând să adoarmă. Avea însă sufletul greu. Dacă ar fi îndrăznit, ar fi urlat de disperare şi… de dragoste…

A doua zi după-amiază, telefonă ca să se asigure că plecase într-adevăr în Scoţia. Nu-i răspunse nimeni. Având confirmarea a ceea ce ştia deja, aruncă o privire în jurul ei ca să verifice că nu uita nimic în apartamentul închiriat pentru ea de Charles Bradbury.

Portarul o ajută să-şi transporte cele două valize pline cu haine în hol. Îşi puse apoi în poşetă cele două scrisori pe care le scrisese, una pentru Lance, cealaltă pentru Charles, şi chemă un taxi.

Îl rugă pe şofer s-o ducă mai întâi la vechiul apartament pe care-l împărţise cu nişte prietene înainte să se mute. Nu găsi pe nimeni acasă. Prietenele ei vor fi cu siguranţă foarte surprinse recunoscându-i bagajele.

Taxiul merse apoi de-a lungul Tamisei, pe lângă Buckingham Palace, şi apoi în sfârşit în faţa imobilului în care locuia Lance.

Abby nu întâlni pe nimeni pe coridoare. Introduse repede cheia în broască şi se strecură în apartament.

Draperiile erau larg deschise şi soarele inunda încăperile. Se îndreptă direct către dormitor şi remarcă imediat că fotografia de pe noptieră dispăruse. O distrusese oare? Abby oftă. Acest lucru nu mai avea nicio importanţă pentru ea…

Dădu la o parte tabloul în spatele căruia se afla seiful şi formă numărul cifrului: şaisprezece, doisprezece, douăzeci şi opt şi paisprezece… Se auzi un uşor declic şi mica uşă se

deschise.

Luă dosarul care o interesa, având grijă să nu deplaseze nimic altceva din loc. Îl răsfoi repede. Charles avea dreptate. Lance se pregătea să răscumpere *Tewson and Newbury.*

Se repezi la telefon şi-l sună pe Charles. În câteva cuvinte, îi spuse ce descoperise. El nu-i puse nicio întrebare în legătură cu modul în care reuşise să intre în posesia dosarului. Ceea ce-l interesa, era conţinutul lui.

Abby i-l citi cât putu de repede. Auzea la celălalt capăt al firului exclamaţiile lui bucuroase.

— Minunat! conchise el când termină. Scuză-mă, dar trebuie să mă grăbesc să ajung înainte să se încheie târgul!

Cu aceste cuvinte enigmatice, el închise telefonul. Ea rămase câteva clipe buimăcită, apoi puse receptorul în furcă la rândul ei.

Abby se întoarse, puse dosarul la locul lui şi încuie cu grijă seiful. În sfârşit, se terminase! Respiră adânc, uşurată că această comedie se încheiase. Nu-i mai rămânea de făcut decât un singur lucru…

Se îndreptă grăbită spre holul apartamentului. Se aplecă să-şi ia poşeta pe care o aruncase pe jos la sosire, când un zgomot de uşă deschisă o făcu să tresară. Se întoarse brusc şi dădu cu ochii de… Lance în pragul uşii de la bucătărie!

— Bună, Abby! spuse el foarte firesc. N-o să pleci tocmai acum când vin eu. Mai rămâi un pic, să stăm de vorbă…

Capitolul 8

Încremenită locului, Abby crezu că o să-i îngheţe sângele în vene. Nu-şi dădu seama imediat că Lance nu părea deloc surprins că o vede.

Cu preţul unui efort teribil, reuşi să spună fără să se bâlbâie:

— Dumnezeule, ce m-ai speriat!

— Într-adevăr? Şi de ce mă rog? se miră el cu o voce neutră.

— De ce? Pentru că te credeam în Scoţia, bineînţeles, replică ea, străduindu-se să fie calmă ca să reziste tentaţiei de a o lua la fugă. Te-ai răzgândit?

— Nu, răspunse el sec fără să-i dea mai multe detalii. Ce faci aici?

— Am… Am venit să-ţi aduc un mesaj. Este în poşeta mea… Cum se pregătea să deschidă poşeta, el interveni cu răceală.

— O să-l cauţi mai târziu. Acum răspunde-mi la întrebare, ce căutai în dormitorul meu?

Adunându-şi ultimele puteri, se hotărî să joace comedia până la capăt. La urma urmei, poate că era o simplă coincidenţă că intrase tocmai în clipa aceea…

Îşi compuse o figură stânjenită.

— Este o prostie, dar… Bun, dacă ţii neapărat să afli, am vrut să văd dacă fotografia fostei tale logodnice mai este acolo…

Bătu uşor din pleoape.

— Eşti furios pe mine?

— Nicidecum. De ce aş fi?

— Aşa… Şi apoi, înţelegi, mai inventă ea, până la urmă instalatorul n-a venit. Aşa că am vrut să-ţi înapoiez imediat banii pentru că…

Cuvintele i se stinseră pe buze. După incontestabila licărire de dispreţ ce se aprinsese în ochii lui Lance, îşi dădu

seama că el ştia…

— Te rog, continuă! Bravo pentru prestaţia ta, este demnă de o mare actriţă… Trebuie să te fi plătit foarte scump ca să accepţi să te pretezi la un asemenea joc!

Tânăra deveni lividă. Era deci aşa cum bănuise…

Strălucirea ameninţătoare din privirea lui o făcu să întrezărească într-o străfulgerare pericolul la care se expunea dacă mai rămânea aici. Dintr-un salt, fu la uşă. Dar n-avu timp să răsucească butonul. Degete ca de oţel i se încleştară pe încheietura mâinii.

— Ipocrită ticăloasă!

Cu mâna liberă, el o prinse de păr, obligând-o să dea capul pe spate.

— Şi acum, noi doi o să avem o discuţie. Cine te-a plătit ca să mă spionezi? tună el.

— Nu… nu ştiu. Mă doare, strigă ea când începu să-i răsucească uşor braţul.

— Acesta nu-i decât începutul, mormăi el. O să te torturez până când vei vorbi…

Cu trăsăturile deformate de furie, Lance părea într-o stare deosebită, gata de orice…

Speriată, Abby înţelese că n-avea niciun rost să-i reziste, ar fi însemnat curat masochism.

— Se numeşte Charles Bradbury, spuse ea cu greu.

— Şi ceilalţi? şuieră el accentuând un pic răsucirea braţului. Abby ţipă de durere.

— Eu nu-l cunosc decât pe el, urlă ea, paralizată pe jumătate de spaimă.

— Cât ţi-a plătit pentru această treabă sordidă?

— Cinci… cinci mii de lire…

— Şi pentru acest preţ trebuia să mă seduci doar, sau mai era şi un supliment?

— Nu! se apără ea. Eu nu voiam să…

— Dar ai făcut-o totuşi, o întrerupse el, sarcastic.

— De când ştii? bâigui ea.

— De la început. De ce crezi că te-am respins în ultima clipă? Eu nu sunt un bărbat ca ceilalţi.

Râse sardonic, apoi continuă:

— Voiam doar să văd până unde poţi să mergi… Din păcate pentru tine, nu eşti prima pe care Bradbury mi-o scoate în cale. De două ori deja, a încercat aceeaşi experienţă, dar mi-am respins „admiratoarele”. De data aceasta, curiozitatea mea a fost mai puternică. Un detectiv particular mi-a confirmat bănuielile. Poftim, priveşte…

O conduse până în birou, scoase dintr-un sertar un plic mare şi-l goli. Erau zeci de fotografii cu Charles şi Abby în diferite locuri unde îşi dăduseră întâlnire…

Abby era îngrozită. Toată lumea se prăbuşea în jurul ei.

— De ce ai aşteptat atât de mult ca să mă deconspiri? izbucni ea, dintr-odată furioasă. Ce înseamnă asta?

Privirea glacială a lui Lance o străpunse.

— Am hotărât să-i dau o lecţie lui Bradbury o dată pentru totdeauna. M-am săturat de încercările lui de a-mi distruge reputaţia sau de a-mi pune beţe-n roate prin toate mijloacele posibile şi imaginabile, toate acestea pentru că într-o zi am avut ghinionul să câştig o afacere căreia el îi dădea târcoale. De acum încolo, nu va mai avea ocazia să mai ticluiască vreo răzbunare împotriva mea…

— Ce vrei să spui? se alarmă ea.

O cută dispreţuitoare deformă buzele lui Lance.

— N-am avut niciodată vreun proiect de a răscumpăra *Tewson and Newbury.* Nimic n-a fost lăsat la voia întâmplării: întocmirea dosarului filă cu filă, faptul că ţi-am dat cheile apartamentului meu, posibilitatea de a-ţi plasa microfoanele lăsându-te singură în birou… Am pregătit cu minuţiozitate totul… şi am prevăzut! La ora actuală, sunt sigur că Bradbury i-a telefonat agentului său şi a răscumpărat trei sferturi din acţiunile *Tewson and Newbury,* convins că vor urca vertiginos ca urmare a pseudo-vânzării societăţii.

Făcu o pauză pentru a-şi savura mai bine efectul.

— Ceea ce nu ştie el, este că această societate va fi pusă în lichidare mâine dimineaţă… Şi cum bursa va fi închisă, va pierde o mică avere pe care a investit-o fără să se gândească, doar din răzbunare…

Abby făcu ochii mari, indignată.

— Nu poate fi adevărat, visez! exclamă ea. Cum îndrăzneşti? Nu i-ai făcut rău îndeajuns acestui biet om?

— Ce te priveşte pe tine? bombăni el. De ce îţi pasă ce i se poate întâmpla? Eşti poate amanta lui? Trebuia să te fi gândit înainte la asta, fetiţo…

Abby păli. Trebuia cu orice preţ să iasă din acest apartament. Cu o mişcare bruscă, vru să se elibereze. Dar nu ţinu seama de furia lui Lance care era de neclintit.

— Nu te mai obosi degeaba… Te sfătuiesc să-ţi economiseşti energia, s-ar putea să ai nevoie de ea…

Neputinţa de a scăpa din mâinile lui o înfurie şi mai tare.

— Nu mi-e teamă de tine, minţi ea cu un aplomb meritoriu. Ştiu că fiica lui Charles Bradbury a murit din cauza ta.

Acuzaţia lui Abby nici nu-l clinti pe Lance.

— Bradbury n-are nicio fiică, replică el rece.

— Mincinosule! Am văzut-o în carne şi oase la spital… Dar presupun că pe tine un asemenea spectacol nu te emoţionează pentru nimic în lume.

Fără ca ea să aibă timp să reacţioneze, o târî în dormitor şi o aruncă fără menajamente pe pat. Se aşeză în genunchi peste ea, ţintuindu-i cu mâinile ambele braţe, împiedicând-o astfel să facă vreo mişcare.

— O să-ţi spun un lucru pe care văd că nu-l ştii: Bradbury n-a avut niciodată niciun copil, nici soţie… rosti el răspicat. Nu ştiu dacă te-a minţit sau este invenţia ta. Este ultima mea grijă, pentru că de acum înainte, problema este între noi doi, şi numai între noi doi…

Abby înţelese instantaneu intenţiile lui.

— Nu! urlă ea, gata să izbucnească în plâns.

Lance îşi ţintui privirea ameninţătoare în ochii ei terorizaţi.

— Din tot ceea ce ţi-am spus de la începutul acestei comedii, cel puţin un singur lucru este adevărat: te doresc la nebunie…

Ochii lui Lance străluceau cu cruzime.

— Şi de data aceasta, nimic nu mă va împiedica să-mi satisfac dorinţa… Aştept de prea multă vreme momentul acesta!

Cu un gest brusc, îi sfâşie bluza, dezvelindu-i pieptul. Când începu să-i atingă cu buzele sânul drept, pe Abby o cuprinse panica. O va viola! aruncă o privire disperată în jurul ei şi zări pe noptiera de alături o scrumieră de marmură.

În clipa aceea, Lance gemu şi-i dădu drumul la un braţ pentru a-i mângâia celălalt sân fără niciun pic de blândeţe. Fără să se gândească prea mult, Abby se mişcă uşor, luă scrumiera şi, folosindu-se de ea ca de o armă, îl lovi cu toată puterea în cap.

Lance nu apucă să scoată niciun sunet… şi căzu cu toată greutatea peste ea, fără suflare… crezu ea. Începu să-l împingă la o parte când auzi un geamăt uşor. Speriată, Abby sări în picioare şi o luă la fugă spre ieşire.

În trecere, luă cheile maşinii lui Lance puse pe comoda de la intrare şi, fără să mai aştepte liftul, coborî alergând scările.

Maşina sport era în parcare. Bineînţeles, avusese grijă să ascundă Rollsul pentru a nu-i trezi bănuieli…

În clipa când introduse cheia în contact, auzi un strigăt. Prin oglinda retrovizoare, îl văzu pe Lance gesticulând şi încercând să obţină ajutorul portarului. Aşadar, nu-l rănise atât de grav pe cât se temuse…

Fără să mai aştepte, Abby demară într-un scrâşnet de roţi.

Circulaţia era deosebit de densă dar, nici nu-i dădu atenţie. Conducea cât putea de repede, de-a dreptul imprudent. Concentrată să nu se tamponeze, nu remarcă un Jaguar albastru care o urmărea la distanţă.

Se opri în sfârşit când ajunse în poarta clinicii *Cassel.* Se repezi la recepţie.

— Bună ziua, reuşi ea să spună cu o voce sacadată. Vă amintiţi de mine? Am venit aici acum câteva săptămâni împreună cu domnul Bradbury…

Recepţionera o privi cu bunăvoinţă.

— Ah da, sunteţi fiica, nu-i aşa? îmi amintesc foarte bine. Îşi făcea griji pentru dumneavoastră şi voia să vă arate ravagiile pe care le fac drogurile asupra tinerilor…

Abby îşi impuse să rămână calmă.

— Cum se numea adolescenta pe care am văzut-o?

— Helen Andrews, răspunse infirmiera fără să ezite.

— Mai este aici?

— Din păcate da… Mă tem că va rămâne încă mult timp la noi. Aşadar, Charles o minţise. Îşi bătuse joc de ea de la bun început…

— Mulţumesc, murmură Abby înainte să se îndrepte spre maşină. Când Lance se apropie de ea şi-i puse mâna pe braţ, nici nu se clinti. Consternată de ceea ce tocmai descoperise, era incapabilă de cea mai mică reacţie. Era ca şi cum o învăluise brusc un văl de ceaţă…

Se lăsă condusă până la maşină, apoi nu protestă nici când, coborând, el o conduse spre apartamentul lui.

După ce uşa se închise în urma lor, Lance o prinse de umeri şi o obligă să-l privească.

— Avem de terminat o discuţie, mormăi el.

În mod uimitor, lui Abby nu-i mai era frică de el. Se simţea pur şi simplu golită de toate puterile.

— Lance, te rog să mă ierţi pentru tot, şopti ea slab.

— Este prea târziu pentru…

Nu-şi sfârşi fraza, pentru că Abby leşină în braţele lui.

***

Când deschise din nou ochii, era întinsă pe un pat şi Lance, la căpătâiul ei, o privea ciudat.

— Te ascult… Abby oftă prelung.

— Ia te rog plicul care se află în geanta mea. Este o scrisoare în care îţi povestesc în amănunt totul…

Lance ezită, apoi se ridică. Se întoarse după câteva secunde, cu poşeta lui Abby în mână. Cu un aer surprins, scoase din poşetă două plicuri mari. Goli conţinutul primului plic pe pat. În afara unei lungi scrisori, conţinea toate bijuteriile pe care Lance i le oferise lui Abby de când se cunoscuseră.

El citi atent scrisoarea apoi, fără niciun comentariu, deschise şi al doilea plic chiar dacă acesta îi era adresat lui Charles Bradbury. Văzând cecurile alăturate scrisorii, exclamă:

— Ce înseamnă asta? De ce vrei să-i înapoiezi lui Bradbury banii pe care ţi i-a dat?

Abby îi evită privirea.

— Chiar vrei să ştii? murmură ea.

El se apropie şi-i prinse strâns încheietura mâinii.

— Da, vreau. Este foarte important.

Cu o uşurinţă care o uimi, se auzi spunând calm:

— Pentru că te iubesc, Lance, oricât de ciudat ţi s-ar părea… Şi nu voiam să mai contribui la prăbuşirea ta. A refuza aceşti bani mi s-a părut a fi singura modalitate care-mi rămânea pentru a-mi salva mândria…

— De ce nu mi-ai povestit totul de la început? o întrebă Lance cu blândeţe.

— Am crezut multă vreme în sinceritatea lui Charles, mărturisi ea. Când am început să am îndoieli, era prea târziu şi mă temeam de reacţia ta.

Lance zâmbi trist.

— Eram hotărât să te testez până la capăt… încetul cu încetul, mi-am dat seama că mă îndrăgosteam într-adevăr de tine, şi atunci pentru mine a început un adevărat infern. Pândeam zadarnic cele mai mici indicii care să-mi dovedească faptul că totul nu era doar o comedie. Din fericire, când te sărutam, toate speranţele mele renăşteau. Trupul tău te trăda…

— Suferеam cumplit din cauza ipocriziei mele, murmură ea. Niciodată în viaţa mea n-am fost mai nefericită… Acum, nu-mi mai pasă. Denunţă-mă la poliţie dacă vrei, o merit…

Lance o strânse brusc în braţe.

— Abby, draga mea, te iert… Ştiu că Bradbury te-a manipulat şi… Vocea i se frânse.

— Vreau să te păstrez pentru totdeauna lângă mine. Te iubesc, Abby, cum n-am mai iubit pe nimeni. De atâtea ori m-am temut că te voi pierde! în fiecare clipă mă temeam că vei dispărea, că Bradbury va considera misiunea ta îndeplinită… Iată de ce îţi dădeam din ce în ce mai multe indicii interesante despre activitatea mea, ca să aţâţ interesul lui Bradbury. Gândul că nu te-aş mai vedea îmi era insuportabil. Nu mă puteam resemna cu ideea că nu eşti decât o bună actriţă. Femeia care se ascundea sub această mască era prea vulnerabilă…

Chipul lui Abby se lumină în sfârşit. Şi deodată, ca şi cum şi-ar fi dat seama brusc de însemnătatea cuvintelor lui Lance, îşi înnodă braţele pe după gâtul lui şi-l sărută îndelung.

— Este chiar adevărat, nu visez? şopti ea puţin mai târziu. N-o să ne mai despărţim?

Lance îi zâmbi cu dragoste.

— Realitatea îşi reintră în drepturi, draga mea. Ceea ce am trăit noi în ultima vreme, n-a fost decât preludiul unei lungi poveşti de dragoste. Şi la fel ca la cinematograf, se va sfârşi bine…

sfârşit